

Děkujeme za laskavou podporu občanskému sdružení
DILIA, divadelní, literární a audiovizuální agentuře.

Salon původní tvorby 2012 vznikl za finančního
přispění Grantu DILIA, bez této podpory by se akce
nemohla uskutečnit.

(si ty)
Salon
původní tvorby

JANÁČKOVA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V BRNĚ

DIVADELNÍ FAKULTA

SALON PŮVODNÍ TVORBY 2012

Sborník textů studentů Divadelní fakulty JAMU

19. ročník

BRNO 2012

© Tomáš Bláha, Petr Cejnar, Jan Cimr, Lukáš Černoch,
Helena Eliášová, Mauricio Estrada, Adam Gold, Radka Hoffmanová,
Otto Kauppinen, Alžběta Michalová, Vojtěch Jakub Olšava,
Petr Pánek, Zuzana Patráková, Šimon Peták, Adriana Petrová,
Vít Pískala, Veronika Pospíšilová, Matěj Randár, Tereza Reková,
Bibiána Rybářova, Tereza Říhová, Pavol Seriš, Michal Skočovský,
Markéta Špetíková, Mirek Sýkora, Ján Tomandl, Sára Valnohová; 2012

© Janáčkova akademie múzických umění v Brně, 2012

ISBN 978-80-7460-014-2

Již podevatenácté máme možnost účastnit se festivalu Salon původní tvorby, který se zaměřuje na podporu vzniku a prezentace původních literárních textů studentů Divadelní fakulty Janáčkovy akademie múzických umění. Texty jsou prezentovány formou scénických čtení v rámci odkazu na původní myšlenku festivalu, kterou formulovali Bořivoj Srba a Peter Scherhauser, tedy na myšlenku prezentace studentských prací, projevů a názorů všem ostatním kolegům – myšlenku spolupráce studentů na projektech.

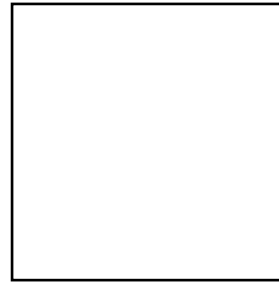
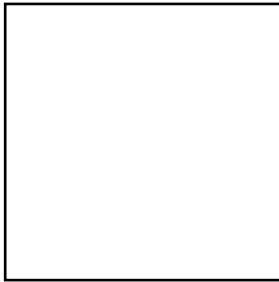
SALON 2012

Tento sborník obsahuje texty devatenáctého ročníku s názvem „Salon [si ty]“. Tento název v sobě skrývá dvojí význam letošního Salonu, a to nejen fonetický přepis anglického slova „city“, tedy město, které odkazuje na myšlenku vytvoření jakési fungující komunity a navození její atmosféry v rámci festivalu, ale také, a to zejména, podporuje heslo „Salon jsi ty“, jinými slovy myšlenku, že jsou to právě všichni účastníci festivalu – jak studenti, tak kantoři i ostatní, kteří se na jeho tvorbě podílejí a vytvářejí tím samotnou existenci Salonu. Jen díky všem autorům, jejichž texty si můžete v tomto sborníku přečíst, je možné Salon uskutečnit ve smyslu, jak jej definovali jeho zakladatelé. Salon původní tvorby je dlouhodobě podporován agenturou Dilia, které tímto děkujeme.

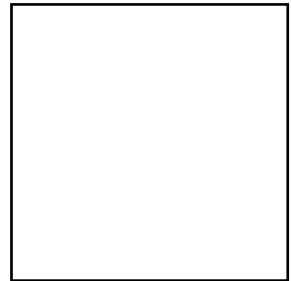
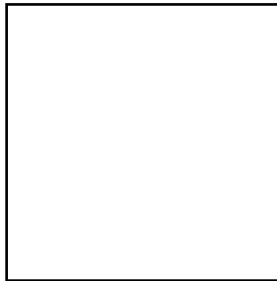
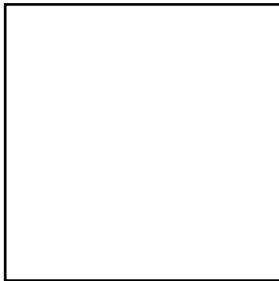
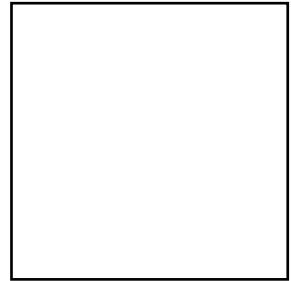
Obsah

Tomáš Bláha: Porážka.	12
Jan Cimr: Ryba.	16
Helena Eliášová: Hustler4U.	22
Helena Eliášová: Pátek o desáté	53
Adam Gold: SEBEVRAZI.	76
Radka Hoffmanová: MORE V OKNE A V TOM OKNE TY	106
Otto Kauppinen: ULICI SNAD STÍHÁŠ?.	118
Alžběta Michalová: Dítě kotě, dívka Tygr.	130
Alžběta Michalová: Co Markéta ve své dobrotě skutečně učinila	136
Alžběta Michalová: Oni dva.	140
Vojtěch Jakub Olšava: Cestovní...	152
Vojtěch Jakub Olšava: Krátká poezie o našem životě...	153
Vojtěch Jakub Olšava: Modlitba otců	156
Vojtěch Jakub Olšava: Panna z obrazu.	157
Vojtěch Jakub Olšava: Poslední plat	159
Vojtěch Jakub Olšava: Schůzka u Dunaje.	161
Vojtěch Jakub Olšava: Toto patří jenom Tobě	163
Vojtěch Jakub Olšava: Touha	165
Vojtěch Jakub Olšava: Vodní víla.	166
Vojtěch Jakub Olšava: Život je Ježíš.	167
Petr Pánek, Sára Valnohová: OTRÁVENÁ VODA	170

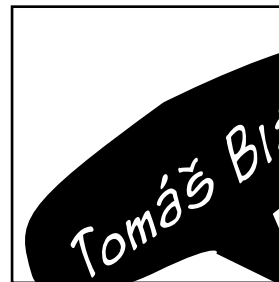
Zuzana Patráková, Petr Cejnar: ALKOHOLISTICKÁ IDYLKA.	.188
Zuzana Patráková: TRADICE	.195
Šimon Peták: ON A ONA	.212
Šimon Peták: Vlnitej kubismus, aneb cylindr a kaleidoskop	.216
Adriana Petrová: Nad ránem.	.240
Vít Pískala: Rameno, koleno, stehno a námořník.	.248
Veronika Pospíšilová: Čtyři v pokoji.	.260
Veronika Pospíšilová: Poezie.	.273
Matěj Randár: Monodrama Für Elise	.278
Tereza Reková: MLADÍK PŘICHÁZÍ POŽÁDAT O RUKU SVÉ DÍVKY	.286
Tereza Reková: Proč kočky mňoukají a proč chodí po čtyřech.	.290
Bibiána Rybářova, Mauricio Estrada: DOTS.	.294
Tereza Říhová: UVNITŘ	.300
Pavol Seriš: Deň bláznov v blázinci	.306
Pavol Seriš: Návštěva UFO	.309
Pavol Seriš: Neporiadnik.	.311
Michal Skočovský: 1234567	.316
Markéta Špetíková: Co by si zasloužila paní Mašínová.	.322
Mírek Sýkora, Lukáš Černocho: Nemoci včel.	.326
Ján Tomandl: Som boh.	.330

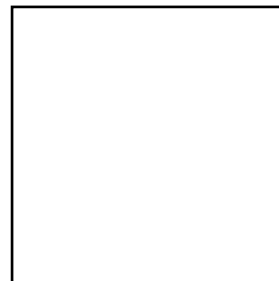
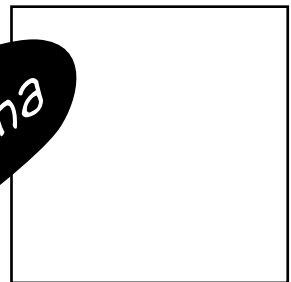
Jsem ten typ nemocnýho studenta, kterej si myslí že čím déle bude studovat, tím líp se pak bude mít a zároveň ví, že to je nestoudná lež. Po sociální práci a filmové vědě teď studuji také audiovizuální tvorbu na JAMU, ještě bych rád zkusil veterinu a paleontologii.

Obdivuju lidi, kteří něco dokázali až v pokročilejším věku, dávají mi totiž naději, že neskončím v tescu za pokladnou (nic proti ničemu). Občas něco povím nebo někam napíšu o muzice, ale žádné terno.

Tomáš Bláha

Porážka

Synopse:

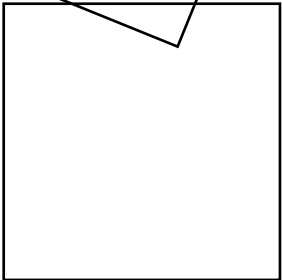
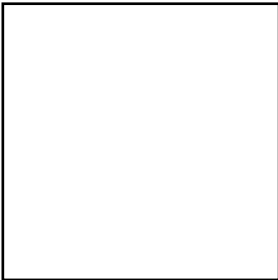
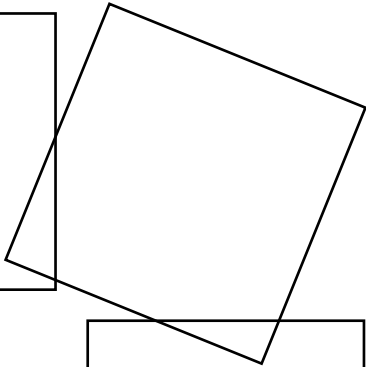
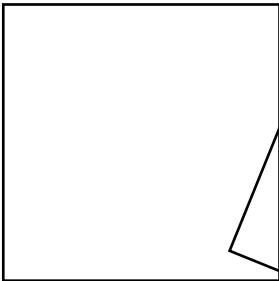
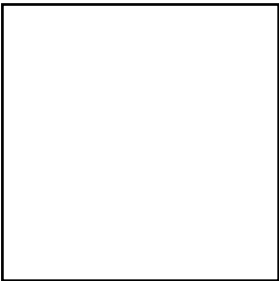
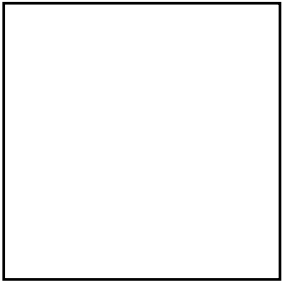
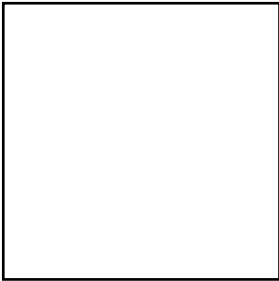
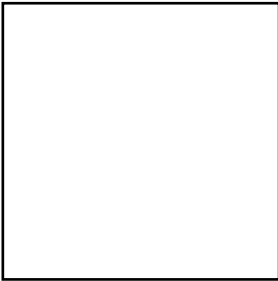
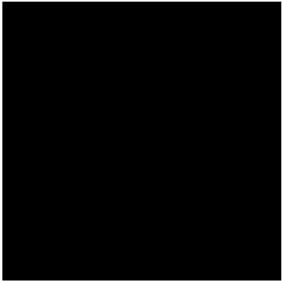
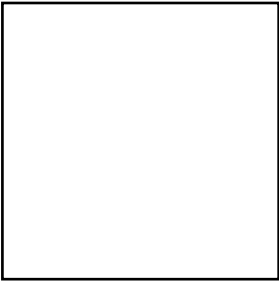
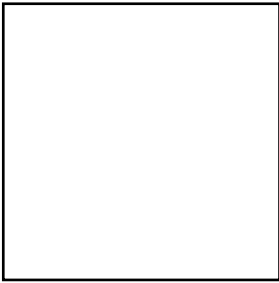
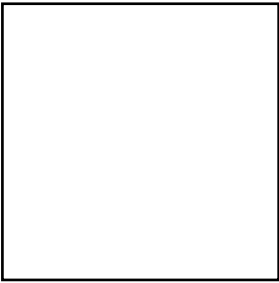
Hlavní hrdina povídky „Porážka“ je muž kolem třiceti let, veskrze bohém, který nikdy nectil pravidla, a jeho volnomyšlenkářská životní filosofie vždy byla postavena na bázi spontánnosti. Heslo „užívej si, dokud si mladej, vole“ ale najednou přestalo být monopolem. Filip, jak se hlavní postava jmenuje, uzavírá a dobrovolně odkládá svojí kroniku přefiknutých holek a bezmocně se dostává do zajetí lásky. Jeho zcela překopaný životní postoj, koketující se spirituální čistotou, má však jednu zásadní trhlinu – dívka, kterou miluje, jej odkopne. Ve svých třiceti letech si Filip uvědomuje pomíjivost slasti a prožitku. Absence trvalých hodnot a anonymita legitimního smyslu života tak vyústí v jedinou možnou reakci – strčení štětce do zásuvky.

Povídka:

Filip sedí na barové židli a tváří se přesně tak, jako by tomu sám nevěřil. Jako kdyby ta jeho jistota nezlomného macha, lamače dívčích srdcí a drtiče ženských klínů byla najednou složená z milionu malých nejistot. Sedí na té židli a za svým skelným pohledem rekapituluje dosavadní krátký život. To lidé v depresi dělají, ne? Žít svůj volnomyšlenkářský sen je strašně hezká věc, ale jeho měnou se nedá platit věčně. Filip svojí oddanost k nezávaznému sexu a ranním ztopořeným kocovinám jednoho dne vyměnil za jednu dívku. Teď ale za tu spontánnost zaplatil mnohem větší sazbou než obvykle. Ve zkratce by se dalo říct, že měl všechno a už nemá vůbec nic. Poslouchá přiblblé rádio a diví se, že mu z toho ještě nejeblo. Zpívají tam o lásce jako o vlastní církvi. Filipovy myšlenky pomalu emigrují za hranici zoufalosti, i když ten dlouhodobý flegmatický lifestyle vyřadil z provozu emotivní gestikulaci v jeho tváři. Možná je už dost zoufalý na to, aby jezdil na šrot opilý v autě, aby rozkopál půl pokoje a zapálil všechno, co ho spojuje s onou dívkou. S tou kurvou, co mu zlomila srdce. Chtěl by si vrtákem vydolovat z hlavy ty myšlenky na ni, chtěl by si bez narkózy vyrvat srdce, přibít ho na zeď a zahradníma nůžkami odstranit to, co tam nepatří, nebo se hédonisticky oddat absolutní lobotomii. Filip sedí na té židli a snaží se přijít na podstatu problému. Možná je to tím, že měl příliš mnoho žen. Tý to dělal zezadu, tamtý blondýně zase na klasiku. Tuhle opřel na kuchyňský lince, tamtu zase na záchodě. Tímto stylem se prošukal až ke svojí femme fatale. K dívce, kterou místo svých sexuálních skillů chtěl okouzlit romantickou dovolenou, lístkem

na koncert, drahou večerí, zasazením stromu a v neposlední řadě také snubním prstýnkem. Nic z toho ale uskutečnit nemohl, protože ta děvka zkrátka odešla. Jediná věc, na kterou teď myslí při každodenní stupidně rutinní činnosti, není ani tak dívka samotná, jako to, kdo ji asi teď šoustá. Ať už si jde uvařit kafe, přepnout televizi nebo se vymočít, pořád myslí na to, kdo to do ní rve.

Filip sedí na tý židli a bere si do ruky štětec Grumbacher, aby si očistil špínu za nehtem. Svůj skelný pohled, za kterým se právě odehrálo mnohé, zaostří na zásuvku... napadne ho, že ta by všechno mohla vyřešit.

Ryba

Odehrává se pod vodou.

A ty jako plaveš kam?

Nemáš na práci nic lepšího, než tady na mě čumět? Bych chtěl vidět tebe na suchu, taky by ses netvářila zrovna nadšeně... Jo, výborná zábava. Hele, nedělej si ze mě srandu, když jsem byl nahoře, tak jsem normálně ryby jedl. Jo, ryby. Ach jo. No to je jedno, tak si čum, mně to nevadí. Jejdámane (krucinál), co tady mám asi tak dělat?

Ryba.

Barák.

Akreditace.

Celek.

Ekvádor.

Orba.

Balast.

Stesk.

Sklo.

No jako skleněně to tu docela vypadá. Nepřijde ti? Jako kdyby to člověk všechno kolem sebe viděl z takovýho odstupu, jakože se ho to úplně netýká. Že má takovej nadhled. A klid si to všechno promyslet. To by se mi líbilo...

Lopata.

Tabule.

Lesk.

Skála.

Lak.

Akvárium.

Umakart.

Rtuť.

Utěrka.

Kanape.

Pepo.

Pomalu.

Jo a že je tady všechno takhle pomalý, to je naprostá bomba. Jakože než dostanu ruku zprava doleva, tak to trvá třeba pětkrát dýl, což je přesně ten čas, co potřebuju, abych neustále něco neroztlíval, nesha-
zoval a neničil, když začnu zuřivě gestikulovat, což já dělám pořád, načež se pak vždycky cítím trapně a s nikým se nebavím a čumím do zdi. Což zase vede k tomu, že vypadám jako debil. Pak se tak začnu i cítit a teď se ptej, proč jsem asociální.

Asociální.

Níže.

Žebřík.

Ikona.

Naschvál.

Aliterace.

Celistvost.

Strop. Co z něj kape.

Perspektiva.

Já vím, tak trošku fixl, no... Já jsem se k tomu potřeboval dostat. Ta perspektiva je tady totiž úplně perfektní. Jakože kdybychom se teď koukali tam nahoru, tak uvidíme lidi vzhůru nohama. Jako tobě to možná nepříjde divný, když tady máš ty tři dimenze úplně volný. Ale představ si, že koukáš na lidi zespodu. To ti může úplně změnit životní posto-
je, ne? Jako kdybych byl chytřej, tak teďka vymyslím řešení na spoustu problémů, protože se na ně budu prostě dívat zespoda. Jako od kořenů, chápeš. To je dobrá metafora, ne?

Metafora.

Rachot.

Otoman.

Anarchista.

Takovej.

Tejk id ísy bejby.

Já vím, už mě to moc nebaví. Ale chtěl jsem se dostat k tomu, jak je super, že je tady všechno takový jakoby jednoduchý. Máš to prostě úplně jasně daný, že tenhle tě sežere, tohohle sežereš ty, páříš se extrakorporálně (to je chytrý slovo, co?) a stejně ti to celý nepřijde jako hrozná nuda. A ušetříš si všechny večery, co se ani nemůžeš zvednout z postele, jak je ti špatně, žes někomu něco řekl a on to špatně pochopil a ty vůbec nevíš, co s váma bude a nejlíp se ještě teď zrovna měsíc neuvidíte. Jedna blbost za všechny.

Byrokrat.

Ateliér.

Éra.

Racek.

Ekvádor. Už bylo. Ekvivalent. To už vůbec ne.

Eklektik.

Ikaros.

Osa.

Sako.

Kosti.

Ticho.

To ticho je taky super, já teda teďka nemyslím jako ten kýč, že je tu ticho, jakože je to dojemný a krásně se tu přemýšlí a tak. Ale spíš jakože to nikoho neštve, víš? Že vlastně jedinej, komu tu to ticho vadí, jsem já, tak si tu hraju fotbálek a něco melu, ale přitom tobě by to bylo úplně jedno, kdybych mlčel. To se mi hrozně líbí. Svět plnej lidí, kterým je úplně jedno, že mlčíš. Jako ono se teda říká, znáš to, že se dá promlouvat bez řeči, očima a toto, takový ty kliše, jenže já jsem na tohle úplně blbej. Ale o to mi totiž vůbec nejde. Mně právě přijde super, že to na tebe neklade žádný nároky, být potichu. To je

zas to samý, s tím mluvením, jako s tím rozbíjením skleniček. Já něco řeknu, za co se stydím, nikdo už o tom dávno ani neví, a já se pořád chovám divně. A takhle se to zacykluje a pořád dokola, no to je fuk.

Chobot.

Otrava.

Vajíčko.

Kostra.

Raketa.

Tapeta.

Tabulka.

Katr.

Tremolo.

Louka.

Kápo.

Pohled.

To je vlastně ještě k té perspektivě, ona je totiž na tom všem vlastně nejzajímavější. Totiž já jako samozřejmě vím, že bych nic nevyřešil tím, že se na to koukám zespodu. Ale jen se mně to prostě hrozně líbí... To mi přijde taky důležitý náhodou. A ona je to popravdě skoro jediná zajímavá věc tady, což je právě trochu problém, že je to tu všechno jednoduchý, zpomalený, vzdálený, což by se mi všechno hrozně hodilo. Ale nic tě tu nikam netáhne, jakoby se tě to netýká, nenutí tě to nic dělat a to já sám od sebe moc neumím. Já bych třeba jen ležel a koukal do stropu, tady teda na hladinu. Ani to přemýšlení člověku nejde samo, to mě dost překvapilo, když jsem na to přišel. Tak tohle se tu asi nevyřeší... Já vím, že to si mám vyřešit sám, ale to přece všechno. Já jsem jen myslel, že to tady půjde líp... Hm.

Pohled.

Eda.

Dáma.

Masakr.

Krize.

Zezadu.

Dub.

Ublíženost.

Tak jo, a mám to. Tím totiž padá veškerá iluze, že by ten pobyt tady pod vodou řešil všechny ty problémy, protože to zase skončilo ve mně uvnitř. Což je úplně odporná lidská vlastnost, že jsme všichni hrozně ublížení. Ode všech. Já to teda cítím jenom občas, ale vždycky mi to sepne, jak moc jsem chudáček ublíženej, představuju si, jak by všem bylo líto, kdyby se mi něco stalo – a takovej ten sviňák malej ve mně se tetelí radostí. A pak se jako divíš, že ti tady povídám o svých problémech. No nic, asi se měj, tady by se fakt nic nevyřešilo. Nebo teda jo, ale nevím, jestli jsem na to stavěnej.

Ublíženost.

Starosta.

Talíř. Talíř?

...

Tak to je v pytli.

Helena Eliášová

Její hra Té noci získala 3. místo v soutěži o nejlepší hru v českém a slovenském jazyce DRÁMA 2010.

V současné době se zabývá také překladem z němčiny.

Absolvovala bakalářské studium oboru režie - dramaturgie činoherního divadla na Divadelní akademii múzických umění v Praze. V současné době studuje Mediální studia na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. V roce 2007 získala za text Metal4ever ocenění v dramatické soutěži Zlatá divadelní žába, reflektující problematiku rovných příležitostí žen a mužů. Mimo to je autorkou politické satiry Na (d)ně!, divadelních her Hustler4U, Cyberlove, Poslední večírek, Tentazione, Maják, Améba a rozhlasových her Jako za živa a Pátek o desáté.

Hustler4U

obrazy z „luxusního“ života jedné luxusní buzny

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona.

Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat.

Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno pouze se souhlasem DILIA.

Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp. práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost.

V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823, amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 845.

www.dilia.cz

Postavy:

Paris/Patrik – mladičký kluk, 12-15 let

Paris/Patrik – luxusní prostitut, 23 let – 32 let

Robbie – jeho kamarád, obdivuje ho a tajně miluje

Bunny – cynická lesba

Smažka – vymaštěná lesba

Justin – Parisův psík a vypravěč

Robert – fešný zákazník Parise, Paris se do něj zamiluje

Hlas otce

Němec z parku

Big Fucker

Buzna1, 2 a 3

Borec z parku

Kluk z baru

Číšník

Předobraz

Justin:

Můj nejlepší kamarád Patrik se narodil v malé dědině na Moravě. Vyrůstal mezi švestkami, jabloněmi a hrušněmi. Rád spal ve stínu jejich korun a večer si s nimi povídal. Líbilo se jim to moc. Vesele šustily lístečky do noci. Patrik těžce nesl, když se z jeho kamarádů na konci léta stávaly pálenky. S těmi už se

nepřátelil. Zato jeho tatínek, který Patrika nadevše miloval, se s nimi často bavil dlouhé hodiny. V těch chvílích se Patrik věnoval poslechu hudby a studiu módy. Láska k módě mu vydržela až do dospělosti. Patrikova maminka pracovala jako vrátná, celé noci byla pryč. Patrik se bál být v domě sám. Jeho tatínek ho ale hlídal a nedovolil, aby mu někdo ublížil...

1. obraz

Pokoj. Velké zrcadlo. Na zrcadle je přilepen obrázek Madonny. Hraje Mika – Relax (Take it easy). Ze stropu visí malá disko-koule.

U zrcadla stojí hubený mladíček Patrik/Paris . Má na sobě trenky s barevným potiskem a černé upnuté tílko. Pečlivě se v zrcadle prohlíží, tancuje, kroutí se...

Ulízne si vlasy.

Paris: No, to by nešlo!

Rozcuchá si vlasy, aby vypadal rebelsky.

Paris: Čupr! Ale umíš bejt i víc čupr!

Zpoza zrcadla vytáhne růžové dívčí tričko a rychle si ho oblékne. Kontroluje, jestli někdo nejde.

Paris: Bomba! (šibalsky si tričko povyhrne)

Paris: Hmm... Čau frajere.

Najednou se zhrozí, všimne si na sobě malého špičku. Drží ho v ruce a nemůže uvěřit, že tam opravdu je.

Paris: (na pokraji hysterie) To si děláš prdel! Netvař se, že tam nejsi! Vidim, že tam jsi! Do píči!

Stáhne si tričko a zastydí se, tričko stále popotahuje, aby ho moc neobepínalo. Naštvaně odejde k posteli a nenávistně vytáhne zpod polštáře čokoládovou tyčinku, prudce ji zahodí.

Paris: ... Prolinie... A co je teda tohle! (ukáže na špiček) No jen se podívej!... Csss... (odvrátí se od ní) Z toho už se nevzpamatuju. Co teď? Co sakra teď?

Chodí rozrušeně po pokoji. Projde kolem zrcadla, spatří se a pomalu se začne uklidňovat.

Paris: Ó božínku, to je on! Můžeme udělat pár snímků pro MTV?... – Ale, jistě. Berte mne z té lepší strany.

Fotí sám sebe na mobil.

Paris: Vážný. *(koukne na mobil)* Ciao, dáme drink.

Paris: Vysmátý... *(koukne na mobil, lekne se)* Už se nikdy nebudu smát... – Sma-zat. *(fotí se dál)* Sexy... Jo – gut... Ztmavit... Vrrr... Take it easyyy... Už mě nebavíš... *(odběhne)*

Začne hrát velmi nahlas Lucie Vondráčková – Vítr. Do pokoje vběhne Paris, v ruce větrák – vlasy mu vlají, zpívá a tančí.

Paris: Ať je jak vííítr!

Ozve se hlasité zatūkání. Vše se zastaví. Pokoj potemní.

Paris: Tajfun a...

Silné zatūkání.

Paris: Ne, prosím ne. Lucko, tiše. *(ztlumí hudbu)* Ne, pryč pryč... *(rychle si svlékne růžové tričko)*

Ťukání.

Paris: *(tiše)* Já už spím. Já už úplně úúúplně spím. Něco se mi zdá. Krásný sen... mi zavírá oči. Spím.

Dveře se pootevřou.

Hlas otce: *(úlisně)* Spíš?

Paris: Zdá se mi sen.

Tma.

Hlas otce: *(deformovaný hlas)* Mamince to neřekneme, ano...

2. obraz

Justin: Jednoho dne řekl Patrik rodičům, že na víkend pojede k babičce. Místo na kolo, sedl ale na vlak a dojel až do velkého města plného neonů, barevných obchodů a přá-

telských lidí, do Prahy. Jak mohlo to úžasné město tak dlouho existovat bez něj, nedokázal pochopit. Jel poprvé metrem, procházel obchody s oblečením, které znal jen z internetu. Našel ráj. Seznámil se také s mnoha hodnými lidmi, kteří mu poradili, jak se v tomto báječném městě žije. A netrvalo dlouho a potkal se i se mnou. Do svého rodného města se už nikdy nevrátil.

Noc. Park. Na každé straně jeviště je lavička. Na kraji jedné lavičky sedí Paris. Má na sobě žluté tričko s nějakým legračním potiskem, vedle sebe má batůžek. Je vystrašený. Rozhlíží se. Usměje se nejistě na publikum, pak se otočí a zase se usměje jinam. Na druhé lavičce sedí Borec, sedí uprostřed jako největší frajer. Kouká s úšklebkem na Parise. Pak se zvedne a jde k Parisovi. Stoupne si před něj a kouká.

Paris: (nejistě) Hoj.

Borec: No čau ne! Nemáš cígo?

Paris: A... jasně ... (hledá po kapsách)

Borec: Ne, nekouřím, ale posad' se. (sedne si)

Paris: ?

Borec: Nauč se to

Paris: ?

Borec: No?

Paris: ?

Borec: Řekni to. Já čekám.

Paris: Ne, nekouřím, ale posad' se.

Borec: Ne.

Paris: Ne, nekouřím, ale posad' se.

Borec: Jinak.

Paris: Ne, nekouřím, ale posad' se.

Borec: Hmm. Máš talent.

Paris: Prosím?

Borec: Ty ses jako děvka narodil.

Paris: ?

Borec: Na to buď hrdej. Uděláš kariéru.

Paris: Kariéru?

Borec: Jasně, ale ne tady. Něco si tu vydělej a pak vypadni. A vymysli si pracovní jméno.

Paris: Co?

Borec: No nějaký šik jméno. Svoje nikdy neříkej! Jak se jmenuješ?

Paris: Patrik.

Borec: Patrik... Co z toho uděláme?

Paris: Peet...?

Borec: Peet nechce pít... To vůbec... (*zamyslí se*) Paris! Jasně, ... budeš Paris!

Paris: (*zasněně*) Paris.

Borec: Dvanáct? Míň ...?

Paris: Patnáct... za měsíc.

Borec: Hezky – vypadáš mladší. Budeš si moc vybírat. Mně můžeš věřit, já už sem tu dlouho.

Paris: Aha. Jasně...

Borec: No fak! To víš, přijde nějaký psycho a čau. Ale já jsem v pohodě. Co má bejt, to má bejt.

Paris: Budeš si moc vybírat.

Borec: Tady se nesmíš bát.

Paris: Já se nebojim...

Borec: Hele, seš pěkněj, tak nebuď takovej srábek. A řekni si pěkný prachy.

Paris: Jasně.

Borec: V poho. Rád poradím. Chytla mě taková nostalgická, chci tu po sobě něco nechat, víš. Dneska sem tady naposled.

Paris: Naposled?

Borec: No. Du na vyšší level. Sbalil sem tu jednoho frajera... Takovej velkej, holá hlava, chlupatej... Úplnej démon... Zejtra mě bere sebou. Do Ruska. Chce se mnou něco natočit. Něco spešl... Budu hvězda.

Paris: Máš štěstí.

Borec: Třeba na tebe taky sedne. *(někdo přichází)* a možná už letí. Tak zdar!

Paris: Dík.

Na straně jeviště se objeví silueta muže.

Němec: Hast du Zigarette?

Paris: Ne, nekouřím, ale posad' se ...

Němec: Neu hier?

Paris: Dvanáct.

Němec: Schön.

Justin: A tak se Patrik zabydlel v Praze.

Tma.

3. obraz

Luxusní gayklub. Hraje něco od Paris Hilton nebo Madonny.

Paris, Robbie, Bunny, Smažka, Robert, Justin.

Paris, 23 let. Má oblečení podle poslední módy – lehce rozhalenou proužkovanou košili se saténovou vestičkou, upnuté džíny s širokým lesklým páskem. Je lehce naličen. Má klobouk a la Justin Timberlake a lesklý obojek na krku. Tančí sám na parketu. Ví, že ho všichni pozorují a líbí se mu to. Kouří slimku. Sem tam hodí nějaký lascivnější pohyb, aby publikum dostal do varu.

U křesílek stojí Robbie, hlídá malého Parisova pejska Justina v růžové kabelce. Je hypnotizován tančícím Parisem. Bunny v křesílku šňupe koks a Smažka balí jointa. Na stolečku je neuvěřitelné množství alkoholu.

Lehce v pozadí bar. U něj je Robert, pohledný zachovalý čtyřicátník a pozoruje Parise. Paris si ho všimne a tančí jen pro něj. Hudba ustane, Paris přestává tančit, projde okolo Roberta s předstíraným nezájmem.

Paris: Chceš mi koupit pití?

Robert: Co myslíš?

Paris: Long Island Iced Tea.

Justin: Můj kamarád byl v Praze velmi oblíbený. Každý ho miloval. Já nejvíc. Byl jsem stále s ním, hlídal jsem ho. Nikdo mu nesměl ublížit. Často jsem se bavil s jeho přáteli, ale vždycky jsem věděl, kde je.

Paris odtančí k Robbiemu. Smažka a Bunny ho vítají.

Paris: (na psíka) Tak co kotě, hezky tančila panička?

Robbie: Nový objev?

Paris: Ale... další nadržená děvka, (na Justina) koupí nám pití.

Robbie: (s výčitkou) Takže dneska s ním?

Paris: Ježiš, ještě nevím. Nikdo neví, s kým královna stráví noc. Ani ona. Zatím.

Smažka: Dáš si? (nabízí jointa)

Paris: Ne, dneska jedu na luxus. Bunny?

Bunny: Ale jistě. To nejlepší schovávám jenom pro tebe.

Paris: (ochutná koks) A proto tě miluju... hmmm.

Bunny: Z Veverky. Škoda, že to tam vyhmátli...

Paris: No co, maj reklamu- až je zas otevřou, budou mít narváno. Prozatím maj všechny pražský feťačky exil tady. – A my máme zboží přímo u nosu. (natáhne koks)

Bunny: Jsi tak vynalézavá...

Bunny je mimo a Smažka se tupě směje. Paris se na ně dívá, upraví si účes, dá si lesk na rty, dá lesk i pejskovi a začne se nudit. Okolí si ho nevšímá a to mu vadí.

- Paris:** *(afektovaně)* Hej, bitches! Sem potkala ve Fanny buznu, ne a ta měla úplně spálený vlasy. Chemlon hadr.
- Smažka:** Fakt... hehe...
- Bunny:** Dámička peroxidová...
- Paris:** Tak ji říkám, ne... Hele ty H_2O_2 , *(lesbičky se skřehotavě smějí)* ... nejsi v pravěku, použij balzám, nebo třeba zábal hej, masku... cokoli nebo to rovnou shod'! Výpary z tvý hlavy otrávěj celej buzinec. Se nasrala, ne. Poslala mě do prdele *(kdyby nebyla její, tak tam hned sem... ten večer sem si dala poppera a byla jsem fakt nadržená)* no a vodvrtěla v těch svejch bokovkách do pryč ... Nad prdelí měla vytetovaný Queen of 69... Fakt jakože drsná.
- Bunny:** Ne!
- Paris:** Jo.
- Smažka:** *(tupě)* Chci ji. Hehe.
- Bunny:** Di do píči!
- Smažka:** Do tvojí nudný frndy třeba?! Nikdy!
- Bunny:** Lesbo!
- Smažka:** Heteračko!
- Bunny:** Nadávat si od starý vytahaný lesby nenechám. Valim...
- Paris:** Hej!
- Bunny:** Co?
- Paris:** Královna mluví.
- Smažka:** Já poslouchám. Bunny je mimo.
- Bunny:** Co kecáš! Já poslouchám.
- Paris:** To nejlepší je, ne – Druhej den ji potkám v Rosie na hajzlech a hele, ta vo 14 stupňů vodbarvená děvka, má vyholenou hlavu! Vypadala docela fajně, fakt tvrdě, ne ... Si říkám, smiluju se, vojedu ji. Tak se na ni zadívám, se usměje ne, tak ji plácnu přes tu její našpulenou prcku ne a ... to neuhádnete, vona měla ty

samý džíny jako posledně... *(lesbičky jsou zděšeny)* Tak říkám, hele, sorry, na tohle nemám žaludek a prostě sem vodešla. Myslim, že tam stojí doteď...

Bunny: Seš nejlepší.

Paris se polichoceně usměje.

Smažka: Boží.

Bunny: Královna Lolipop!

Paris: Miluju vás. *(políbí je)*

Přichází Robert a nese drink.

Robert: Guci bunda a Dolce&Cabana džíny ti nesou drink, dovolíš jim to?

Paris: Hmm... *(bere si drink)* To miluju.

Robert: A miluješ ještě něco?

Paris: Na to nemáš.

Robert: Myslíš?

Paris: Jsem Paris.

Robert: Já vím.

Paris: Jdeš za kvalitou.

Robert: A sem na dobré cestě?

Paris: Uvidíš, neodbočuj. A jak se jmenuješ cestovateli?

Robert: 42/188/83/22/8.

Paris: No tak to mě těší!

Robbie: Já jsem Robbie.

Bunny a Smažka vyjí jak nadržení psi.

Paris: *(významně)* Jdeme tančit.

Robert: Jistě.

Paris a Robert jdou na parket.

Robbie: Je její.

Bunny: Dneska. Za pár dní bude leštit bambus jiný kreditce.

Robbie: Myslíš...

Bunny: Fakt umí, buzna.

Robbie: Je skvělá...

Bunny: Je sexy, marnivá a má lačnou díru.

Smažka: A hromadu peněz.

Bunny: Milujem ji.

Smažka: Jooo. Dám si ještě drink. Když Paris jinak nedá.

Bunny: Hehe.

Robbie: Má ho v kapse...

Bunny: Ne, má ho v kalhotách, nancy...

Smažka: Čumte... (ukáže na parket)

Na parketu se odehrává taneční show-spíše taneční předehra. Paris a Robert se osahávají, líbají...

Bunny: Zase souloží na parketě... Jen aby se jí nevystříkal už tady...

Smažka: Myslím, že 22/8 má hodně plnej zásobník

Bunny: S Paris to vyloží na měsíc dopředu. Z ložnice vyjde jako sušenka.

Smažka: Haha...

Robbie: Líbí se jí.

Bunny: No jasně, že líbí. Má dvě pé – **p**éro a **p**rachy.

Robbie: Tohle je jiný.

Bunny: Snad nám princezna nežárlí.

Robbie: Ne, proč bych... měl...

Bunny: Hele, s Paris skórovat nebudeš, oblíkáš se u Vietnamců...

Robbie: Nechceš se napít Justine. (vrčení)

Bunny: Haha, ta malá buzna čivava snad žárlí taky! Tak to můžete spolu...

Justin: Ty dvě dívky jsem nikdy rád neměl. Oblékaly se hrozně, byly hlasité a divně smrděly. Zato Robbie na mě byl vždycky moc hodný. V klubech mě držel v náručí a povídal si se mnou, když Patrik pracoval a nemohl se mi věnovat.

Robbie: Myslíš, že jsi vtipná.

Bunny: Jo jsem. Chlapeček je žárlivostí rudej až za ušima.

Smažka: Haha.

Bunny: Zamilovanej poskoku.

Robbie: Nevím, kdo se hřeje na Paris... a za zády.

Bunny: Mládě vystrkuje dráčky... ale ale.

Smažka: Ať ti nespadne Justin... to by bylo blbý, nemyslíš...
(*drkne do něj*)

Robbie: Krávy. Klid miláčku.

Bunny: Chcípačku.

Paris a Robert dotančili.

Bunny: Stars přicházejí.

Paris: Stars are blind...

Robert: (*je utancovaný*) Jdu se trochu ošplíchnout, neuteč mi.

Paris: Neutop se, zlato.

Robert odejde.

Robbie: Má hezkou bundu.

Paris: Nejen bundu... a jestli má peněženku tak velkou jako ptáka, tak se můžu odstěhovat na Ibiza hned zejtra.

Bunny: Seš špička. Seš za vodou.

Paris: Dneska se ještě vykoupu, zlato.

Bunny: Mistryně.

Smažka: Bohyně.

Paris: Pokračujte, ovečky.
Ticho.

Robbie: Je pěkná...

Paris: S hnusnou bych nešla.

Robbie: (*opile*) Možná z toho bude víc...

Paris: Ha-ha. Dneska už nepij.

Robbie: Drží s tebou krok... Takovejch moc není.

Paris: Mám si ho zapsat do občanky nebo co!?

Bunny: Robbie říká, že ses prej zabouchla...

Paris: Zabouchla!? Robbie, ty romantičko.

Robbie: A není to snad tak...?

Paris: Má prachy a dá mi je. Co je mi do lásky...

Robbie: Ale dneska to vypadá jinak...

Paris: Hele, láska je píča a píča mě nezajímá.

Robbie: Dobře.

Paris: Nikdy nikoho nemiluj, Robbie. Jakmile začneš něko-
ho milovat, začneš i nenávidět. Já mám ráda všech-
ny stejně, takže nemůžu nenávidět... Mám fajn božskej
život.

Robbie: Taky mám rád všechny...

Paris: Správně. Láska člověka vysaje... (*pauza*) Ale co mu dá
radosti kolik bude chtít? No, homosexuálky?!

Smažka: Tráva!

Paris: Výborně. Chlast a fet. Nic jinýho. No schválně, kdy
seš nejvíc happy – když je máš.

Bunny a Smažka: Přesně.

Paris: Když to přeženeš, je ti blbě jeden-dva dny. Z lásky
můžeš bejt v prdeli i celej život. Jestli po tom něk-
do touží, je blázen.

Robbie: Žijeme v bláznivém světě.

Paris: Ale my jsme normální.

Robbie: *(nejistě)* Jo, jo...

Paris: Z lásky choděj jen naivky, Robbie... *(chvíli ticho)* No bavíme se, ne. Válíte se tu jak vyhoněný ptáci.

Bunny: No dovol.

Robbie: Seš super...

Paris: Já vím... Seš můj brouček... Ťu, ťu... *(hladí ho, dá mu pusu do vlasů)*

Přijde Robert.

Robert: Půjdem!?

Paris: *Ale ovšem. Nic nás tu neдрžší... zlato... (pustí Robbieho a jde se tulit k Robertovi)*

Robbie: *(smutně)* Seš super...

Justin: Všichni mého páníčka milovali.

Tma.

4. obraz

Justin: Myslel jsem, že Robert je jen další kamarád, který nemá kde přespát a ráno od nás odejde. Robert byl ale jiný. Od chvíle kdy se seznámil s mým pánem, spal u nás často a my u něj. Myslím, že ho měl můj pán hodně rád. Robert mi trochu vadil.

Robert a Paris. Robertův byt. Pěkný, jednoduchý.

Paris: *(leží na posteli, líně se protahuje)* Aaach, Roberte, co tam pořád děláš. Pojď si hrát se svým kocourkem.

Robert: *(vyjde v obleku)* Musím do práce.

Paris: Zase?! Proč musíš pořád do práce. To je taková nuda. Nechceš být radši v postýlce se svým ďáblíkem... Hmm?

Robert: Někdo pracovat musí.

Paris: Musí pracovat... Musí pracovat... A co?! To mě nezajímá! Já se nudím. No tak. Pojď za mnou. Umřu nudou.

Robert: Paris, už vážně musím jít.

Paris: Miluju tě, zůstaň se mnou, prosíím. Co tady mám dělat celý ty dny?! Ty seš někde v práci a já se můžu ukousat...

Robert: Něco si najdi. Zabav se.

Paris: Mám si sem jako volat milence?! To si myslel!? To já nechci, miluju tebe... Važ si toho, to Paris ještě nikomu neřekla... Ale za to se mi musíš věnovat... Jinak za sebe neručím. Musíš mě zabavit... Jinak...

Robert: (tvrdě) Jinak co?

Paris: (ulekne se, chvíli ticho) Lolipop tě nesnáší. Vzal si jim královnu. Ale mně to nevadí. Jsem jenom tvůj, tvůj, tvůj... Taky mě miluješ?

Robert: Přijdu pozdě do práce.

Paris: Ne, nepustím tě!

Robert: Paris, uklidni se. Večer tu zase budu.

Paris: Večer mi nestačí. Chci tě pořád... Slyšíš pořád! Musíš si mě všímat! Vzal sis mě sem, musíš se o mě starat.

Robert: (odchází ke dveřím, je zamčeno) Kde jsou klíče?

Paris: Nejsou.

Robert: Otevři, dneska nemůžu přijít pozdě.

Paris: Tak si je pojď vzít... Pojď, chyt si mě... Já utíkám... utíkám...

Robert: Okamžitě přestaň a otevři.

Paris: Nene... musíš si to zasloužit... Hrajem, pojď!

Robert: Nebudu soutěžit, abych mohl jít do práce... Otevři ty dveře!

Parios: To je legrace... Hehehe... Schovám se ti do postýlky, ty mě najdeš... a pak

Robert: Ti naplácám!

Paris: Ty roštáku, ale jenom malinko.

Robert mu dá velkou facku, Paris se svalí na zem.

Paris: Au au au.

Robert: Měj se, Paris. Musím jít.

Paris: Ty parchante... To ještě nikdo neudělal. Odcházím. Jdu domů.

Robert: Dělej si, co chceš.

Paris: Budeš si mě muset hodně usmiřovat, abych tě vzal zpátky.

Robert: Už musím jít.

Paris: Jdi si...

Robert: Nashle...

Paris se dívá, jak Robert odchází.

Paris: (sladce) Přijdeš večer ke mně, zlato?

Robert bouchne dveřmi.

Paris: Určitě přijdeš, budu čekat. Papa.

5. obraz

Parisův luxusní pokoj. Postel, velká zrcadla. Vedle postele stojí pár lahví vína. Po pokoji běhá Paris, má na sobě krajkové legíny a porozepnutou košili. Stále se upravuje -lesk na rty, pudr... Justin spí na posteli. Když Paris mluví, mluví k Justinovi, ten reaguje poštěkáváním.

Někdo zazvoní.

Paris: (radostně) Už je tady! (odběhne) Ty nezbednice jedna... naplácát Paris, ale já ti odpouštím... kocourku můj. – A dobrý den... Ano. Děkuji. Nashle.

Strnule vejde a nese velký dárkový koš.

Paris: Ponížena pošťákem v prestižích.

Chvilí ticho.

Paris: *Bože... (bezmyšlenkovitě se hrabe v dárkovém koši) Chardonay ... Hmm likér – ten je ale růžovej... Bonboška... a druhá... No tak pro jednou... (bere lísteček z koše) – Zavolej mi, lásko. Pája... Justine, známe Páju?... Dyt' je to jedno... Pojď, brnkнем našemu kocourkovi... (volá) ... Má to vypnutý... Roberte, ty zlobile... Asi chudáček ještě pracuje... Tak si zatím dáme tu růžovou záležitost... (nalévá si, je to opravdu velmi růžové) Jů! (vypije skleničku) Samá chemie, tak ještě jednu. A bonbošku k tomu!*

Na chvilku se zatmí. Pak opět světlo – slabší než předtím. – Flaška je vypitá a bonboniéra skoro snědená. V pozadí hraje píseň What is love.

Paris: *(opilý) Justine, jestli budu mít celulitidu, bude to jen tvoje vina ... (Justin uraženě štěkne; Paris mu dá bonbon) A budeš taky tlustá! Proč to nebere? Justine, proč to nebere. Musí to vzít... musí přijít... musíme se usmířit.*

Zvoní mobil.

Paris: *Kocour! Bože. Volá. On volá. Justine. Ano, lásko. Nepřijdeš... Jakto že nepřijdeš... Ne. To ne... Roberte... Roberte! Roberte... (odhodí mobil) A já si kvůli ní navlíknu ty zpíčený krajkový legíny! A on nepřijde debilní legíny... debilní... debilní... debilní. (snaží se z nich nějak vysoukat) On už nepřijde Justine... (celý se klepe) Nepřijde...*

Justin: *Robert nepřišel už nikdy. Byl jsem rád. Ale od té doby už s mým kamarádem nebyla taková legrace. Možná si u něj něco zapomněl...*

Chvilí ticho.

Paris: *(hrdě) Justine, žádná krize – jsme dámy a máme spoustu možností.*

(bere si mobil)

Paris: *Ne... ne... Honza – bar. Kdo to je? Á Tommy ze sauny.*

(volá) Nedostupný... (koukne na koš) Pája? – Ne, ne-
necháme se koupit za bonbošku... (vrací se k mobilu)
Oto! (volá) No jasně Paris. Nenudíš se? Nudíš... To je
skvělý! Přijď – Paris tě ráda zabaví... Jak to, že ne-
můžeš? Oženil?! Aha. Jasně. Papa... (ticho) Justine,
jdeme nakupovat.

Zatmít.

6. obraz

Justin: Můj páníček měl hodně hodných kamarádů.

Na jevišti je množství různě velkých polštářů a sedáků – bílých. Růžové osvětlení + neonové osvětlení. Různě mezi svítícími polštáři leží několik Buzen v černém, jedna jako druhá. Mezi nimi proplouvá Paris v bílém. 23 let, v nejlepší formě.

Buznal: (mazlivě) Už musíš?

Paris: Jojo.

Buzna: Seš nejlepší... víš...

Paris: Jojo.

Buznal: Je možný, že tě miluju...

Paris: ... Já tebe taky...

Buzna2: Kdy zas přijdeš?

Paris: Kdy bereš...?

Buzna2: Osmýho.

Paris: Tak pa v úterý.

Buznal: Už se nemůžu dočkat.

Paris: Jojo... Psaníčko mám na stole...?

Buzna: Jako vždycky

Paris: Lásko.

Buzna2: Nepůjdeš ještě na chvilku ke kocourkovi, už tě zase vyhlíží...

Paris: Papa, zlato.

Paris mění pozici.

Buzna3: Dáváš si načas.

Paris: Přece by ses nezlobila na svého šmoulíka.

Buzna3: Maličko i jo.

Paris: Ale nevypadá to tak.

Buzna3: Seš zlobivá.

Paris: A to máš ráda...

Buzna3: Trošku...

Paris: Máš dáreček pro svého velkého zlobivého šmoulu

Buzna3: (laškovně) Seš prostě hrozná...

Paris: Já vím...

Buzna1,2,3: Miluju tě, seš nejlepší!

Paris: Jojo.

Zatmít.

7. obraz

Jeden z komerčních řetězců – McDonald nebo KFC. Paris maskovaný jako celebrita – kšiltovka, černé brýle jí hamburger. Jeho pejsek Justin, stejně maskovaný, jí hranolky. Paris je v depresi.

Paris: Justine, jsme jako hadr... po použití vyhodit. Recycle me please... čím rychleji tím líp. Soumrak bohů se začal... ... Dáme si ještě happy meal... ... debilní název... ... jídlo nemůže bejt šťastný... Jestli jo, tak je ten hamburger hnusnej na tom líp než my... (Justin štěkne) Paris, star, celebrita Lolipopu je jako fastfood... ... chcete ho, jedete městem, jen abyste ho dostali, vidíte ho, cítíme podivné šimrání, koupíte, sníte... ... pocítíte krátké povrchní uspokojení a jdete dál... Za chvíli už nevíte, že jste ho měli. Můj život je jako hamburger... (Justin štěkne) Copak miláčku?

Justin: S páníčkem jsme chodili na dlouhé procházky. Pak jsme si většinou zašli někam na jídlo. Byly to trochu jiné restaurace, než kam jsme dříve chodívali, ale mně to nevadilo. Byl jsem se svým kamarádem. Teď jsme spolu trávili všechnen čas. Nechodili jsme už do těch blikajících barů, v noci jsme se dívali na televizi a hodně jsme si povídali. Byl to hezký čas. Škoda, že se Patrik už moc nesmál.

Přijde Robbie, okamžitě najde Parise.

Robbie: Patriku!

Paris: Paris prosím, ještě stále Paris. Co tu děláš?

Robbie: Slyšel jsem v Lolipopu, co se stalo. Že Robert...

Paris: Královna je svržena, ale stále se o ní mluví... Ach, jak božské.

Robbie: Jak se cítíš?

Paris: Skvěle... Mám v sobě pět hamburgerů a sedím s uhrama ze základky v Mekáči... a nemám potřebu se zvednout.

Robbie: Je mi to líto, Paris, vážně.

Paris: Jsi tak laskavý.

Robbie: Robert se určitě taky trápí.

Paris: Kecy... sám víš, že teď už píchá jinou kundu! A já? Zašlapán do země, v rohu pokryt výkaly společnosti a svého vlastního života hniju v Mekáči a on někde v saténu souloží s jinou. Brány Lolipopu se zavřely. Královna zemřela, ať žije královna. Možná seš to ty. To bych tě pak ale musel umlátit kabelkou.

Robbie: Nechci být královnou.

Paris: Každý chce být.

Robbie: Já ne. Já chci být s tebou.

Paris: To si nemůžeš dovolit.

Robbie: Nemyslel jsem to tak. Mohli bysme spolu být jako normálně. Jako kluk a kluk.

- Paris:** Normální? Ty ses zbláznila? Paris nikdy nebude normální. ... Paris je královna. Co bych s tebou dělala? Jsi dítě!
- Robbie:** Nejsem! Mám tě rád, Paris...
- Paris:** Ale Robbie, mě mají rádi všichni...
- Robbie:** I teď?
- Paris:** Ty špinavá couro! Tak na to jsi čekal... Na chvíli, až se bude zdát, že moje hvězda pohasíná a ty na ní ze své špíny budeš moc dosáhnout, pak na mě budeš dělat oči. Co si myslíš, Robbie!
- Robbie:** Patriku, v Lolipop už o tebe nikdo nestojí. Už nejsi královna...
- Paris:** Neposlouchám tě. Nedovoluj si to říkat. Drž hubu, slyšíš. A jsem Paris, doprdele.
- Robbie:** Patriku, možná už se nebudeš moc vrátit... Ale já tě mám rád. Vždycky jsem měl... Pro mě budeš vždycky královna.
- Paris:** A co já s tím? Já chci davy, chci zástupy, chci stovky obdivovatelů! Světlo, zář, neony, obdiv ode všech. Ne od tebe! Chceš mě stáhnout k sobě do bezvýznamnosti.
- Robbie:** Počkám na tebe, Patriku. Drž se. *(chystá se odejít)*
- Paris:** *(křečovitě)* Já jsem naprosto v pohodě.
- Robbie:** Opatruj páníčka Justine...
(ticho)
- Paris:** Robbie, nečekej... Jsem sobecká svině... Nestojím za to. Ublížil jsem víc lidem, než si dokážeš představit a víš co je nejhorší, že mi to chybí... Nechtěj být se mnou, Robbie. Sbohem.
- Justin:** To bylo poprvé, co můj páníček zvýšil hlas. Málem jsem se počůral.

8. obraz

Luxusní gay-klub. Paris – 30 let, Robbie, Kluk, Smažka, Bunny. Hraje mix českých hitovek – Helena Vondráčková, Karel Gott... Paris tančí. Robbie hlídá Justina a popíjí. Když Paris dotančí, jde k baru, stoupne si vedle Kluka a pozoruje ho – nabízí se mu.

Kluk: Nechceš mi koupit drink?

Paris: *(naprosto strne)* Ne, zlato.

Kluk: Tvoje smůla! *(odejde)*

Paris jde za Robbiem. Je lehce v šoku.

Paris: Dneska přišli divný lidi.

Bunny: *(Smažce)* Je odepsaná.

Robbie: *(rozhlíží se)* Já to moc nepoznám... Někdo ještě určitě přijde.

Paris: *(je nervní)* Já nic neřikám, bavím se... Pohodička... Hej, bitches co jste tam vzadu... Sednete si k nám ne. Královna čeká.

Bunny: Někdo na nás mluvil?

Smažka: Já nic neslyšela...

Bunny: Nějaký hlasy ze záhrobí.

Paris: No tak přijdete sem!?

Bunny: My se známe?

Smažka: Hehe

Justin: V baru byli všichni kamarádi. Patrik tančil a povídal si. Hezky jsme se bavili.

Ticho.

Robbie: Justie se stýskalo, pokňourávala.

Paris: *(bere si Justina k sobě)* No, pod' zlatíčko, už jsem u tebe... Ty si moje jediná... no... ano... ano... Neposloucháme, ty divný lidi.

Přijde číšník a přinese Robbiemu drink.

Číšník: Od toho chlupáče v boxu.

Robbie: *(na Parise)* To bude pro tebe.

Číšník: Nene, pro kluka v černym tričku. *(na Robbieho)* Di do něj, je samej šmuk. *(odchází)*

Paris: *(je dotčen)* No vidíš, dneska je o tebe zájem.

Robbie: To bude omyl.

Paris: Nebud' tak skromná... Užívej... Chlupáč čeká.

Robbie: Nechci tam jít. Jsem tu s tebou.

Paris: Ale di ty, chceš tam jít... Chceš ho tam... Tak di...

Robbie: Nech toho. Zůstanu tady.

Paris: Dobře, tak to vypiju já.

Robbie: Klidně.

Paris si vezme drink, ale položí ho po chvíli zpět, aniž by se napil. Chvíli ticho.

Bunny: *(jde kolem)* Dneska moc netančíme? Pročpak?

Smažka: Není snad s kým...

Smějí se.

Robbie: Dneska přišli divný lidi.

Paris: Justine miláčku... Ty se nebavíš?

Robbie: Tak půjdeme pryč... Ať se Justin netrápí...

Paris: *(smutně)* Skvělý nápad Robbie, slyšíš Justine, už bude dobře.

Odcházejí. Zatmít.

9. obraz

Parisův pokoj. Nezvyklý nepořádek. Do pokoje vejde Paris – 32 let, neupravený, viditelně v depresi. Pije rovnou z flašky, kope do věcí. Zastaví se u zrcadla.

Paris: No, co čumíš ty děvko... Seš na odpis... – Nechceš drink,

zlato? – ... Zpíčeněj čas... Nediv se, že tě Robert vodkopl... s takovým ksichtem... Rozpad ses dřív, než sis myslel, co... *(hořce se pousměje, Justin štěkne)* Co je zlato? Nelíbí se ti tvůj zestárlej páníček... Mně taky ne. *(Justin štěkne zase)* Ne, já vím, že ty mě miluješ... Taky tě miluju... Nikdy se neopustíme, ano... *(pauza)* No zlato, už si nás nikdo nekoupí... Ale přes net si nebudeme hledat nabíječe, to je zoufalý i na nás...

Justin: Když jsme dlouho zůstávali doma, neměl můj páníček dobrou náladu. Časem začal trochu smrdět, zapomínal se mýt, měl asi moc práce. Ale mně to nevadilo. Na zemi se válela spousta věcí, nikdy jsem neměl tolik hraček. Bylo to legrační. Někdy jsem na zemi našel i něco k jídlu, to bylo bezva.

Justin štěká.

Paris: Nebo myslíš, že není...? Možná bysme se mohli mrknout – na chvilku.

Justin souhlasně štěkne.

Paris: Tak jedem. Gay-zone. Bože... Proč já?...

První dva inzeráty říká počítačový „šmoulí“ hlas. Třetí inzerát říká počítačový chraplavý hlas.

: Akt. dom. 42/182/82 18/4 hledá sub. partnera nejlépe pro společný život. Útlejší postava a záliba v tvrdším análním sexu, pouta atd. je přímo ideální. Chci vytvořit hezký vztah, kde si oba budeme vzájemnou oporou, v sexu nalezneme to, co nám dělá dobře a hlavně často a pravidelně, nejlépe denně.

Paris: Trvalejší vztah!? Haha. Ne, díky.

: Ahoj. Jsem 33-185-90-19\4. Pěkná atletická postava a moc pěkněj zadek s pěkně nadržanou neúnavnou dírou. Ráda se obleču do podvazků, kalhotek, paruky. Mám ráda velký dilda a pořádný mrdání. Je tady nějakej pořadnej perverzní úchyl, co ví, jak se na lopatě sedí, nebude zbytečně kecat a půjde přímo na věc. Odkudkoliv. Vše se dá domluvit. Zanech tel. Ozvu se. V.I.P. děvka.

Paris: Hmm... V.I.P. děvka, ten by chtěl peníze po nás, Justine. Jdeme dál.

: Hledám submisivního vyholeného otroka, sportovní typ s pevnou lačnou dírou. Seš vzpurnej a neposlušnej zmrď, co potřebuje vycvičit. Latex, svazování, DD, BDSM, pervers, chems friedly... Prostory mám. 48/195/98 20/6 Vážné zájemce finančně odměním... Big fucker. 603 354 696, jen SMS.

Paris: Vážné zájemce finančně odměním... Kolik myslíš, že se platí za tyhle prasárny Justine... – Byl sem moc zlobivej! Ach... Co mi udělá můj pán? Zasloužím si trest... Ano, ano moc jsem zlobil...- Sem skvělej, to pude. Tohohle frajera prubnem, zlato... Myslím, že mám latexovou kabelku...

Justin: Moc jsme se při oblékání na tuhle pracovní schůzku nasmáli.

Zatmít

10. obraz

Tma. Paris přichází z hlediště. Má růžovou latexovou kabelku, v které je Justin. Přijde na scénu. Bodové světlo osvítí láhev, velkou sklenici a černý pytlíček na zemi. Ozve se počítačem pozměněný dunivý hlas Big Fuckera – a la Darth Vader ze Star Wars.

BF: Nalej si číši a vypij ji.

Paris: Alkoholu se nikdy nebráním.

Položí tašku s pejskem, naliže si plnou sklenici, čichne si, není to asi žádná úžasná vůně, ale vypije to.

Justin: Všude byla tma a bylo cítit hrozné množství vůní. Byl jsem trochu zmatený. Jako vždycky v kadeřnictví, když jsme se s páníčkem nechávali dělat ještě krásnější. Páníček byl nervózní, asi mu na schůzce hodně záleželo. Dělal legrační věci.

BF: Vem ten pytlík.

Paris ho vezme.

BF: Otevři ho a nasad' si to.

Paris pytlíček otevře a vytáhne latexovou masku.

Paris: Ale já jsem se geloval!

BF: Ty se opovažuješ neuposlechnout pána.

Paris: *(ironicky)* Ne, pane.

Nasouká to na sebe.

Paris: Skoro nic nevidím... To je vzrůšo, vid' Justine.

Justin štěkne.

Paris: Pane? Vyrovnáme se teď nebo až po?

BF: Mlč! Dovolil ti pán mluvit!

Paris: Pardon... *(ticho)* Máte to fakt vychytaný – myslím ten hlas, taky mám rád Star Wars, ale mně se víc líbí Obi van Kenobi... Darth Vader je na mě trošku strašidelnej, pane.

BF: Zasloužíš si trest.

Paris: Jů, Justine bude akce.

BF: Svlíkni se!

Paris: Sám?

BF: Roztrhni si košili a odhoď ji.

Paris: Ale to je Versace!

BF: *(nahlas)* Dělej nebo padej, ty fajná kurvo!

Paris: *Ok. (odvrátí hlavu a trhá) To bolí... (odhodí ji) ... Promiň.*

BF: Kalhoty.

Paris se svléká. Má na sobě tanga.

BF: Ty máš tanga, ty perverzačko! Tys je vzala matce... Přiznej se.

Paris: To je úchylný.

BF: Vzalas je matce!?

Paris: To je humus.

BF: Vzalas je, ty kurvo!?

Paris: (otráveně) Jo. Vzala. Sem zlobivá. Chci potrestat.

BF: Na kolena.

Paris: Ježiši. (klekne si)

BF: Si hnusná prašivá čubka... (červené světlo osvítí vysokou postavu v černé kápi) ... a neposlušnou čubku čeká trest!

Paris: Hm... Nůd'o...

Justin: Přišel velký pán a začal si povídat s páníčkem. Zvláštně kysele voněl a hrozně dupal. Myslím, že se mému pánečkovi moc nelíbil.

BF: Místo! (ukáže do středu jeviště a rudé světlo osvítí velký kříž s různými mučícími pomůckami)

Paris: (otočí se) Do píči!

Justin zakňučí.

Ticho.

Zatmít.

11. obraz

Kalba u Parise. Paris – 32 let, Robbie, Bunny, Smažka, Justin. Na kalbě je hodně alkoholu, muziky a drog. Paris se zavřenýma očima tančí, pije nějaký drink, kouří. Je luxusně oblečen, křiklavě nalíčen. Jednu ruku má lehce obvázanou. Robbie hlídá pejska a pije. Pozoruje Parise jako obvykle, ale nebaví se. Bunny a Smažka se válí na sedácích a polštářkách, jsou opilí...

Paris: Suproš. Dáme si další drink... (míchá si nápoj)

Bunny: Paris, výborná kalba! Bomba! Já už myslela... Sorry.

Paris: Bunny, radši nemysli – bav se. Královna ti to poroučí! *(tančí kolem nich)*

Robbie: Co to máš s rukou?

Paris: Co? Jo s rukou... nic... řízl jsem se při... holení...

Robbie: Na ruce?

Paris: Něco ti vadí?!

Robbie: Ne, jen jsem...

Bunny: Miluju tě!

Paris: Já vím. Dáme si něco spešl.

Robbie: Mám se bát?

Paris: Budete koukat, co mamka sehnala. Na tuhle party nikdo z vás nezapomene...

Bunny: Co máš?

Paris odběhne a přifrčí se spoustou poppers.

Bunny: To si děláš prdel!

Robbie: Kdes to?

Paris: Musíš umět.

Bunny: Tak si dáme, ne.

Smačka: Sem s tím.

Bunny a Smačka si dají a nechávají se unášet. Robbie a Paris si nedají.

Bunny: Teď bych někoho přehnula.

Smačka: Chci to.

Bunny: Pojd'.

Smačka: Chci to, dělej... Udělej mi to... Strč mi lampu do kundy!

Rozpačitě na sebe skočí. Spadnou na zem a tam se po sobě komicky válejí. Jsou mimo.

Paris: Miluju svoje večírky.

Robbie: *(točí to na mobil)* Zejtra jim to ukážu, poserou se.

Paris: Ty lumpíku... Nechceš? *(nabízí poppers)*

Robbie: Radši ne, já tohle moc nemusím.

Paris: Oukej. Taky počkám. Dám si až v ložnici... sama... Nechci, aby mě to chytlo tady a abych – nedej bože – voprcala něco z přítomných. *(ukáže na zfetovanou dvojici na zemi)*

Robbie: Točil bych to...

Paris: Já vím...

Ticho.

Robbie: *(zvážní)* Proč si to tady uspořádal?

Paris: Proč?? To sou otázky... No zábava – have some fun! Co chceš víc, Robbie.

Robbie: Já jen... Nebyl jsi ve svý kůži. Dlouho si nic takovýho nedělal... a teď z hodiny na hodinu.

Paris: Měla sem Ramadán. Teď to zase pořádně rozjedu...

Robbie: Jsem rád, že si už v pohodě.

Paris: Já jsem v pohodě přece pořád!

Robbie: Dobře, já jen myslel, že...

Paris: Nemysli, zlato. Nesluší ti to. Dej si ještě drink, já si skočím do svýho království oživit look.

Robbie: Jasně.

Paris je na odchodu, pak se v návalu emocí vrátí k Robbiemu, políbí ho a něžně pohladí po hlavě.

Paris: *(na Robbieho)* Děkuju... *(pak se podívá okolo)* Úžo! *(odchází do pokoje, cestou ještě vezme z polštářku Justina a jdou spolu.)*

Paris: Pod', prdelko.

Robbie zůstane stát v pokoji, je překvapen z Parisova chování. Zato obě lesby na zemi už nic nevnímají.

Zatmít.

Meziobraz

Justin: Barvy, světla, hlasitá hudba, jídlo na zemi, lidé na zemi, rozlité pití – bylo to neuvěřitelné. Pobíhal jsem v tom chaosu a skvěle se bavil. Číhal jsem, a když se naskytl ten pravý okamžik, počůral jsem ty dvě ošklivé smradlavé holky, Bunny a Smažku. Nevšimly si toho. Haha. Snědl jsem všechno, co spadlo na zem, a vylízal spousta zvláštního rozlitého pití. Trochu se mi motaly tlapky. Bylo to žůžo. Páníček se také bavil – tančil a smál se. Všichni mě hladili, páníčka hladili. Prostě bájo! Pak si mě páníček sebral ze země a šli jsme k němu. Asi se bál, abych se z toho všeho jídla a pití nepoblíkal.

12. obraz

Parisův budoár. Postel působí trochu jako hrobka, okolo jsou vonné svíčky, na stolečku růže. Od vedle slyšíme zvuky party – hudbu, různé skřeky...

*Pak zaslechneme – **Parise:** Úžo poď, prdelko. Když Paris vejde do pokoje, zvuky ztichnou.*

Paris položí Justina do pelíšku, pustí si hudbu – Dancing with myself. Lehce tančí, ale je soustředěn na něco jiného.

Paris: A jedem! Come on bitch... Bude show... Božská a neopakovatelná! (na sebe do zrcadla – pateticky, ale chladně) Milovala jsem tě, pusó. Ale je čas jít. Sorry, babe.

Zůstává u zrcadla, upravuje si líčení – lesk na rty, růž, řasenka, nějaké třpytky. Upraví si účes – trochu laku. Pak se převlékne, bere si na sebe své žluté tričko, které měl v parku.

Paris: Poď, zlato. (na tričko) Vypadáš dobře – žlutá ti sluší... (zapálí si vonné svíčky a svou růžovou lampičku u postele. Sedne si na postel, koukne na sebe do zrcadla, posmutněle se pousměje)

Paris: Čau kotě, v tomhle osvětlení vypadáš sexy... Hned bych tě vojel, ale nemáme čas. – Dvanáct? Míň? – S takovým kukučem si budeš moct vybírat. – Uděláš kariéru. – *(pohladí svůj odraz v zrcadle a chvíli na sebe bez hnutí kouká)*

Z šuplíčku vytáhne tuby s léky, flašku vodky a poppers. Nalije si do svlékací pánské skleničky vodu, otevře tubičky od léku a vedle položí poppers. Kouká na svůj výtvar a blaženě se pousměje.

Paris: Let's go, bitch.

Nasype si velké množství prášků do dlaně, polyká je a zapíjí vodkou, s kterou rozhodně nešetří. Pak si lehne na postel, aby vypadal hezky esteticky. Ještě provede poslední úpravy.

Natáhne se k Justinovi, políbí ho a dá zpět do pelíšku. Justin kňučí.

Paris: Papa miláčku. Robbie tě bude milovat stejně jako já – neboj. Nebuď smutnej, nesluší ti to.

Uvelebí se, vezme poppers. Upadá do bezvědomí. Justin kňučí. Do toho slyšíme zvuky z party v obýváku.

Bunny: Seš opilá...

Smažka: Ty seš opilá...

Bunny: Děvko...

Smažka: Ty seš děvka...

Bunny: Jo...

Smažka: Haha...

Do budoáru vchází Robbie.

Robbie: Paris...?

Justin zoufale kňučí.

Robbie: Justine, copak?

Pak se rozhlédne, uvidí Parise.

Robbie: *(pomalu, je v šoku)* Justine, panička nás vždycky něčím překvapí, viď... *(pauza)* To umí jenom ona... Taková

show, to je celá ona... (pomalu jde k Parisovi, pohladí ho, strne) ... Nebudeme paničku rušit...

Robbie si k němu opatrně lehne. Světla pohasínají.

Robbie: (zlomeně) Sem tady... Seš super.

Světla už téměř zhasla, ale z obýváku ještě uslyšíme zfetované lesby.

Bunny: Ty seš nadržená děvka... haha

Smažka: Ne, ty seš nadržená... hahaha.

...

Justin: Páníček usnul. Byl asi moc unavený z toho tancování. Budu ho hlídat, do té doby než se probudí. Nevadí, jak dlouho bude spát. Budu čekat...

Ticho. Zatmít.

13. obraz

Tma. Slyšíme vzrušené vzdechy a vzlyky.

Hlas otce: Mamince to neřekneme, ano...

Vzdychání. Vzlykání.

Hlas Parise: Tati...

Ticho.

Smutné štěknutí.

KONEC.

Pátek o desáté

Rozhlasová hra o utíkání. Před životem. Před samotou. Před sebou.

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona. Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat. Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno pouze se souhlasem DILIA. Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp. práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost. V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823, amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 845. www.dilia.cz

Elišková

Postavy:

Rina

Tomy

Jirka

1. scéna „Náš večer“

Tomy chystá večeři. Slyšíme cinkání talířů, příborů a skleniček. Tomy si může něco pobrukovat. Rina je ve vedlejším pokoji.

Tomy: Rino, zlato, je večeře.

Rina: (volá za zavřenými dveřmi) Moment.

Tomy: Moment už uplynul.

Rina: Už jsem tady.

Tomy: Hmm, vypadáš úžasně jako každý pátek, lásko.

Rina: Myslíš?

Tomy: Perfektní, hotové umělecké dílo. Pojď si sednout, vychladne nám to.

Rina: Tomy, jen jsem ti chtěla...

Tomy: Víš, přemýšlel jsem o dnešním večeru. (slyšíme nádech – Rina chce něco říct, Tomy ji nenechá) V deset se zastavíme u Micha-

la v kavárně. Tam si dáme drink, nebo drinky. Když už máme tu slevu, že jo. Hehe. Pak zajdem do nějakýho klubu... No a k ránu se stavíme v našem nonstopu. Jen tak na jedno. Dobrej plán, ne! Užijem si! Konečně pátek, už sem se nemohl dočkat!

Rina: Já taky ne.

Tomy: No tak pojď se najíst, co tam tak stojíš.

Rina: Tomy, víš.

Tomy: Bude to bomba!

Rina: Já už dneska něco mám.

Tomy: *(s chutí jí)* Promýšlel jsem to celý týden v práci... Hodinu po hodině... *(zadrhne se)* Ty něco máš?

Rina: Domluvila jsem si něco.

Tomy: V pátek?! Ty máš něco **v pátek**?!
Rina: Vyšlo to tak, mrzí mě to.

Tomy: Mrzí?! Ne, tebe to nemrzí. Ty to vůbec nechápeš! Neexistuje nic než náš pátek! Celej tejden se na něj těšíme! Po všech těch zbytečnejch ubíjejících hodinách v práci, u jídla, v metru... je pátek – začínáme žít!

Rina: Já vím... ale...

Tomy: Zajdeme si do solárka, dáme si voňavou vanu, krásně se oblečeme, uděláme si perfektní styling, sladíme doplňky a vyrážíme. Pátek v deset je náš, Rino. Není nic jiného. Vykašli se na to svoje „něco“, je pátek!

Rina: To už nejde. Jede pro mě.

Tomy: Rino, neslyšelas, celej tejden jsem dnešek plánoval. Pomáhala si mi. Nemůžeš nejít!

Rina: Já vím, ale nějak se to stalo, ani nevím, jak. Kývla jsem.

Tomy: Tak se rychle odkývej. Půjdeš se mnou jako vždycky.

...

(následuje Tomyho vnitřní promluva, vždy je doprovázena zdáli znějícím dunivým technem) Půjde se mnou. Jenom dělá, že to nechápe. Je unavená. Ale půjde se mnou. Musí. Slíbili jsme si to.

Jen my dva. V pátek. Už před čtyřmi lety. Budeme jenom spolu. Nikdo jiný. Nikdo nás nebude ničit. Jeden člověk, jedno tělo.
(*techno utichá*)

...

Rino, prosím.

Rina: Beze mě si budeš moc užívat mnohem víc.

Tomy: (*mění tón, je drsný*) Co sis domluvila?

Rina: Jen tak... Půjdem si sednout.

Tomy: Kdo?

Rina: Já a jeden kamarád.

Tomy: Kamarád?! To má znamenat co? Chceš s ním spát?

Rina: Tomy, je to jenom posezení.

Tomy: Je to posezení v pátek. Kam jdete?

Rina: Do kina, pak někam na skleničku.

Tomy: Takže budete šukat. Jako králici. Ach ach aach. strč mi ho do krku..., jo... To Tomíček neumí... ach ach... Nemůžeš jít. Nepustím tě.

(*zvoní mobil*)

Rina: Ano, jsem hotová. Už musím jít.

Tomy: Nemůžeš mě nechat samotnýho!

Rina: Promiň. Hezky se bav. Pa.

(*zvuk cinknutí sklenic při připitku – nepříjemné, zní to skoro, jako kdyby se sklenice rozbily*)

(*Rina rychle odejde, dveře prásknou*)

Tomy: (*Tomyho vnitřní promluva, zvuk techna*) Taky že budu! O to se neboj! Taky budu mít dneska rande! Půjdu do Julia. Jasně, do Julia... Tam je vždycky spousta slečinek, co neřeknou nikdy ne... Nebudu žádná trapná ufňukaná buzna... Dneska se budu bavit skvěle! Budu skotačit na parketě až do rána... až do rána, Rino!

(*techno utichne*)

2. scéna „Rande?“

Tomy: Nemuselas pro mě jezdit... Já bych to zvládnul.

Rina: Vyměň si obklad.

Tomy: Aaa... studený!

Rina: Drž to pevně. Třeba nebudeš mít fialovou hlavu.

Tomy: (zděšeně) Fialovou?!

Rina: Kolik si toho vypil?

Tomy: Copak sem alkoholička! Trochu se mi zamotala hlava z toho kouře.

Rina: A fláknul si hlavou o bar. V Juliovi! Cos tam dělal? Myslela jsem, že ho nesnášíš.

Tomy: To je pravda – nesnáším. Je to hnus, děs. Fuj.

Rina: Ale rozflákal sis tam hlavu!

Tomy: To se stane i těm nejlepším... Byl jsem... rozrušený.

Rina: Povídej.

Tomy: Sedím tak v Juliovi. Koukám, piju, piju a koukám... A pak se zjeví. Nádherný, pevný tělíčko, voňavý a opálený. Na jednu noc jako stvořený. Pozvu to tělíčko na drink. Kecáme. Zvu ho domů na dvanáctiletýho Johnyho Walkera. Dělá fóry – to už je podezřelý – každej chce přece kousek Tomyho, ne! No a von to byl heterák. I po osmi becherovkách!

Rina: A proto si fláknul hlavou o bar?

Tomy: No ano! Proč bych to asi jinak dělat! Úplně se mi z toho ztmělo před očima. Co jinýho by se mi tam asi stalo? Nic jinýho se mi tam nestalo. Jasný! No samozřejmě, že jasný. To jsou otázky, ježiši kriste. Jasně, že kvůli tomu.

(Tomyho vnitřní promluva doprovázená technem) Nemohl tam být. Nebyl tam. Už se nikdy nevrátí. Je pryč. Nikdy v Juliovi už nebude. (Vnitřní promluva plynule přejde v retro – vzpomínku, techno slyšíme stále, ale je zastřenější, přidají se zvuky baru)

Tomy: Ještě tonik, dík...

Jirka: *(hlas z dálky „ze záhrobí“)* Čekám na tebe...

Tomy: Kdo? Jirko? Ne. Já jsem ne... *(slyšíme, jak Tomy omdlel)*

Opilec: Co mu jeeee?

(vše utichne)

...

Rina: Dobře, dobře. Tady máš obklad.

Tomy: Aaa! A co tvoje randíčko? Spokojená nebo spíš uspokojená? Skočili jste na to?

(erotický „uvzdychaný“ tón) Ano? Ano? Ano?

Rina: To musela bejt šlupka.

Tomy: Nestyd' se. Já a moje díra v hlavě tě posloucháme. Muselo to stát za to, když si dovolila, aby si tvůj milovaný Tomy rozbil hlavu.

Rina: Bylo to dokonalý... Hrozně krásný a...

Tomy: To jsem chtěl přesně slyšet. Stačí.

Rina: Až do chvíle, kdy mi volali z Julia, že si tě mám jít seškrábnout z podlahy.

Tomy: Nikdo tě nenutil... Mohli jste dál souložit... Co je ti do kamaráda. Mozek mu teče po parketu, ale co – je to jenom buzna. Co s ní? Ať si tam chcípne!

Rina: Tomy... barman mi řekl, že si ten večer s nikým nemluvil, žes jen koukal do prázdna a nic si nepil. Žádný sexy tělo si nepotkal... Co se stalo?

Tomy: Barman ví prd.

Rina: Jsi v pořádku?

Tomy: Mám díru v hlavě, Rino! Ale jinak je mi fajn. Trsnul bych, ale možná by mi vytek mozek z hlavy a to nemůžu svému koberci udělat. Co bys chtěla slyšet?

Rina: Ta schůzka nedopadla nejlíp.

Tomy: Cože?

Rina: Proto jsem pro tebe tak rychle přijela.

Tomy: Super, takže kdyby dopadla dobře, teču ještě teď po Juliovi...

Rina: Seděli jsme na terase, zapadalo slunce, držel mě za ruku... Kýč no. Ale bylo to hezký. Cítila jsem takový zvláštní teplo...

Tomy: To já cítím pořád. V Juliovi je ho třeba hodně.

Rina: A pak zazvonil zvonek...

Tomy: To jsem nebyl já. To na mě nesvedeš!

Rina: Šel otevřít. Dlouho se nevracel...

Tomy: Poštačka mu honila nad složenkami!

Rina: Byla to jeho bývalá... Donesla mu dopis na rozloučenou... Čtyři stránky. Že je jí líto, že ho podváděla, ale stalo se to, že bez něj nemůže žít...

Tomy: To ti všechno řekl?

Rina: Bylo to v tom dopisu.

Tomy: Tys ho četla?

Rina: Ne, on ho četl.

Tomy: Před tebou?

Rina: Ano.

Tomy: Idiot.

Rina: Chtěla jsem to. Chtěla jsem vědět...

Tomy: A on?

Rina: Položil pak dopis na stůl a zapálil si.

Tomy: Co ti řekl?

Rina: Že už jí nechce. Že chce mě.

Tomy: A ty?

Rina: Odešla jsem.

Tomy: Do Julia. Sorry.

Rina: Ne, ještě před tím. Když mi volali, už jsem u něj nebyla. No a pak už to znáš.

Tomy: Proč si odešla?

...

(Tomyho vnitřní promluva, slyšíme opět techno) Taky jsem odešel, Rino. Zabouchl jsem za sebou dveře, tak silně jak to jen šlo... Ale pořád slyším, co je za nimi... Je to všude. V Juliovi. Tady s tebou. Skončí to? Můžeme odejít?

(techno utichne)

Rina: *(změna tónu, skleslá)* Nevyšlo by to. Vztah je stejně jen čekání na konec. Na něčí odchod. Odešla jsem první. Nemusím se trápit. Slíbili jsme si to, Tomy – stále to platí, že ano? *(po chvíli)* Proč si byl v Juliovi?

Tomy: Bylo tu nůdlo. Proč asi?

Rina: Mám tě ráda, Tomy. Proč si tam šel?

Tomy: Nešel jsem tam, abych si koupil...

Rina: Můžeš mi to říct...

Tomy: Žádnou děvku jsem nechtěl! Sakra!

Rina: Víím, že ti nemůžu stačit... Nikomu nemůžu stačit, proto jsem odešla... *(tiše se rozpláče)*

Tomy: Stačíš mi, Rino.

Rina: Není to tak. Já to víím, Tomy.

Tomy: Miluju tě, Rino. My jsme jediní. Navždycky, Rino.

Rina: Nechceš obklad?

Tomy: Ne, Rino. Chci tebe. Miluju tě. Já tě miluju.

Rina: Tomy...

Tomy: Jednou se to musí stát... Rino, lehni si...

Rina: Tomy.

Tomy: *(polibky)* Věř mi, stačíš mi... Jsi jediná... Moje Rina, láska mého jediného života. Jediná, Rino. *(polibky, Rina vzdychne)*

Rina: Tomy, ne. Ne, prosím.

Tomy: Bude to krásný.

Rina: Ne, nech mě, Tomy. *(vzlyká)* Ne... Proč si byl v Juliovi?

Tomy: *(hysterický, zvuk rychle tlukoucího srdce)* Protože si nebyla se mnou... Nechalas mě... Co mám teď dělat? Co mám teď dělat? Kdybys mě neopustila, nestalo se to... Mohlo to být všechno fajn... Ale teď je to zase zpátky, Rino... Mohlas mě zachránit... ale teď... *{pláče, je slyšet, jak odchází}*

Rina: Tomy?

3. scéna „Návštěva u mrtvého“

Tomy si odemkne. Vejde. Jeho dech je zrychlený.

Tomy: *(vnitřní promluva, slyšíme vzdálené dunivé techno)* Bože. Jestli se mi nezastaví srdce teď, tak už nikdy. Blbá, blbá, blbá! Proč sem lezeš. Možná se mi to jen zdálo... V tý mlze. V Juliovi člověk nikdy neví... Stůl pořád na svém místě. Dám na něj klíče. Měl jsem to udělat už dávno. Nemohlo se mi to zdát. Nemohlo... Dám je doprostřed... Ne, to je moc provokativní... Na kraj... Nalevo... Nebo napravo? To je pozitivnější strana. Možná jsem je měl dát do obálky.

(zvuk otevírajících se dveří, šouravými kroky vchází Jirka)

Jirka: To už je středa?

Techno se na okamžik zrychlí.

Jirka: Ten čas mě zlobí. Vsadil bych život, že je pondělí. Prohrál jsem. Sakra. *(směje se)* Odpadky jsou v kuchyni... Všude v kuchyni. Říkal jsem si, že do středy je dám do pytlíčku. Ale tak... Dneska jste nějaká zakřiknutá, paní Prostorná. Dneska žádný žertík pro kostlivce?

Techno se opět zrychlí.

Jirka: Doufám, že se vám nic nepříhodilo? Nebo ano! Chcete o tom mluvit?

(zvuk klíčů položených na skleněný stůl, s tím techno utichne)

Tomy: Ahoj.

Jirka: Ne.

Tomy: Ano.

Jirka: Tomy?

Tomy: Hm.

Jirka: Copak? Něco sis tu zapomněl. Před pěti lety?

Tomy: Chci ti vrátit klíče.

Jirka: Cože?

Tomy: Vracím ti klíče. Jsou na stole... *(chvíli ticho)* Už musím jít.

Jirka: Ty vždycky musíš...

Tomy: Sbohem.

Jirka: Nechápu, proč jsi.

Tomy: *(vyjede po něm)* Pronásledoval si mě!

Jirka: Nevím, kam míříš, a nevím, jestli mě to baví. Víš, můj čas je vcelku drahý. Tik tak tik tak.

Tomy: Viděl jsem tě v pátek v Juliovi!

Jirka: V pátek?

Tomy: Jo, tenhle pátek! Jestli si na mě chtěl zapůsobit, tak to nezabralo... A jestli si čekal, že se sesypu, když tě po nějakých pár letech uvidím, tak to trošku smůla. Cos tam dělal?

Jirka: Já jsem v pátek v Juliovi...

Tomy: Hledal si tam prostituta, že mě to nenapadlo... To nebylo kvůli mně, ty si chtěl zasunout!

Jirka: Já jsem v pátek v Juliovi.

Tomy: Píchal!

Jirka: Nebyl.

Tomy: Tomu sám nevěříš. Viděl jsem tě tam na vlastní oči.

Jirka: V pátek jsem nebyl v Juliovi, byl jsem v nemocnici...

Tomy: Byl jsi v Juliovi!

Jirka: Byl jsem na jipce. Půl hodiny mě nahazovali zpátky.

Tomy: Cože?

Jirka: Sem tam se mi to stane... Nahodí mě a pak mě zase pustí. Dnes ráno jsem přijel.

Tomy: Ale já jsem tě tam viděl.

Jirka: Myslel jsem na tebe.

Tomy: Na parketu v mlze... Koukal si přímo na mě.

Jirka: Moc ses nezměnil. Pořád kluk, jen trochu smutnější.

Tomy: Já jsem v pohodě.

Jirka: Já taky. Nechceš se přeci jen posadit.

Tomy: Za chvíli mám schůzku.

Jirka: Nezdržím tě dlouho. Taky nemám už moc času.

Tomy: Tak teda, jak se máš?

Jirka: Skvěle, Tomy. Naprosto skvěle. Lékařství dokáže divy, drží tě naživu ještě pět let po té, co je po tobě. Mám pocit, že už mi ani jedna buňka v těle neříká pane.

Tomy: Vypadáš hezky.

Jirka: Tajně mě plní formaldehydem. Mám pocit, že se líbím své lékařce, chce si mě uchovat...

Tomy: To by chtělo hodně lidí.

Jirka: Za pár měsíců, týdnů... možná dní... si každý bude moci vzít kousek svého Jirky.

Tomy: O tomhle nežertuj.

Jirka: Já jsem žertoval?

Tomy: Já... už bych měl asi jít... Nechci tě zdržovat.

(ticho)

Jirka: Nikdo tu nebyl... nikdo kromě tebe... už nebyl.

Tomy: Ten čas ale letí... už budou dvě... ehm...

(*ticho*)

Jirka: Je mi to líto.

(*ticho*)

Tomy: Neměl jsem chodit, Jirko.

Jirka: Jsem rád, že jsi přišel. Chtěl jsem tě vidět od chvíle, kdy jsi zmizel.

Tomy: Já jsem nezmizel... jen jsem.

Jirka: Ne, nic neříkej.

Tomy: Ale já asi chci něco říct! Mučil si mě a já nevěděl proč?

Jirko: Mučil?

Tomy: (*zvuk zrychleného tlukotu srdce, naštvaně na Jirku*) Pořád jsme byli spolu, žádnéj večírek nebyl bez nás. Jen my spolu až do rána. A pak si najednou zůstával doma. Posílal si mě ven samotného. Hezky se bav... Máme všechen čas světa... ještě si spolu užijeme až až... Kecy!

Jirka: Chtěl jsem, aby to tak bylo... Bylo hezké to říkat.

Tomy: Tak ty jsi chtěl... ale já tomu věřil. A pak ten večer.

Jirka: Rychle jsme se opili. A s poslední skleničkou, jsem to už nemohl tajit. (*zvuk nepříjemného cinknutí sklenic*)

Tomy: Hodně věcí si nemohl co?! A já si to vysvětloval celou tu dobu jinak. Že se mě štítíš, že mi nevěříš, chtěl si jenom s gumou, aby se královna nezašpinila od ubohýho barmana.

Jirka: Bylo to kvůli tobě.

Tomy: Hned je mi líp.

Jirka: Ráno si zmizel... Věděl jsem, že ten večer je náš poslední...

Tomy: Věděl si to?

Jirka: Věděl.

Tomy: A nezastavil si mě?

Jirka: Ne. (*ticho*)

Tomy: Už musím jít.

Jirka: Sbohem, Tomy.

Tomy: Sbohem... *(tichým hlasem)* Možná to mělo bejt bez gumy.

4. scéna „Ano“

Hraje hudba – Elán, Zalubil sa chlapec. Nejdříve hraje hudba sama, pak si spolu s ní zpívá Rina. Otevřou se dveře. Pomalu se zavřou.

Rina: *(radostně)* Tomy, dáš si skleničku?

Tomy: *(skleslý)* Něco mi uniklo?

Rina: Namíchám ti koktejl.

Tomy: Když jinak nedáš.

Rina: Věděla jsem to. *(odběhne do kuchyně, je slyšet z dále z druhé místnosti)*

Tomy: My něco slavíme?

Rina: Ne, ani ne.

Tomy: Hrozná hudba. *(vypne Elány)*

Rina: Do těba, do těba, do těba... To už dohrálo?

Tomy: Jo. Díky.

Rina: Kuba libre speciál.

Tomy: *(se zakucká)* Hodně speciál.

Rina: Tak možná něco slavíme... Ale jenom tak trošku... Zase to nepřehánět.

(Tomy dlouze strká pití.)

Rina: Ty jsi ale rychlík... Ani se nezeptáš, co slavíme...

Tomy: Není mi nějak dobře... Měl jsem... jedno jednání...

Rina: Zeptej se ... No tak se zeptej... Prosím.

Tomy: Tak co teda slavíme?

Rina: Byl jsi na facebooku?

Tomy: Cože?!

Rina: Kdyby si byl – tak bys věděl, co slavíme...

Tomy: Facebook můj život neřídí...

Rina: Rina Habermannová je ve vztahu s Petrem Hořejším.

Tomy: Vztahu?

Rina: Jsem zadaná a zamilovaná... Dáme si ještě drink?

Tomy: Jak zamilovaná? Kdy? O čem to mluvíš? Myslel jsem, že jste se rozešli? Nebo spíš, že jste spolu ani nebyli...

Rina: Celou noc jsme si psali, byli jsme spolu na snídani a i na obědě. A tak jsme si řekli jako dva rozumní dospělí lidé, že to spolu zkusíme.

Tomy: A dali jste to na facebook...

Rina: Nestydíme se za to.

...

(Tomyho retro – vzpomínka, doprovázená slabým /možno nečistým; jakoby špatná nahrávka/technem)

Rina: Z posledních třech let si pamatuju jen jeho... Nic víc. Jako bych neexistovala, byl jen on... Teď je pryč a s ním všechno. Už neumím žít... Nic ve mně není, jenom úzkost... Tohle už nikdy nechci... Nikdy Tomy, už nikdy... *(pláče)*

Tomy: Můžeš bydlet se mnou. Jsem sám, můžeme žít spolu. Bude to dokonalý, můžem chodit tancovat, skotačit... nakupovat... Budem novodobý pár... Jen úsměv, žádný slzy... Zábava!

Rina: Tancovat? Dlouho jsem netancovala.

Tomy: Super, je pátek – půjdeme do Emilia. Je tam super dj. Dáme si drink, zavrtíme zadkama, budeme házet vlasama – mám super lak na vlasy se třpytkama. Budem zářit! K ránu ošaháme sjetý buzny... Prostě bomba. Souhlas?!

Rina: Třeba v deset?

Tomy: Platí. *(polibek)*

(vše utichne)

...

- Tomy:** A já jsem teď co?
- Rina:** No pořád si můj Tomy.
- Tomy:** To asi těžko, když se pelešíš s nějakým Petrem Hořejším. S nějakým frajerem, kterej si ještě ani nevyřešil minulost s bejvalkou.
- Rina:** Říkal, že vyřešil.
- Tomy:** A ty mu věříš jo. Má tě jen jako náhradu, aby ona žárlila. Jsi přestupní stanice, zasune a pojede dál. Nebuď naivní.
- Rina:** Proč si tohle myslíš? Mám ho ráda. On mě asi taky.
- Tomy:** Asi? Ty to nevíš, jistě? Tak to jsi v pěknym vztahu.
- Rina:** Neřekl mi, že mě má rád, ale já si myslím, že má... Určitě má.
- Tomy:** Nekňuč mi tu, až tě opustí. Takhle mě zradit.
- Rina:** Nezradila jsem tě.
- Tomy:** Nezradila? A co my dva? Naše pátky. Náš život. Naše plány. Naše dohoda! Myslíš, že to teď bude stejný, když je mezi námi on.
- Rina:** Je to vztah, není to nemoc. Mezi námi se nic nezměnilo.
- Tomy:** Ne? Co děláš večer?
- Rina:** Jdeme na večeři, pak do kina a pak na skleničku k němu.
- Tomy:** Chtěl jsem jít do Emilia. S tebou. Tak to mám asi smůlu, co! To skončilo rychle...
- Rina:** Tomy, nezlob se ...
- Tomy:** A to jsem ti říkal láska mého jediného života... Zrádkyně... City nám dal bůh jen aby nás ztrestal... To jsem byl asi sakra velké hříšník...
- Rina:** Nebuď smutný, Tomy. Zítra půjdeme do Emilia... Slibuju.
- Tomy:** Nedokážu být na druhém místě, Rino... Na to pamatuj...
- Rina:** Jak to myslíš?
- Tomy:** To poznáš... Nechápu, jak můžeš být tak hloupá a zbláznit se do nějakýho idiota. ... Haha... Láska... ach ach, zavzdychejme si... Rino, musíš vyrůst... Láska neexistuje...

Rina: Chce, abych se k němu nastěhovala.

Tomy: Takže konec. *(odejde, práskne dveřmi)*

Rina: Tomy ne!

5. scéna „Máš teď někoho?“

Hraje Madonna nebo Britney Spears.

Jirka: Překvapil si mě, když si zavolal.

Tomy: Jen jsem si říkal, že bych tě mohl někdy kamarádsky navštívit a donést ti, co budeš potřebovat.

Jirka: To je milé, ale o to se stará paní Prostorná.

Tomy: Prosím tě, co ví ženská a ještě s takovým jménem. A navíc. Mě nemusíš platit. Jsem tvá stará kamarádka.

Jirka: Děkuji, má stará kamarádko.

Tomy: Takže paní Prostornou můžeš klidně zrušit.

Jirka: To nemůžu, stará se o mě tak dlouho... Mám ji rád.

Tomy: Co můžeš mít rád, na takové staré ošetřovatelce. Zavolám jí sám.

Jirka: Ale to není nutné...

Tomy: Nech to na mě... Donesl jsem ti čerstvé ovoce, zeleninu, kuřecí maso a nějaké jogurty – všechno bio. To nejlepší. Chceš uvařit čaj? Koupil jsem ginko biloba – na obnovu buněk.

Jirka: Myslím, že na mě ginko nestačí.

Tomy: Můžu ti zajít vyzvednout léky a vynesu ti odpadky a vyluxuju tady a možná bych mohl umýt okna, ale asi bude pršet, tak to až zítra. Koupím ti desinfekční mýdlo, všiml jsem si, že v koupelně už máš jen takový podivný kousek čehosi...

Jirka: Nemusíš se o mě takhle starat, Tomy.

Tomy: Copak se starám?

Jirka: Nic ti nevyčítám. Nemusíš.

Tomy: Musím ti tu utřít prach. Máš prachovku. Dobře, koupím ji.

Jirka: Tomy, pomalu proboha... Ani tě nestačím sledovat.

Tomy: Ty mě sleduješ?

Jirka: Pozoruji, jak se změnil můj... kdysi můj Tomy.

Tomy: Já jsem se změnil?

Jirka: Před lety by tě nenapadlo koupit mýdlo a slovo desinfekční si považoval za nadávku.

Tomy: Ale no tak... tak zlé to přeci nemohlo být...

Jirka: Neříkám, že to bylo zlé... Bylo to jiné... *(zazvoní minutka)*

Tomy: Čaj je hotový. *(odběhne do kuchyně)*

Jirka: Tvůj přítel s tebou musí být šťastný.

Tomy: *(přichází)* Co jsi říkal? Tady je čajík.

Jirka: Máš teď někoho, Tomy?

Tomy: Proč?

Jirka: Moc ti to sluší... Víím, že se styluješ vždycky pro někoho. Tak jsem stará zvědavá teta a zajímá mě pro koho? Možná pro tebe.

...

(Tomyho vnitřní promluva, hraje techno)

Vždycky jsem se vytvářel pro tebe, Jirko. Abych byl ten nejlepší, nejkrásnější, trendy... Prosím, odpusť mi...

(ticho)

...

Tomy: Dělal jsem si legraci... *(trapný smích)*

Jirka: Jistě... Tak kdo to je?

Tomy: Asi ho nebudeš znát...

Jirka: Z Julia?

Tomy: Nene, v těchle vodách už nelovím. Potkali jsme se v baru... Potřeboval ubytování...

Jirka: Bydlíte spolu?

Tomy: Ano, bydlíme... Výborně si rozumíme.

Jirka: Jste spolu dlouho?

Tomy: Už to budou čtyři roky.

Jirka: Jsem rád, že jsi spokojený.

(Tomyho retro-vzpomínka za doprovodu „nečistého“ techna)

Rina: Jsem zadaná a zamilovaná. Chce, abych se k němu nastěhovala.

(techno utichne)

Tomy: Jo, jo.

Jirka: Možná bys ho sem někdy mohl přivést... Seznámili by jsme se.

Tomy: To nevím.

Jirka: Neví o mně?

Tomy: Ne úplně...

Jirka: Je to asi rozumnější.

Tomy: Jednou mu možná o tobě řeknu víc.

Jirka: Ano?

Tomy: Chci, aby to ta osoba věděla... Ale ještě není čas...

Jirka: Chápu... Já/

Tomy: /Přijdu kdykoli budeš potřebovat, Jirko... Tak zase zítra.

Jirka: Nashle... *(chvilka ticha)* Ještě něco?

Tomy: Ne, vlastně nic. Nashle.

6. scéna „Stěhování“

Tomy: Takže je to neodvratné.

Rina: Ano.

Tomy: Chceš pomoci?

Rina: Nemusíš.

Tomy: Budu to brát jako terapii. Lepší než se na to jen koukat. Taky

budu moc říkat, že jsem tě vlastně vyhodil a ne že si mě opustila s jiným a ještě k tomu s heterákem.

...

(Tomyho vnitřní promluva, slyšíme opět techno)

Čtyři rok a teď ze dne na den je všechno pryč. Odchází. Jako já tehdy... Balí si věci, zavře dveře a už tu nebude. Opustí mě. Jako kdyby tu ani nebyla. Nic nezбудe. Domluva padla. Proč nic není navždy?! Teď a tady je naposled. Naše pátky už nebudou.
(techno utichne)

...

Rina: Když ti to nebude vadit, tak můžeš dát oblečení ze skříně do toho velkého kufru.

Tomy: Je tam i spodní prádlo?

Rina: Není... To už mám sbalené.

Tomy: Škoda... chtěl jsem si po tobě nechat aspoň kalhotky. Mohl bych je nosit do Emílie.

Rina: Neodjíždím na severní pól. Budeme se vídat.

Tomy: Kalhotky by mi pomohly překonat smutek.

Rina: Tak si nějaký vem z té zelený tašky.

Tomy: Juchů... Mně budou stejně slušet víc.

Rina: Jsem ráda, že se už tolik netrápíš...

Tomy: Trápím se, ale smutek mi nesluší – tak se usmívám.

Rina: Jsi teď často pryč...

Tomy: Ty víc.

Rina: Přiznej se, ty někoho máš?

Tomy: Blázníš?! Co bych s ním asi dělal?!

Rina: Jsi tajnůstkářka.

Tomy: A ty děvka.

Rina: Už je to sbalené?

- Tomy:** Už jdu no, však ti pan péro neuteče.
- Rina:** Bude tady v šest. Vyzvedne mi tu věci a pojedeme spolu domů.
- Tomy:** Tak to bylo krutý, Rino. „Pojedeme spolu domů.“ ... Au... Kolik centimetrů stačí, aby si našemu hnízdečku přestala říkat domov... No víc jak třináct to nebude...
- Rina:** Je to víc jak třináct...
- Tomy:** No kdybys mi tenkrát nedala košem, myslím, že by se ti odsud nechtělo...
- Rina:** Tomy, nemluvme už o tom.
- Tomy:** Stejně spolu jednou skončíme, Rino... Utíkáš od toho, ale neutečeš.
- Rina:** Jsi hroznej.
- Tomy:** A proto mě miluješ.
- Rina:** Už to mám sbalené?
- Tomy:** Je dobrej v posteli?
- Rina:** Nevynechá ani místečko...
- Tomy:** Prostě heterák.
- Rina:** Ptal ses.
- Tomy:** Z tebe padaj jenom prasárny... Ještě budeš ráda vzpomínat na svého Tomyho a náš krásný čistý vztah.
- Rina:** Až sem pro mě přijede, nechceš se s ním seznámit. Rád by tě poznal.
- Tomy:** Cože?! Mám mu tě jako oficiálně předat jo... i s kuframa. Tady jsem vám ji sbalil, užijte si ji – je hodná, poslušná. Budete spokojen. Ne díky!
- Rina:** Jen jsem to navrhla.
- Tomy:** Jen jsem to zavrhl.
- Rina:** Dáš si se mnou ještě drink... na rozloučenou...
- Tomy:** Název to má hrozný, ale sem s tím...
- Rina:** Jdu nám nalít.

Tomy: Jdi, kočko...

...

(Tomyho vnitřní promluva, zní techno)

No, kdo ti tak bude říkat... A kdo to bude myslet upřímně. Ne-slyší, nevidí zamilovaná... *(slyšíme šejk, zvuky přípravy ná-poje)* Míchá roztržitě drink, led ji utíká po lince. Až zavře dveře, zbude jen ticho. *(zvuk techna přeruší náhle zvonění telefonu)*

...

Tomy: Jirka!? *(ještě k nám doléhají zvuky z kuchyně)* Ano? Děje se něco? Dobře, už jsem klidný... Určitě. Ano, dojdu tam. Daj mi ten předpis? Dobře. Pak to vyzvednu. Aha, rovnou tam. Zvládnou to, neboj. Budu stejně šikovná jako pani Prostorná. Tak dobře, už letím. Ano, klíče mám. Papa.

Rina: Koktejlíky jsou tady.

Tomy: Promiň, Rino, musím jít. Miluju tě. Pa.

Rino: *(zaskočená)* Já tebe taky, Tomy.

(dveře bouchnou)

Rina: Budeš mi chybět.

7. scéna „Návrat“

Odemykání dveří, Tomy vstoupí, hraje televize.

Tomy: Tak jsem tady. To ti byla honička a to čekání v lékárně. Mám pocit, že lidi nedělají nic jiného, než že kupují léky. A jeden pár přede mnou nakoupil všelijakých tabletek za čtyři tisíce. Asi budou mít nějakou chemo-party. No, lékárnice mi donesla takový velký krabíčky. To jsem teda koukal. Sotva se mi to vešlo do kabelky. Ale všechno mám. Ani pani Prostorná by to nezvládla líp. Tak tady to je. Ztlumím ti tu televizi jo. *(ztlumí televizi)*

...

(Vnitřní promluva Tomyho, zní techno)

Dneska se odstěhovala Rina. Bude bydlet s nějakým frajerem. Opustila mě, Jirko. Omlouvám se za to, co jsem ti udělal. Promiň, že jsem tě tu nechal. Promiň, že jsem zmizel. Teď to napravím. Budu tady pořád. Ve dne v noci. Budu se o tebe starat. Vlastně jsem nikdy nic jiného nechtěl. Ale nevěděl jsem jak. Těžko to člověk ví, když se nedokáže postarat ani sám o sebe. Ale už jsem jiný. Jsem smutnější, měl jsi pravdu... Dospěl jsem... Díky tobě a Rině. Její odchod to byl... Musím stát na vlastních nohou. Jen já, Tomy. A až budu stát pevně, budu moc stát pevně i vedle někoho druhého. Já chci stát vedle tebe, Jirko. Jak dlouho to jen půjde, budu stát s tebou. Mám tě rád.

(zvoní budík, přeruší techno)

...

Aaa, ježiši to jsem se lekla! Fuj. Je osm. Musíš si vzít svoje léky. Zvonil ti budík. *(budík zvoní)* Ježiši, už zase. To je ale děsnej zvuk. *(típne ho)* Jirko, prášky. Jen si je slupneš a můžeš zase spát. Jirko, Jirko...

...

(Tomyho retro-vzpomínka, slyšíme „nečisté šumivé“ techno)

Jirka: *Don Perignon, 1993.*

Tomy: Na nás, Jirko. My jsme navždy. *(přituknou si – ono nepříjemné cinknutí sklenic)*

Jirka: Musím ti něco říct, Tomy.

Tomy: Ano?

(šum – jako šum vyvěšeného telefonu, pak rychlý konec stříhem do naprostého ticha)

8. scéna „Dopis“

(Zvuk dunivého techna jakoby z dálky)

Tomy: Moje jediná Rino, promiň.

Byl to on, pro koho moje srdce bilo. Byl to on, pro něhož jsem dýchal, a byl to on, kvůli kterému jsem s tebou probděl všechny ty noci. On mě tam táhl... a on už tu není.

Jsem sám... sám v nekonečném prostoru... v temnotě... bez vzduchu... Nikdo už v něm není... On už v něm není... Byl tam vždy... V těch tmách a všech mlhách mých výčitek a bolesti, které mě šířily a trhaly mě zevnitř... S tebou jsem se je snažil zničit... Promiň, Rino... Všechno to nebyla lež... Mám tě rád... Ale jinak... a to nestačí... To mi nestačí... Ani tobě ne... Chtěl jsem tě k sobě připoutat... jen ze sobeckosti... Vzpomínku na něj jsem nocemi s tebou zabíjel... Chtěl zabít, ale byl tam pořád... A teď je prázdno, Rino.

Ty už nejsi sama. Drž se. Žij a nehledej v tom nic jiného. Já jsem v tmách, ale jdu, jdu sám dál. Neplač pro mě, Rino.

Víš, za jiných okolností bychom byli krásný pár. Ale bůh asi věděl, proč nás oddělil.

Sbohem lásko mého jediného života.

Tomy

(Slyšíme zvuk rozbité sklenice. Techno zesiluje a zesiluje.)

9. scéna „Návrat“

Rozletí se dveře, na zem padnou těžké kufry.

Rina: Překvapení! Tomy! Můžeme začít vybalovat. Jsem zpátky. Napořád. Všechno bude zase jako dřív. Měl si pravdu, nefungovalo by to. Byla bych jen náhrada. S tebou budu šťastnější. Už jsem zase tady, zlato. Oslavíme to. Uděláme ohromnou párty. Dneska máme pátek, Tomy! To je znamení. V deset to pořádně rozjedeme. Oblíknem si to nejlepší, nalíčíme se – koupila jsem nám stejný čelenky – to bude úlet. Konečně zase doma, lásko...

(Rina tahá těžká zavazadla do pokoje, heká)

Rina: To je tíha. *(žuchne sebou na gauč)* Tomy, pomůžeš mi s tím prosím. Mám toho hodně. Koupím ti za to drink. Klidně i víc. Možná bych tu měla i něco na teď. *(vytahuje šampaňské a otevírá ho, šumění, nebo bouchnutí šampaňského)* Jej, já to uklidím. Tomy, pojď sem. Nebo to všechno vypiju sama. *(položí láhev na skleněný stůl)* Copak to tu máme. Rině. Hm, co to chystáš, ty kluku. *(usadí se, otevírá obálku a rozkládá dopis, pak chvíli ticho, pak náhle silné techno.)*

KONEC.

Má jednoho
bratra.

Brání se
televizi
a banalitě.

Adam Gold

Před
dvaadvaceti
lety se
narodil ve
stejném městě
jako Libuše
Šafránková.

Po předchozím studiu na
FF MU studuje nyní druhým
rokem dramaturgii na
JAMU.

SEBEVRAZI

Postavy:

Žena
Muž
Ema
Viktor
Maskulin
Femina

TANEC ŽIVOTA.

Metafora.

Postavy jsou na střeše vysokého domu; děj se na ní ale neodehrává; důležitá je blízkost pádu; obrazy je možné situovat do různých dramatických prostorů. Snové obrazy se odehrávají v prostoru mezi Mužem a Ženou.

PROLOG

(Plochá střecha vysokého domu; Žena stojí těsně na kraji; ve vyhroceném vnitřním dilematu řeší otázku posledního kroku; přichází Muž s papírovou vlaštovkou v ruce; s infantilním nadšením odpočítává vteřiny do jejího startu.)

Žena: Osm... sedm... šest...

Muž: Dvanáct... jedenáct... deset...

Žena: Pět... čtyři... tři...

Muž: Devět... osm... sedm...

(Všimnou si jeden druhého; křik ptáků.)

Muž: Poprvé? Doufám, že máš pevný nervy. Já už jsem tady tenhle měsíc počtvrté, a ještě jsem neskočil. Čím víc času tady trávím, tím víc si říkám, že na to nemám. Ale jednou už jsem byl skoro až u...

Žena: Já mám odvahy dost! Jen jsem se naposledy chtěla podívat na město.

Muž: Hlavně se nedívej dolů!

Žena: Proč? *(Podívá se pod sebe, lekne se a zavrávorá; Muž ji zachytí.)*

Muž: Říkal jsem ti to... Jestli to chceš doopravdy udělat, tak se nedívej dolů. Dostaneš strach.

Žena: Drž hubu! A nesahej na mě, sakra! Jen mě znervózňuješ!

Muž: Promiň. Nejsem zvyklej na společnost.

Žena: Nemůžu se nějak dohodnout? Napadlo mě, že bys mohl chvíli počkat někde stranou a já bych... Nechápeš?

Muž: To se máme jako vystřídat?!

Žena: Můžeš si třeba skočit dolů na kafe.

Muž: To myslíš vážně? Mám tě tu nechat, sejít dolů, vypít si capuccino, proto abys mohla skočit z osmnáctého patra?

Žena: Chci bejt sama.

Muž: A potom jen tak přijít a skočit za tebou?

Žena: Dej mi deset minut!

Muž: Jak myslíš. I když... ještě bych mohl... dobrá... tak hodně...

Žena: Deset minut!

Muž: Drž se. *(Pomalou odchází.)*

Žena: Ty taky!

Muž: Hlavně se nedívej dolů!

Žena: Jasně.

Muž: Měj se.

Žena: Vypadni!

Muž: Počkej!

Žena: Co ještě?!

Muž: Já... nemám hodinky.

Žena: Hodinky?

Muž: No... nebudu pak vědět, kdy se mám vrátit.

Žena: Ty nemáš hodinky? (*Hysterický smích.*) ... Tak můžeš skočit se mnou.

1.1.

(*Stejný křik ptáků jako v předešlém obraze.*)

Muž: Já už jsem tady tenhle měsíc počtvrté, a ještě jsem neskočil. Čím víc času tady trávím, tím víc si říkám, že na to nemám. Ale jednou už jsem byl skoro až tam u kraje, ale pak se dole objevilo takový...

Žena: Chodíš sem už dlouho?

Muž: Pár měsíců.

Žena: Nepřijde ti to divný?

Muž: Ne. Mám to tady už zabydlený.

Žena: A jak často to zkoušíš?

Muž: Jednou za čas. Když se se mnou rozejde holka.

Žena: A už sem za tebou některá přišla?

Muž: Jo. Jedna.

Žena: A vrátili jste se k sobě?

Muž: Ne. (*ironicky*) Skočila dolů.

(*Ostrý poryv větru; možná troubící auta; kýč.*)

Muž: Ale jinak sem přichází hodně lidí. (*Vytáhne dalekohled a dívá se dolů na ulici.*) Podívej, támhle je stánek s ovocem... Mají maliny. (*Dalekohledem zaměří Ženu.*) Jsi namalovaná...

Žena: No jo, vždyť přece musím být, nebo ne?!

Muž: Proč bys musela?

Žena: Když jde ženská s někým na večeři...

Muž: Ty jsi byla na večeři?

Žena: Hele, vždycky, opakuješ, co ti někdo řekne? Teď jsem to snad řekla, ne?!

Muž: Řekla jsi, že jsi ŠLA na večeři.

Žena: BYLA jsem s někým na večeři!

Muž: A proč jsi přišla sem?

Žena: Protože je teď doba zkurvenejch králů... Temný Děvky je schválně kurví, aby za ně mohly vládnout. Paralizují jednoho po druhém. Už to vypadá, že nikdy nebudou mít dost!

Muž: Vážně? A jak to dělají?

Žena: Narostou do příšerný výšky a zkamení jim obličej, který už pak nic necítěj! Nohy jim zbělejí tak, že ve tmě svítí! Ale kromě těch bílejších nohou jsou barevný jako motýli a prsty na ruce jim visí skoro až na zem...

Muž: Na zem?!

Žena: Jo. A protože mají moc velké hlad, tak potom těch normálních králů už moc nezbývá, a ony se požírají navzájem...

Muž: A jak se jmenuje ten tvůj král?

Žena: Do toho ti nic není.

Muž: Myslím, že v téhle situaci je.

Žena: V jaké situaci?

Muž: Jsme dva sebevrazi na střeše paneláku...

Žena: To je hovno důvod!

Muž: Řekni mi aspoň první písmeno...

Žena: Proč tě to sakra zajímá? Ani nevím, jak se jmenuješ ty! ... Vyser se na to, ok?! Jen mě tu chvíli nech sedět a pak zase vypadnu.

Muž: Zpátky na večeři?

Žena: Ježíši, hovno! ... Tak dobře, jak chceš! Jmenuje se Viktor. Seznámili jsme se na jedné výstavě ve Vídni, není Čech. Ale to je jedno. Je... starší.

Muž: O kolik?

Žena: Myslím, že o... šest... ne, to je moc, o... tři roky...

Muž: To není moc.

Žena: ... než můj otec! Nebo o pět. Před svatbou jsme spolu žili asi...

hmm... tři měsíce. Ne, jen dva? Nebo možná jen jeden nebo kolik, do prdele, potřebuješ na to, aby ses přestal ptát! ... Byla na konci září. Jasně, vždycky jsem chtěla mít svatbu v září. Noc byla teplá a vlhá, když jsme šli spát. *(Hledá slova.)* Do pokoje to bylo přesně dvacet jedna schodů, celou dobu jsem cítila jeho kolínskou a strašně mě to vzrušovalo... Jasně, jako v těch pornofilmech! Ale když jsme přišli na pokoj, hned se svalil na postel a usnul. Byl tak na mol, že si nedokázal ani zout boty, hodinu jsem se pak snažila alespoň o něco, ale bylo to k ničemu, a i když jsem si to pak udělala sama, mám s ním dnes dítě a budeme spolu žít šťastně až do smrti! Stačí ti to, kurva?!

Muž: To nezní jako vymyšlenej příběh... A teď?

Žena: Teď jsem tady potkala tebe. ... Půjčíš mi deku? Je mi zima.

1.2.

(Opět ostrý poryv větru, možná ptačí let, troubící auta, kýč.)

Muž: *(Dalekohledem se dívá dolů na ulici.)* Táhle je stánek s ovocem, mají maliny, chceš se podívat? ... Ani nevíš, kolik lidí sem přichází. Většina z nich si to tady nakonec rozmyslí, ale dřív nebo později se sem stejně vrátí. Jako já. Nenajdou odvahu...

Žena: *(Spatří na Mužově ruce snubní prsten.)* A co tvoje žena? Kvůli ní jsi tady?

Muž: Ema?

Žena: Hm, Ema... Ema mele maso...

Muž: Zabíjí jsem ji...

Žena: Myslím, že kecáš. Nevypadáš, že bys někoho zabil.

Muž: No jo, máš pravdu. Ale měl jsem!

Žena: Proč?

Muž: Ona...

Žena: Podvedla tě?

Muž: Jak se to vezme. Byli jsme spolu asi šest let, už od vysoké, když mě začala učit. Dlouho jsem přemýšlel, proč si vybrala zrovna mě, v šestatřiceti byla docentkou, to je přece dobrý,

ne? Měla ráda maliny... No, a zpočátku to klapě báječně, tomu se říká láska, že jo. Než mají přijít děti, že jo. ... Narážky... narážky! Jednou mi řekla, že si nikdy předtím nemyslela, jak moc začne nenávidět svoji matku. Když jí začala vyčítat, že nemáme děti, bylo to... zraňující. A tak to Ema začala vyčítat mně.

Žena: Šest a třicet není zase tak vysoký věk.

Muž: Je! Já nechtěl!

Žena: Nechtěl jsi?

Muž: Ona... už dítě mít nemohla, chápeš? Bylo by to moc riskantní, říkali to i doktoři! Hrozilo by trvalý poškození!

Žena: Mohli jste dítě adoptovat.

Muž: O tom nechtěla ani slyšet. Po čase jsme to přestali řešit, náš vztah fungoval dál. Ale pak jakoby se mezi nás začala spouštět nějaká bariéra nebo tak něco. Takovej průsvitnej rosol, kterej tuhnul, až se ti najednou chtělo zvracet. A pak už nemluvila o ničem jiným. ... Ale já prostě nechtěl! Nemohli jsme přece riskovat! Chápeš mě?! Nechtěl jsem! Nechtěl!! ... A pak jednoho dne odešla.

Žena: A potom jsi přišel sem?

Muž: Ne. Za rok se vrátila. Měla ochrnutý nohy a měsíční holčičku. Víš, co je to epidurální anestezie?

Žena: Jo. Ale myslela jsem, že dneska už se rizika eliminují...

Muž: Ještě ten večer pro ni přijel nějaký chlap. Vzal jí věci a oba dva naskládal do takovýho velkého auta, kterým odjeli.

Žena: Jakou mělo barvu? To auto.

Muž: Červenou.

Žena: A proto jsi tady?

Muž: Jo.

Žena: A jak vlastně vypadala?

Muž: Trochu jako ty. ... Máš ráda maliny?

W /první snový obraz – HRA I/

(Na scénu jsou vstříknuti Maskulin a Femina; rozmarnost malých dětí; Femina má oči zavázané šátkem a snaží se chytit Maskulina, který ji vždy nechá přijít až těsně k sobě, ale než jej Femina dokáže chytit, překvapí ji svojí odpovědí.)

Femina: Tady?

Maskulin: Ne.

Femina: Tady?

Maskulin: Ne.

Femina: Teď?

Maskulin: Ne.

Femina: *(Přestane se smát; sundá si šátek z očí.)* Nejde to. Takhle je to moc těžký. Musíš mi pořád něco říkat, abych tě dokázala najít.

Maskulin: A co mám říkat?

Femina: Já nevím, něco si vymysli. Prostě něco, za čím bych mohla jít.

Maskulin: Nebude to pak moc jednoduchý?

Femina: Ne. Prostě mi něco říkej. Já tě podle toho budu hledat.

Maskulin: Dobrá, začínám...

(Femina si opět nasadí šátek přes oči; Maskulin se odhodlává jí sáhnout na prsa.)

Femina: Haló? Tak říkej něco přece!

Maskulin: Já nevím, nic mě nenapadá.

Femina: No tak. Přemýšlej přece. Slíbil jsi mi to!

Maskulin: A co vlastně chceš, abych ti říkal?

Femina: Třeba něco o mně. *(Maskulin přemýšlí.)* Řekni třeba... že mě miluješ.

Maskulin: Miluju tě.

(Oba se zarazí; Femina se rychle snaží reagovat na trochu trapnou

situaci.)

Femina: Řekni, jestli se ti líbí moje tričko!

Maskulin: Celkem ujde.

Femina: Neměla bych si vzít jiný?

Maskulin: Tohle je podle mě dobrý.

Femina: Řekni, jaký bych si měla vzít. Chci, abych se ti líbila.

Maskulin: Nevím, je mi to celkem jedno.

Femina: Cože?!

Maskulin: Promiň. Jasně, že není. Nech si tohle. Sluší ti.

Femina: *(Nenápadně využije situace a podívá se, kde stojí Maskulin.)* Tak a mám tě! Teď ty!

Maskulin: *(Femina mu zavazuje šátek přes oči.)* Ok, začínám.

Femina: A co mám říkat já?

Maskulin: Nevím... Nebo počkej, uděláme to jinak. Nemusíš nic říkat, jen choď těsně kolem mě, abych cítil tvůj parfém. A já tě podle toho chytím.

Femina: Jo, to je dobrý.

(Maskulin hledá Feminu, která stojí vedle něj; má zavřené oči očekává jeho dotyk nebo polibek; Maskulin však jde s šátkem na očích úplně jiným směrem.)

Maskulin: Tak to asi nepůjde...

Femina: Ne?

Maskulin: Nejsem si jistej. Hele, to původní bylo lepší. Vymysli si něco, co budeš říkat pořád dokola. Třeba opakuji nějakou větu.

Femina: Větu? Jakou větu?

Maskulin: Nevím, nějakou si vymysli.

Femina: Hmm, ale jakou... aha... počkej... ehm... třeba... už to mám... Smím snít s tím mým...

Maskulin: Co?

Femina: Smím snít s tím mým... (*S šátkem přes oči hledá Feminu, oba se smějí.*) Smím snít s tím mým... smím snít s tím mým... (*Femina se nechá chytit; Maskulin si sundává šátek z očí; oba se vysvlékají; Femina šeptá.*) Smím snít s tím mým...

(*Pohled. Chvíle. Čekání. Něžnost. Poznání. Rozkoš. Chvění. Dotek. Láska; kýč.*)

2.1.

(*Post coitum; nejspíše Žena rozcuchaná a Muž bez košile nebo tak něco; zřejmě se dotýkají; možná si zpívají nebo kouří.*)

Muž: Co myslíš, že mají dneska ve stánku?

Žena: To nevím. Máš hlad? Skočím dolů, jestli chceš, hned budu zpátky.

Muž: Dal bych si banánovej flip. Víš, jak se dělá banánovej flip?

Žena: Ne. Ale moje máma by to věděla. Nebylo nic, co by neuměla umíchat, uvařit, upéct, usmažit, upražit, uflambovat, umíchat ujánevímco a pak utřít. A taky všechno věděla.

Muž: To je jasná věc.

Žena: Pamatuju si, jak mi vyprávěla pohádky, když jsem byla malá, a vždycky věděla, jak to skončí.

Muž: Pohádky?

Žena: Jo, pohádky.

Muž: Jaký pohádky?

Žena: Různý. O princí, drakovi, o králi, co měl tři dcery... Copak tobě máma nečetla pohádky?

Muž: Ne.

Žena: To je škoda.

Muž: Ale táta mi vždycky před spaním vyprávěl. Vymýšlel si strašidelný nebo směšný příběhy o chodícím oknu, za kterým bylo vidět vždycky něco jinýho, nebo o zemi, kde nikdo nežil...

Žena: To je dobrý!

Muž: A vzpomínám si, jak mě pak lechtal a já jsem se mu snažil vylézt na záda a zakrýt oči, aby neviděl.

Žena: Nechával tě dlouho vzhůru?

Muž: Kdo?

Žena: Tvůj táta přece. Chceš pomeranč?

Muž: Díky. Dneska jsem ještě nejedl.

Žena: Tak nechával?

Muž: Občas o víkendu. A taky někdy o prázdninách. Nechával mě dívat se s ním na fotbal. Vždycky ale usnul, a já jsem pak mohl přepínat, na jaký programy jsem chtěl. Myslím, že jinej rodič by mě poslal spát, než by sám usnul, ale on ne. Schválně! Jsem si jistej. Teda nejsem, ale myslím si to, protože já děti nemám... A ty? Máš vlastně děti?

Žena: Já? ... Jo!

Muž: Fakt? To je super, ne?

Žena: Jo je, kurva! Je to super, musí to přece bejt z prdele super, ne?! Děti jsou přece skvělý, do píči!

Muž: Uklidni se! Co je ti?

Žena: Nic.

Muž: Já jen myslel, že my dva... bychom jednou... třeba časem... mohli mít... spolu...

Žena: Nemohli, promiň. Nemyslím, že by to byl dobrej nápad.

Muž: Copak se neznáme... dost? Dlouho?

Žena: O tom to není.

Muž: Takže mě nemiluješ?

Žena: Miluju. Opravdu. *(Dlouze ho políbí.)* Jen prostě pochybuju, že na to doopravdy máš.

Muž: Na co?

Žena: Na to stát se otcem. Vážně myslím, že ne, promiň...

Muž: Takže to znamená... myslíš, že spolu nemůžeme být.

Žena: To jsem přece neřekla, chci s tebou být. Jsem s tebou moc ráda. Ale jako otec mi nepřipadáš vhodnej. Myslím si, že to není o lásce...

Muž: Hmm, chápu. (*Nechápe.*)

Žena: To je dobře. Asi už nechci další dítě. Promiň, jsem asi moc upřímná.

Muž: Ale vždyť je to hezký, ne?

Žena: Co?

Muž: Mít dítě.

Žena: To se tak říká.

Muž: A co se neříká?

Žena: Že se ti zmenší svět. Najednou se přeplní...

Muž: No a?

Žena: Je pak strašně malej...

Muž: Malej?

Žena: Zúží se prostě!

Muž: Ale má to přece určitě nějaký vyšší smysl! Předat dál... kus vlastní... kus svojí... existence. Nebo tak něco!

Žena: Vážně?! To říká ten pravej! S tvojí ženou to nemělo smysl?!

Muže: Ona-už-nemohla-dítě-mít-nemohla!

Žena: To říkáš ty!

Muž: To říkali i doktoři!

Žena: Na druhou stranu. Asi bych ti nebránila mít dítě s někým jiným... Pokud cítíš tuhle... potřebu. Fakt.

Muž: Aha, jasně. Rozumím. (*Nerozumí.*) ... Ale já chci mít dítě s tebou.

Žena: Ale já prostě nechci, nepůjde to. Víš, po prvním porodu před lety jsem dítě viděla až po deseti dnech... Ale ono by se prý mělo hned položit k matce. Tak možná proto mám na to trochu jinej pohled.

Muž: Deset dní?

Žena: To jsi neslyšel?

Muž: Ne.

Žena: Hm. Jsem unavená, nemohli bychom jít dnes k tobě?

Muž: Jo. Asi jo...

Žena: A kde vlastně bydlíš? Jsme spolu tak dlouho, a ještě jsem u tebe nebyla.

Muž: *(Opět bere dalekohled a prstem ukazuje do dálky; vítr, zvuky dopravní zácpy; kýč.)* Vidiš támhle ten dům?

Žena: Ten velkej žlutej? U parku?

Muž: Ne, ten za tím parkem.

Žena: Ten co má dvoje dveře?

Muž: Jo ten. Tam bydlím.

Žena: A jak jsi přišel na tuhle střechu?

Muž: V tom stánku s ovocem dole jsem pracoval. Tak půjdeme?

Žena: Dáš mi ruku? *(Muž váhá.)* Víš... já už ani další dítě mít nemůžu...

Muž: *(Chytne ji za ruku; odcházejí.)* Aha, jasně. Promiň, to mě nenapadlo.

(Na scéně se objeví Viktor; jednou rukou před sebou tlačí kočárek, ve druhé drží svetr.)

Žena: V pohodě. Tak jdeme.

Viktor: Ahoj Evo.

Žena: Viktore? Co tu děláš?

Viktor: Přinesl jsem ti svetr, kdyby ti byla zima.

Muž: Čau, ty jsi Viktor?

Viktor: Víš Evo, já už se na tebe nezlobím. Všechno jsem si dobře promyslel a přišel jsem ti říct, že se klidně budu starat o tebe a o malýho, i když se mnou už dítě nechceš. Budu ho prostě brát jako vlastního. Tak se klidně můžeš vrátit domů. Víš, nebylo

lehký rozhodnout se zůstat s někým, koho miluju, i když nebudu mít vlastní děti. Ale budu mít vás, že jo. ... Evo? ... A ty třeba taky časem změníš názor a jednou budeme mít dítě spolu. Naše dítě. Proto jsem ti přišel říct, že se ke mně můžeš kdykoli vrátit. Potřebuju tě... Klíče ti nechám pod rohožkou.

(Viktor sám odchází; následuje dlouhé mlčení; pak odchází Žena; Muž zůstane na střeše sám; plynulý předěl do dalšího snového obrazu.)

X /druhý snový obraz – mamince kladívko, pro tatínka utěrku/

(Je slyšet šumění moře; na scéně je Femina; je oblečená jako první „Bond Girl“ /v plážové scéně z filmu Dr. No... bikiny, kolem pasu uvázaný pásek s loveckým nožem v pochvě/; zpívá si píseň „Underneath the mango tree“ a prohlíží si několik lastur; na scénu sebevědomě vbíhá Maskulin oblečený v modrých riflích a modrém tričku; v ruce drží růži, kterou rychle schová; Femina si ho nevšímá, až Maskulin přeruší její zpěv.)

Maskulin: ... underneath the mango tree... my honey and me...

Femina: *(Lekne se.)* Kdo je tam?

Maskulin: Jste sama?

Femina: Co tady děláte? Hledáte mušle?

Maskulin: Ne, jen se rozhlížím. *(Udělá několik kroků směrem k Femině; ta vytáhne nůž.)*

Femina: A co vidíte?

Maskulin: Vás. *(Ukáže jí růži; Femina schová nůž; atmosféra se zvolna proměňuje.)*

Femina: A líbím se ti?

Maskulin: Nevím...

Femina: Nevíš? Tak vypadni! *(Odhodí růži.)*

Maskulin: Počkejte! Jen to asi nedokážu správně popsat...

Femina: Zkus to! *(Šumění moře ustane; začíná hrát psychadelický remix písně „Underneath the mango tree“.)*

Maskulin: Jste...

Femina: Jaká? ... Jak víš, že se mnou chceš být, když neumíš říct, jaká jsem?

Maskulin: To člověk cítí...

Femina: Potřebuješ mě?

Maskulin: Kdybyste tu nebyla, umřel bych...

Femina: Líbí se ti moje oči? Jsou jako holubičky...

(Femina začíná tančit trochu zběsilý a vyzývavý tanec, u toho recituje; Maskulin je jejími pohyby váben.)

Mé oči pod závojem jsou jako holubičky,

mé vlasy jako stádo koz,

jež sbíhá z gileádských hor.

Mé zuby jsou jak stádo ovcí skvoucích,

když vycházejí z koupadla:

jak párky dvojčat kráčejí,

ani jediné nechybí.

Jako karmínová šňůrka jsou mé rty,

má ústa tolik líbezná!

Jak plátky granátových jablek

jsou pod závojem spánky mé.

Jako věž Davidova je moje šíje,

jak zbrojnice se tyčící;

na tisíc štítů je na ní zavěšeno

pavézy všech mužů udatných.

Dvojice prsů mých dvojice kolouchů je,

srnčí dvojčátka,

jež pasou se v liliích...

(Ještě chvíli hudba, pak další obraz.)

2.2.

(Muž stojí na kraji střechy, chystá se skočit; rozpačitými kroky se přibližuje k okraji.)

Muž: Osm... sedm... šest...

Žena: *(Přichází.)* Nedělej to.

Muž: Ty? ... Měla bys zase jít! Chtěl jsem být s tebou. Miloval jsem tě. Ale ty jsi mě zničila!

Žena: Nezničila.

Muž: Vysmála ses mi!

Žena: Vždyť jsem ti řekla, že tě miluju! Chci být s tebou. Tady. Proč myslíš, že jsem přišla zpátky? Tak mě přece sakra nevyženeš! Jen jsem musela být na chvíli s malým. Nevíš, co to je...

Muž: Chvíli? Čtyři měsíce! Měla bys jít domů.

Žena: Ty mi nevěříš? ... Odejdemo spolu!

Muž: Nemám, kam bych šel.

Žena: Tak zůstaneme tady. Schováme se. Člověk tady má volnost, není tolik svázaný...

Muž: A před kým se schováme. Před Viktorem? Před tvým synem?!

Žena: Před všemi ostatními?

Muž: Na jak dlouho.

Žena: Na čas? Dokud to nepřejde?

Muž: A co když to nepřejde?

Žena: Nezlob se. Nevěděla jsem... vypadal jsi vždycky jako dost vyrovnaný. Takovej odměřenej intelektuál. Nebo takovej ten analyticej typ, co dělá u počítačů nebo tak něco. Nebo právník. Nejsi náhodou právník? Nebo voják?

Muž: Ne, to nejsem.

Žena: A co děláš?

Muž: Píšu divadelní hry.

Žena: Fakt? A o čem?

Muž: O dvou sebevrazích na střeše. Byla jsi s Viktorem?

Žena: Jak to sakra myslíš?!

Muž: Jestli jsi byla s Viktorem! Tak mě poslouchej, nemůžeš sem jen tak přijít a...

Žena: A co ty?! Ty jsi mi byl věrnej?

*(Čas se zastaví, Žena na chvíli v živém obraze; na střechu šplhá zdo-
la Ema; je neupravená, v bílé noční košili; tiše se posadí na kraj
střechy.)*

Ema: Adame?! Proč jsi neskočil se mnou?! Slíbil jsi mi to přece. Jenže to jsi celý ty, nikdy nesplníš to, co slíbíš. ... Promiň, nechci ti nic vyčítat... Ale víš dobře, že bych to jinak neudělala. ... Au, bolí mě nohy. Tak podivně to zaduní, když dopadneš. ... Neboj, nezlobím se na tebe. Ale měl jsi to udělat. Protože jsme se domluvili. Nebylo to fér! ... Au, moje nohy, skoro je necítím... Ale to nevadí. Všechno se dá přežít... Bojíš se? Nemusíš, netrvá to dlouho. Jen to bolí. Však uvidíš. Tak to zkusíme znovu? Pojd'... Adame... Slyšíš mě? ... Pojd'! Adame! *(Opět tiše skočí dolů; dlouhá odmlka, Muž se dívá za ní.)*

Žena: *(Čas znovu běží.)* A co ty?! Ty jsi mi byl věrnej?!

Muž: Jo! Byl, kurva! Byl jsem ti věrnej!

Žena: Cože?! Celý ty čtyři měsíce?

Muž: Jo, celý čtyři měsíce!

Žena: Do prdele! Myslel jsem, že tvoje žena... že půjdeš za ní.

Muž: Hovno! A ani nevíš, jak mě to teď kurva sere! Emo! Nech mě, do prdele, bejt! ... Emo!! ... Vypadni, slyšíš?! Vypadni! Vypadni!!

Žena: Do prdele! Kurva!

Muž: Už tu nemáš co dělat! *(Muž začne slézat se střechy dolů za Emou.)*

Žena: *(Brání mu.)* Počkej! Teď nechod pryč! Nemůžeš mě tu nechat!

Muž: Zbláznila ses, sakra?! Nech mě být... *(Když ho Žena nechce pustit, začne ji bít a strkat ke kraji střechy.)*

Žena: Co to děláš?!!

Muž: Ještě před chvílí jsi chtěla skočit, ne?! Tak ti pomůžu!

Žena: Do prdele! Nech toho!

Muž: Proto jsi přišla, ne?! Chcípnout! A najednou se bojíš?!

Žena: Prosím! Miluju tě! *(Muž ji pustí.)*

Muž: Vidíš! Přijdeš skočit ze střechy paneláku, a stejně dostaneš strach. ... Jsi zbabělejší, než myslíš.

(Ozývá se zvuk sirény sanitky; Muž začne slézat dolů; bezprostředně po tomto obraze následuje další snový obraz.)

Y /třetí snový obraz – pro maminku utěrku, tatínkovi kladívko/

(Na scéně Femina jako Kleopatra, ale asi třináctiletá /je ovšem v přesném kostýmu a líčení jako Liz Taylorová z filmu Kleopatra/; Maskulin jako typický Caesar; Femina se před ním schovává; Caesar ji hledá „vojenským způsobem“.)

Maskulin: *(Chytí ji.)* Co tu děláš? Teď v noci. Bydlíš tu?

Femina: Já jsem královna. Můžu jít, kam chci. A kdo jsi ty? Měl by ses přede mnou sklonit.

Maskulin: Je ti teprve dvanáct, Kleopatro. Nemusím se před tebou sklánět!

Femina: Jak to víš? A jak to že znáš moje jméno?

Maskulin: Starší muži vědí hodně věcí o takových děvčátkách, jako jsi ty. Máš tu rodiče, Kleopatro?

Femina: Ne.

Maskulin: A proč nejsi teď doma v posteli?

Femina: Nemůžu spát, bojím se Římanů. Ty se nebojíš? Kdyby nás chytili, snědli by nás! Jejich velitel se jmenuje Julius Caesar. Má prý chobot!

Maskulin: Římané ti neublíží, když na ně budeš hodná...

Femina: Ne, tomu nevěřím!

Maskulin: A chtěla bys vidět živého Římana? *(Začíná hrát píseň „Hail Caesar“ od skupiny AC/DC.)*

Femina: Nech toho, chceš mě zastrašit.
Maskulin: Podívej se mi do tváře, Kleopatro.
Femina: V měsíčním světle je taková bledá...
Maskulin: Myslíš, že jen díky měsíčnímu světlu vypadám bledší než Egyptan? To já jsem Julius Caesar, Kleopatro!
Femina: To ne! Pomoc! Pomoc!
Maskulin: Nech toho! Měla bys na mě být hodná...
Femina: Pušť mě!
Maskulin: Počkej! Jestli chceš, povím ti, co musíš udělat, aby tě Caesar nesnědl. On zásadně ženy nejí. Jí jen děvčata... a koťátka. A ty jsi děvčátko i kotě.
Femina: Takže mě sníš?
Maskulin: Ano. *(Svléká ji.)* Pokud mě nepřesvědčíš, že jsi žena...
(Ještě chvíli píseň od AC/DC; pak další obraz.)

3.

(Žena sedí na střeše; přichází Muž; v jedné ruce nese igelitovou tašku.)

Žena: Takže ses vrátil?
Muž: Přišel jsem tě o něco požádat...
Žena: Nezbláznil ses? Naposledy jsi mě málem zabil!
Muž: Vždyť víš, že bych to stejně neudělal...
Žena: Hm. Co teda chceš?
Muž: Nepůjčila bys mi hodinky?
Žena: Hodinky?
Muž: Ráno jdu do práce tak abych nepřišel pozdě.
Žena: Do práce?
Muž: Vzal jsem zpátky to místo dole ve stánku.

Žena: To je fajn. *(Podává mu hodinky.)* Takže... tady večer nebudeš?

Muž: Ne, vrátím se až zítra. Proč?

Žena: Jen tak. Tak už běž, chci bejt sama.

Muž: Jasně. *(Pomalou odchází.)* Ještě jsem zapomněl...

Žena: Co ještě?

Muž: Nevíš náhodou, co je to... *(podívá se na papírek v kapse)* Lu-na-fem?

Žena: To jsou prášky. Antikoncepce.

Muže: Jo takhle. *(Znovu chce odejít.)* Tak se tady...

Žena: Proč se na to ptáš? A proč s sebou vlastně taháš tu tašku?

Muž: No... jsou v ní boty.

Žena: Boty? Jaký boty? *(Muž vytáhne z krabice střevíce; „vypadají docela strážlivě a elegantně, ale zároveň je na nich něco znepokojivého; možná jsou například příliš vysoké“; po chvíli trapného mlčení je Muž podá Ženě.)* Ony jsou vlastně pro tebe. Pěkný, co myslíš?

Žena: Díky. *(Nevezme si je, naopak poodejde stranou.)* Ale víš, že to není moje velikost.

Muž: No jo, zatraceně, asi jsem se spletl. Tak já půjdu... *(Odchází.)*

Žena: Víš, chtěla jsem ti říct...

Muž: Co jsi mi chtěla říct?

Žena: Ale... asi to počká.

Muž: Dobře. *(Při odchodu se ještě zastaví.)* Vlastně jsem se taky chtěl zeptat na jednu věc.

Žena: Na jakou?

Muž? Mohli bychom si zítra promluvit?

Žena: Nevím, jestli budu mít čas.

Muž: Jasně. *(Opět odchází.)* Myslel jsem jen na chvíli...

Žena: No, na chvíli bychom možná mohli.

Muž: Třeba se jen domluvit.

Žena: Jasně. Zítra se domluvíme, kdy bychom si mohli promluvit.

Muž: Tak zítra.

Žena: Ok. A prosím tě mysli na to, že bych ti chtěla něco říct, až spolu budeme mluvit. *(Muž odejde.)*

4.

(.)

Muž: Promiň, dřív jsem to nestihl. Chtěl jsem ti zavolat.

Žena: To je v pořádku, nedělej si starosti. Byla jsem na bowlingu s přáteli. Hlavně, že už jsi doma. Jsi unavený?

Muž: Chtěl bych s tebou mluvit.

Žena: O čem? Mohli bychom spolu někam vyrazit. Dala bych si pizzu.

Muž: Později. Slíbili jsme si, že si dnes promluvíme, nebo ne?

Žena: Pokud vím, tak jsme se domluvili, že se dnes jen domluvíme. Chceš se o tom bavit zase? Řešíme to skoro každý den! Říkám ti, že další dítě už prostě...

Muž: O tomhle se nechci bavit. Poslouchej mě.

Žena: Nech toho...

Muž: Víم, že se budeš zlobit. Není to ani pro mě moc jednoduchý.

Žena: Hele, víš co, uděláme si společnou večeři, ano?

Muž: Víš... já... chci se k něčemu přiznat.

Žena: Při svíčkách!

Muž: Lhal jsem ti. Nebyl jsem ti celou tu dobu věrný. Myslel jsem, že budu schopen to celý unést, že to zvládnu...

Žena: *(Snaží se ho překřičet.)* Objednám pizzu, ano?!

Muž: ... ale už to před tebou nedokážu tajit.

Žena: *(Do sluchátka)* Dobrý den!

Muž: Promiň, mrzí mě, že jsem ti lhal...

Žena: Dobrý den!! Můžu... můžeme si, prosím, u vás objednat pizzu?

Muž: Co to děláš? Posloucháš mě vůbec?

Žena: Ne, počkejte, počkejte! Chceme si objednat DVĚ pizzy!

Muž: Nech toho, nevidíš, že se ti snažím říct něco důležitýho?

Žena: *(Do telefonu.)* Jo jo jo, přesně! Takžééé... měla by to být ta se čtyřmi sýry... Ne, vlastně dvě pizzy! *(Mužovi.)* Uděláme si společnou večeři, ano? Tady na střeše to bude fajn... pustíme hudbu, dojdou pro svíčky... *(Do telefonu; velice nervózně.)* Jedna se čtyřmi druhy sýra a ta druhá ... haló, slyšíte mě? ... já nevím, sakra, jaká máte číselná označení! Ta druhá by měla být asi čtyři jedna dva osm... ne, počkejte, čtyři jedna tři sedm?

Muž: Spal jsem s jinejma!!

Žena: Ne, ještě jsem nežádala o váš katalog!

Muž: Nebyla to jen Ema. S ní... nejsem pořád šťastnej. Je to všechno složitý...

Žena: Tu druhou prostě udělejte s tuňákem a cibulí!

Muž: Přemýšlel jsem... Nemyslíš, že bude lepší, když půjdeme každý svojí cestou?

Žena: Adresu pošlu faxem!

Muž: Není to kvůli tomu, že by některá z nich byla lepší než ty, a ani kvůli tomu, že bych chtěl zkoušet něco novýho... Zkrátka si myslím, že bychom to měli aspoň na chvíli zkusit... přestat se trápit.

Žena: Prosím vás co nejrychleji! A hlavně ať jsou obě dvě!

(Přichází Ema oblečená jako roznašeč pizzy; tlačí před sebou kočárek a v ruce drží dvě krabice na pizzu.)

Ema: Dobrý večer panstvo, tak jsem tady. To máme jednu se čtyřmi druhy sýra a ta druhá s tuňákem a cibulí, ok? Sedí nám to? Ale copak panstvo, že se tak mračíme??

Muž: Říkal jsem ti, ať počkáš dole!

Ema: Už mě to přestalo bavit! Víš, jaká je v tom autě zima? A ří-

kal jsi, že to bude trvat jen chvíli! Copak se jí už konečně nedokážeš zbavit?!

Muž: Proboha, co jsi za krávu!

Žena: Kdo, sakra, jste?!

Muž: Emo, to je Eva... Evo, to je...

Žena: Co tady sakra dělá?!

Muž: Přinesla nám pizzu, vidíš...

Ema: Nepřinesla jsem žádnou pizzu! Ta je přece pro nás dva. (Ženě.) Přišla jsem tě vystřídat!

Žena: Cože?! To já sem patřím, vypadni!

Ema: Drž hubu! Adame, proč jsi mě zase nechal čekat tak dlouho, do prdele?! Vždyť jsme se domluvili. A vůbec, neříkal jsi, že to s tou krávou skončuješ za pět minut?! Tak co tady ještě...

(Mezitím Žena zezadu přijde k Muži a praští ho do hlavy kuchyňskou páneví; Muž upadne do bezvědomí; v následném souboji, připomínajícím nejvíce stupidní ženský zápas v bahně se podaří Ženě Emu přemoci a uspat ji připravenou injekcí; bezprostředně následuje další obraz.)

5.

(Ema leží svázaná v bezvědomí; je k něčemu přivázaná; Muž kousek stranou také v bezvědomí přivázaný; Žena mu provazem svazuje ruce a nohy; Muž i Ema se probudí; Ema se celou dobu snaží dostat z provazů.)

Muž: Co se to... stalo? Ty jsi nás svázala?!

Žena: Co myslíš?

Muž: Proč?! (Žena k němu přijde s velkým kuchyňským nožem v ruce; nevypadá ani trochu nervózně.) Počkej! Co chceš dělat, sakra?!

Ema: Vypadni od něj! Slyšíš, ty krávo?! A rozvaž nás!

Žena: Opravdu nemůžu.

Ema: Proč?!

Žena: Protože on mi ublížil a teď by za to měl nést následky.

Muž: Počkej, co chceš dělat?!

Žena: Když člověk ztrácí lásku toho, koho miluje, tak by u toho měl být, nebo ne?

Muž: Cože? Hele, udělal jsem chybu, jasně, ale mrzí mě to!

Ema: Ne, Adame, neříkej to! Přesně tohle chce slyšet!

Muž: Mlč, Emo! (Ženě.) Od teď chci bejt jen s tebou! Opravdu!

Ema: Nemůžeš přece pořád bejt takovej posera!

Muž: Neposlouchej ji! Od teď chci bejt jen s tebou!

Ema: Ty hajzle! Tak chcípni!

Muž: Neslyšíš, co říkám?! Tak nás sakra rozvaž!

Žena: I ji?

Muž: Sakra, Evo!

Žena: Víš, jsme zbabělci, a a naše nevěry většinou tomu druhému ani nepřiznáme. Tak jako ty! To je nefér! (Čepel se blíží k jeho rukou.)

Muž: Ne, prosím! Nech toho! Miluju tě!

Ema: Svině!

Žena: Já tebe taky. Ale to je nejspíš ten problém. Ubližoval jsi mi, protože jsi neviděl, jaké rány tím zanecháváš. Dám ti možnost být u toho přímo. Jakej je rozdíl mezi fyzickou a psychickou bolestí? Když ale budeš bojovat, a zachráníš mě, tak to pro mě bude dobrý důvod žít. Schválně chci, aby ONA byla u toho! Když si ale vybereš ty, bude vše, jak má být! (Obřadně si klekne a před Mužovým obličejem si podřeže žíly na předloktí; Muž se pokouší dostat z provazů; na scénu přichází Viktor jako sanitární pracovník.)

Viktor: Evo! Co to sakra děláš?! (Žena klečí a z rány vytéká proud krve; Viktor se jí snaží zachraňovat; Žena se chvíli nechá, pak se před ním ale pokouší uniknout.) Evo, do prdele! Evo! Ema se šíleně směje; Viktor se snaží dostat do provazů; obraz končí tmou, ozývá se Agnus Dei z nějakého rekviem.)

6.1.

(Dva paralelní monology; postavy nemluví k sobě.)

Žena: Možná jsme někde udělali chybu...

Muž: Zeptal jsem se jí: „Kam bys se mnou chtěla jet?“

Žena: Cítil jsi to?

Muž: Vidíte, zeptal jsem se jí, a přitom s ní právě teď nikam jet nechci. Proč jsem se jí zeptal?

Žena: Myslím pach jinejch chlapů. Jakej je? ... Promiň, omlouvám se. Jen mě zajímalo, jestli to bylo cítit. Nedělala jsem to, protože bych tě přestala milovat. Když nad tím tak přemýšlím, my dva jsme vlastně byli šťastní, dokud jsme o sobě nic nevěděli. Asi jsme oba hledali něco jinýho. ... Copak láska nestačí?

Muž: Ani nevím. Asi jsem si myslel, že právě to chce slyšet...

(Na scénu přicházejí Maskulin a Femina; oba mají šátky přes obličej; v prostoru se pokoušejí nalézt jeden druhého.)

Maskulin: Emo?

Žena: Kolikrát jsme to zkusili znova?

Femina: Viktore?

Muž: Rozhodně to nebylo kvůli tomu, že by některá z nich byla lepší než ty, ani kvůli tomu, že bych chtěl zkoušet něco novýho...

Žena: Když list spadne ze stromu, neměl by se vracet zpátky...

Femina: Adame...

Muž: ... možná by bylo všechno jednodušší, kdybychom si víc lhali.

Maskulin: Evo...

(Muž a Žena odchází ze scény; zůstávají Maskulin a Femina; bezprostředně následuje poslední snový obraz.)

Z /čtvrtý snový obraz – HRA II/

(Maskulin a Femina zůstávají z předešlého obrazu; oba mají stále přes oči šátek; snaží se jeden druhého najít v prostoru, což se jim ale nedaří, neustále se mívají; naráží do zdí, zakopávají; působí dost bezmocně a zároveň směšně.)

Femina: Adame?

Maskulin: Evo?

Femina: Viktore?

Maskulin: Emo?

Femina: Caesare?

Maskulin: Kleopatro?

Femina: Petře?

Maskulin: Lucie?

Femina: Lady?

Maskulin: Milorde?

(Oba při svém hledání odejdou ze scény; následuje další obraz.)

6.2.

(Ledové tempo; z ticha vyvstávají tisícileté vteřiny mlčení /možná se obě postavy líně sluní na střeše domu/; v průběhu scény jsou obě postavy blízko sebe a podávají si jablko, z něhož ukusují.)

Žena: Kolik jich bylo celkem?

Muž: Šest. Všechny mladší a hezčí než ty... a u tebe, Evo?

Žena: Pět chlapů dohromady.

Muž: Vidíš, i v tomhle jsem lepší než ty. Řekni mi, proč jsem byl ve všem lepší než ty.

Žena: Jednou to bylo se dvěma naráz, Adame.

Muž: Hmm... Chtěla bys mě zabít?

Žena: Ani nevím, spíš ne.

Muž: Neměla bys pak radost?

Žena: Tu jsem měla, když jsem byla s těma ostatníma. Měla jsem radost, že si můžu vybírat. Ty, anebo kdokoli jinej. Bylo to super, znáš to.

Muž: Jasně. Já tě vždycky srovnával s ostatníma. Počkej, někde mám i sepsaný pořadí podle bodů...

Žena: To je dobrý. Ale myslím, že pořadí je na hovno. Jak často jsi to dělal?

Muž: Jednou za dva týdny. Vždycky v úterý večer.

Žena: Já v pondělí.

Muž: Jasně. Pondělí je vlastně i lepší, když nad tím přemýšlím.

Žena: A co jsi dělával pak?

Muž: Plakal. A ty, Evo?

Žena: Já taky, Adame.

(Zní píseň „Underneath the mango tree“.)

EPILOG

(Oba přistupují ke kraji střechy; působí vyrovnaně, smířeně a unaveně.)

Muž: Osm... sedm... šest...

Žena: Dvanáct... jedenáct... deset...

Muž: Pět... čtyři... tři...

Žena: Devět... osm... sedm...

Muž: Čekal jsem, že přijdeš...

Žena: Chtěla jsem se ještě jednou podívat na město.

Muž: Hlavně se nedívat dolů. Jestli to chceme opravdu udělat...

Žena: Možná nemáme dost pevný nervy.

Muž: Už nemůžu. Jak dlouho se dá takhle žít?

Žena: Jak?

Muž: Stačí málo, dva kroky... balancovat...

Žena: Možná to tak musí být.

Muž: Mám strach.

Žena: Z čeho?

Muž: Ze sebe.

Žena: Já taky. Ale ještě to můžeme zkusit...

Muž: A co vlastně?

Žena: Milovat se...

Muž: Jde to vůbec?

Žena: A nemilujeme se teď?

Muž: Nevím...

Žena: Kde jsou hranice?

Muž: V dotyku?

Žena: V minulosti. Minulost nás omezuje.

Muž: Nebo ve slově?

Žena: Ve slovech... Vzpomínáš, co jsem řekla, když jsi mě požádal o ruku?

Muž: Že máš ještě dvě, tak to můžem zkusit...

Žena: ... věděla jsem...

Muž: ... došlo mi...

Žena: ... takovej hloupej ženskéj pocit...

Muž: ... jak moc se budu muset snažit...

Žena: ... že jestli bych s někým měla mít dítě...

Muž: ... bylo to něco novýho...

Žena: ... tak to budeš ty...

Muž: ... bál jsem se...

Žena: ... dneska vím...

Muž: ... protože jsi krásná..
Žena: ... že jedinej chlap..
Muž: ... nejkrásnější..
Žena: ... kterýho jsem kdy opravdu milovala..
Muž: ... miluju tě..
Žena: ... jsi byl ty..
Muž: ... šest... pět... čtyři..
Žena: ... tři... dva... jedna!!

KONEC.

<http://www.efektivnirodicovstvi.cz/>

<http://ww.zbynekmlcoch.cz>

„Pokud ve Vás přesto hlodá červík pochybností, pak je docela na místě pokusit se o objektivizaci perspektivy vztahu. Stávající poradny pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy sídlí dnes téměř ve všech okresních městech. Psychologové a další odborníci jsou v nich s to perspektivu vztahu posoudit s dosti vysokou mírou spolehlivosti.“

Eugène Ionesco, Židle

„Stařeček, 95 let

Stařenka, 94 let“

Gold

Dievča
ukrývajúce
sa na slnku.
Toho času
mimo reál.

Inak v
civile RTDS
na JAMU.

Radka Hoffmanová

MORE V OKNE A V TOM OKNE TY

OBRAZ 1

Na zemi sedí schúlené mladé dievča – Ela. Drží si kolená a hojdá sa.

Má zatvorené oči. Prechádza okolo nej partia mladých ľudí. Vášnivo diskutujú, bez slov. Používajú len výraznú mimiku a gestá. Mladý muž – Jakub o Elu zakopne. Vtedy Ela otvára oči a hladí na neho. Skupinka sa vzdáľuje. Jediný Jakub ostáva pri nej.

ELA: Čo na mňa čumíš?

JAKUB: Veď pod' už! Čakám tam na teba a teba nikde.

ELA: Na mňa? Aha. Tak poďme.

JAKUB: Myslel som si, že sa bojíš, *(dá Ele pusu na líce)*

ELA: Ja sa už nebojím asi ničoho. *(Ela vstane zo zeme a odhodlane vykročí)*

JAKUB: *(podá jej ruku)* Tak poď!

Kráčajú vedľa seba, ale stále na mieste. Menia tempo chôdze a štýl.

ELA: *(sadá si na zem)* Nevládzem. Dajme si pauzu. Ledva dýcham.

JAKUB: Žiadne zastávky, žiadne pauzy. Priamo za cieľom bez prerušovania. Žiadne vonkajšie vplyvy.

ELA: Ale takto tam nedôjdem. Cestou ti skapem.

JAKUB: Ticho!

ELA: Skapem!

JAKUB: Prestaň!

ELA: Kam to vlastne ideme?

JAKUB: To nemyslíš vážne? Ela, nad čím rozmýšľaš?

ELA: Pýtam sa lebo ma to zaujíma. No čo.

JAKUB: Myslel som, že ti je všetko jasné. Že vieš kam ideš a prečo. Ty si sa rozhodla. My sme sa dohodli. Oni o tom nevedia. Vstávaj, ideme ďalej.

ELA: Filozof! Rada by som ti niekedy rozumela! Takto ma to nebaví. Ako ďaleko to ešte je?

JAKUB: Už len kúsok. To vydržíš.

ELA: Nemám na výber. Sama zostať nechcem a naspäť by som netrafila. Vyzerá to tu však akosi podivne. *(pomaly sa dvíha zo zeme)*

Znova kráčajú na jednom mieste, ale v rýchlejšom tempe. Ela sa snaží prekonať samú seba a tak nahodí priam rýchlochôdzu.

JAKUB: Už sme skoro tam.

ELA: Ale nehovor.

JAKUB: Pozri sa tam. Vidiš? Tá vysoká budova naproti. Vylezieme na ňu tým rebríkom tam a potom sa dohodneme.

ELA: Rebríkom? V noci? Ani omylom! Veď to má mrte poschodí. Šmykne sa mi noha, spadnem dole a zabijem sa. Díkes.

JAKUB: Ale veď ty sa ideš zabiť, tak o čom hovoríš?

ELA: *(vydesene a prekvapene, vidieť na nej, že to je pre ňu novinka)* Čo?

JAKUB: *(stráca nervy a vybuchuje)* Čo čo zase? Drž hubu a poď! *(potiahne Elu za ruku a tá sa nechá ťahať ako bábka)*

ELA: *(zatiaľ čo ju Jakub ťahá za ruku za sebou, Ela zmätene otáča hlavou a pozerá sa za seba; hovorí si sama pre seba)* Tak ja sa celú cestu sem trepem iba kvôli tomu, aby som skočila dole, aby som skončila, aby všetko ostalo stáť.

Obidvaja lezú po rebríku. Ela sa sem tam pozrie dole, ale v rýchlosti otáča hlavu zase naspäť a díva sa radšej hore. Jakub je trochu popredu. Ela sa viac menej vlečie za ním.

JAKUB: *(kričí)* Načo ti je to čo máš? Chceš viac alebo menej? Načo zotrvať? Aj tak nič nezmeniš.

ELA: *(tiež kričí)* Nechcem sa o tom s tebou baviť! Ani neviem, kto si.

JAKUB: Predtým si tomu rozumela až príliš dobre. Kto má vedieť, čo sa ti preháňa v hlave? Nikdy nič nepovieš, so všetkým tupo súhlasíš a potom utečieš. Na niečom sme sa dohodli. Sľúbila si mi to! Neodvracaj sa odo mňa.

ELA: Keď myslíš, že sľúbila.

Už sú na streche budovy.

ELA: Nech to mám rýchlo za sebou.

JAKUB: *(zhlboka dýcha)* Pod' sem. Chyť ma za ruku a keď poviem TRI, tak skočíme, jasné?

ELA: *(rezignovane)* Do toho! *(po lícach jej stekajú slzy)*

JAKUB: *(nádych)* RAZ... *(nádych)* DVA... *(nádych)* TRI! – so zatvorenými očami.

Obaja zoskakujú zo strechy. Dopadajú.

Na mieste ostáva len Ela, ktorá sa prudko vytrhne z ležiacej polohy a posadí sa. Dýcha prerušovane. Je vydesená. Rozhliada sa okolo seba. Spozoruje, že je tam sama. Vydychuje a postupne sa upokojuje.

ELA: Uff, fakt som sa bála. Všetko to bolo ako naozaj. Cítila som ako nechutne pomaly padám do tej priepasti a neviem, čo ma tam čaká. Nevie, či ma tam niekto čaká. Prečo by aj mal, nie? Veď som sa rozhodla skoncovať so všetkým. Hlavne sama so sebou. Necítila som potrebu ľutovať sa. V ten krátky, prchavý moment mi bolo všetko jedno. Čakala som len na to kedy dopadnem. Na tvrdú zem. Počula som praskať každú kosť v mojom postihnutom tele. Prásk. Prásk Prásk. Pekne jedna po druhej. Až po tú najmenšiu. Zacítila som teplú krv, ktorá začala obklopuvať moje telo. Dostala sa mi až do úst. Chutila sladko ako maliny. Dostala som chuť na maliny. Musela som tie maliny mať! Koža sa stávala lepkavou. Asi som sa nechcela vidieť v zrkadle... Neodolala som. Premerala som si odraz seba samej. Červená mi pristane. Prestala som dýchať a napriek tomu som vnímala ten chlad. Zrazu bola tma a zima. Zima a tma. Nebola som sama. Bolo nás viac. Tma. Zima. Zima. Tma. Niekto mi dýchal na krk. Pomaly zamrzal. Otvorila som oči.

Šťastie, že to bol len sen.

OBRAZ 2

Ela počuje zvuk zvončeka. Otáča sa za zvukom. Spoza nej vyskočí Jakub.

JAKUB: Baf!

ELA: Ty si debil!

JAKUB: Zlakla si sa, čo?

ELA: Hej!

JAKUB: Tak čo dnes?

ELA: Snívalo sa mi s tebou.

JAKUB: Eroťák, čo?

ELA: Úplne najlepší! Šli sme spolu v autobuse a odrazu som ti sedela na kolenách. Vedľa si prisadla staršia ženská a dívala sa na nás. Mala som na sebe len krátku sukničku a pod ňou už nič. Tvoje ruky začínali pracovať. Pomaly si si rozopol zips na nohaviciach...

JAKUB: Stačí stačí.

ELA: Chcel si ho počuť, nie?

JAKUB: Toto by sa ti nesnívalo predsa.

ELA: Prečo nie?

JAKUB: No lebo ty na také veci nemyslíš.

ELA: Aha. Tak asi nemyslím.

JAKUB: Tak čo sa ti teda snívalo?

ELA: To je už jedno.

JAKUB: Dobre. Predstav si, že ako som sem šiel som stretol tvoju matku so ségrou. Nemali svoje hlavy. Namiesto svojich hláv tam mali leopardie hlavy a prásací chvost. Ostal som na ne prekvapene čumieť. Akože boli celkom pekné, ale aj tak mi tam niečo nesedelo. Po chvíli mi to došlo. Ich sukne boli úplne rovnaké, ale úplne! Pochopíš to? Prečo sa obliekajú rovnako? Tvoja mama chce vyzeráť mladšie alebo čo?

ELA: Vidíš a pre toto ta asi nemá rada. Neustále jej dokazuješ, že je trápna. Všetko čo urobí, povie je trápne a iné to byť nemôže lebo celá jej podstata je trápna. Tak si dali rovnaké sukne. No bože! Možno keby si sa pozrel pod sukne, tak nájdeš rozdiely.

JAKUB: Si nechutná!

Ela začne náhle prudko kašľať. Vyzerá to tak akoby sa šla zadusiť. Jakub zmätene pobehuje okolo nej a nevie ako jej pomôcť. Silno ju udrie do chrbta. Zhodí ju na zem. Kopne do nej. V ten moment sa Ela postaví a už nekašle. Tvári sa, že sa nič nedeje. Pohľadká Jakuba po tvári. Zase dostane záchvat. Vykašľáva tmavomodrú tekutinu, ktorú vyprskne Jakubovi do tváre. Steká po zemi.

JAKUB: Aj ty chceš byť silou mocou zaujímavá?

ELA: Asi to máme v krvi.

JAKUB: Tá sa dá vždy zmeniť na vodu.

Jakub sa snaží porezať Elu. Najprv na nohe. Neskôr na ruke. Nakoniec na tvári. Ela sa nebráni. Sústredene sa mu díva do očí. Namiesto krvi ju obklopuje priehľadná voda. Jakub si v nej umyje tvár. Ela leží nehybne na zemi. Jakub sa rozhliada a náhle rýchlo uteká z miesta.

Ela si sadne. Má zatvorené oči. Začne sa akoby mimovoľne hýbať. Trhané pohyby. Prudko oči otvorí.

ELA: On si naozaj myslí o mojej mame, že je trápna? Nikdy to nepovedal nahlas. Je pravda, že si nerozumeli, no napriek tomu boli podobní. Nikto z nich ma nechcel počúvať. Každý si mlel len to svoje. Každý z nich chcel, aby som sa vykašľala na toho druhého, aby som sa odosobnila. Veľmi jednoduché. Dojemné. Vyriešil to Jakub. A tak je už koniec. Sníva sa mi s ním, ale stále. V skutočnosti ho už nevidám a ak sa náhodou niekde stretneme, tak sa vyhýbame očnému kontaktu. Bojím sa na neho pozrieť.

OBRAZ 3

Ela stojí za rečníckym pultom a dôležito prezentuje seba.

ELA: Viete, čo je zvláštne? Minule sa mi sníval divný sen. Sen, ktorý akosi neviete opísať, keď sa zobudíte, ale máte z neho zvláštny pocit celý deň. Niekedy aj týždeň. Poznáte to, nie? Tak presne taký sa mi prisnil. Zobudila som sa a bolo mi veselo. Odrazu sa však všetko zmenilo. Moja nálada, počasie, ľudia naokolo. Nerozumela som tomu. Vôbec. Začala som mať pocit opustenosti. Nikto pri mne nebol, všetci len tak postávali okolo. Vtedy som si uvedomila, že ma ovládla podvedomie a ja tomu neviem zabrániť, neviem sa pred ním ukryť ani nič podobné. Som mu vystavená v celej svojej podstate. Tak trochu nahá. Podľa vašich výrazov by som si tipla, že ste neprežili nič podobné lebo inak by ste sa takto hlúpo nesmiali. A možno naopak, možno to zažil každý a len mne sa to zdá výnimočné. Ktovie.

Vychádza spoza pultu. Akoby chcela bežať, ale nedarí sa jej to. Stojí na mieste. Obzerá sa za seba a snaží sa pohnúť, ale stále stojí na mieste. Pár krát spadne. Zdvihne sa a pokračuje ďalej. Prichádza za ňou jej matka, ktorá ju potkne tak, že Ela sa už zo zeme nedokáže zdvihnúť. Matka na ňu hľadá z výšky.

ELINA MATKA: Si kus zo mňa. Neujdeš predomnou! Nikdy nezabiješ gény, ktoré som ti darovala. Som v tebe každú sekundu tvojho života. Ale, Ela... ty už nežiješ! Vieš to vôbec?

ELA: Pri tebe určite.

ELINA MATKA: Pri mne oživaš, dievčatko.

ELA: Radšej tu budem ležať ako mŕtvola.

Ela dostane silnú facku od matky.

ELA: Kopni si!

ELINA MATKA: Môžem aj do hlavy?

ELA: Pokojne. Aj tak je to už jedno, nie?

ELINA MATKA: Chránila som ta.
ELA: Nikto ta o to neprosil.
ELINA MATKA: Ešte budeš prosiť.
ELA: Teba?
ELINA MATKA: Aj.

Elina matka odchádza. Ela ostáva stále ležať na podlahe. Zmätené sa pokúša vstať, ale nedarí sa jej. Obzerá sa okolo seba. Snaží sa zakričať. Z úst jej vychádzajú len podivné pazvuky. Odrazu už ani tie. Ela nevie zo seba dostať akýkoľvek zvuk. Začína sebou hádzať po podlahe. Ruky aj nohy má akoby zviazané. Nevie s nimi hýbať. Pôsobí ako červ, ktorý sa len čiastočne pohybuje.

Po chvíľke tohto jej „utrpenia“ vstáva na nohy úplne bez problémov. Zastane si za pult a pokračuje ďalej vo svojej prednáške.

ELA: Tak to bola krátka prestávka, aby ste sa mohli občerstviť. Viem si predstaviť, že je toho na vás priveľa, ale musíte sa s tým zmieriť. So všetkým. Ona nebola takáto. Nepamätám sa, že by mi niekedy ublížila. To musel byť nejaký omyl. Fakt by som nechcela, aby si o nej ktokoľvek myslel niečo zlé. Ja sama si to nemyslím!

To bola ukážka toho ako je nemožné ovládnuť podvedomie. Ukladajú sa v ňom rôzne záblesky zo života, ktoré sa potom nesprávne poskladajú do obdobných, nie celkom pochopiteľných celkov. Jedným z takých celkov som aj ja.

OBRAZ 4

Ela stojí bez pohnutia na mieste. Nič nehovorí len rýchlo mení pohľady. Jej oči sa hýbu veľmi rýchlo. Začína pomaly tancovať a pritom veľmi rýchlo žmurká. Zrýchľuje aj pohyb tela až kým nedopadne na zem.

ELA: Prirodzene vytvorený stroboskop dáva človeku pocit, že sa všetko hýbe tak strašne pomaly. Tak strašne, strašne pomaly. Všetko je sen. Nič nie je naozaj.

Ela začne tancovať na zemi. Leží na podlahe a pritom tancuje. Presúva sa. Je v neustálom kontakte s podlahou. Z rôznych strán javiska prichádzajú ľudia. Medzi nimi aj Elina matka a Jakub. Títo ľudia postupne zaplňajú priestor okolo Ely. Ela nakoniec ostáva ležať na mieste a hýbe sa len minimálne. Dav sa na ňu díva z výšky, bez pohybu. Prvý sa začne hýbať Jakub.

JAKUB: Nikto nie je schopný činu. Nikto z nás nevie urobiť nič, aby zmenil situáciu, aby ju odvrátil. Mohlo by sa stať kadečo, ale nestalo sa nič a za to si môžeme sami.

Popritom sa stále díva na Elu a pozoruje ju. Z nečinnosti sa vytrhne Elina matka, ktorá začne nahlas kričať.

ELINA MATKA: Preboha! Preboha! Moje dieťa! Toto je moje dieťa! Moja dcéra. Ležiaca. Spiaca. Žijúca?

JAKUB: Vy myslíte, že...?

ELINA MATKA: Radšej nemyslím. Čo teraz?

Hlasy z davu sa striedajú.

HLAS Z DAVU: Asi by sme mali zavolať zá-chran-ku.

ELINA MATKA: A neublížia jej tým prevozom?

JAKUB: Možno chce tancovať.

ELINA MATKA: Obávam sa, že už dotancovala. Myslíš, že...?

JAKUB: Bojím sa odpovedať.

VŠETKY HLASY Z DAVU: Myslíte, že...?

JAKUB: Dôvod?

HLAS Z DAVU: Tých by sa našlo.

ELINA MATKA: Nemala ani jeden jediný.

HLAS Z DAVU: Medzi vami nepadlo ani slovo o jej živote.

ELINA MATKA: Tak toto nie je pravda! To si vyprosím takéto osočovanie!

JAKUB: Má pravdu.

ELINA MATKA: Nemá.

- JAKUB:** Všetko, čo sa týkalo jej, vám bolo ukradnuté.
- ELINA MATKA:** Ja som sa snažila. To ona nemala záujem. Povedať mi čokoľvek o sebe. Nechcela ma, tak som potom nechcela ani ja ju.
- JAKUB:** Aké detinské.
- ELINA MATKA:** Tak mi povedz viac. Do toho! Daj mi, čo si zaslúžim. Smelo.
- JAKUB:** Záleží, čo by ste tak chceli vedieť.
- HLAS Z DAVU:** Sám nič nevieš.
- JAKUB:** Omyl. Vedel som o nej všetko. Všetko, čo mala rada a aj to, čo nenávidela. Najradšej sa len tak tupo dívala z okna, sledovala, čo sa za ním odohráva. Zavrieť ju do miestnosti bez okna by pre ňu znamenalo smrť. Nenávidela biele steny. Vťahovali ju do seba a pohlcovali každý kúsok jej mysle.
- No, zo všetkého úplne najradšej si vytvárala konštrukty vo svojej hlave. Ona snívala aj počas dňa. Hocikedy si vmyslela príbeh, v ktorom vždy účinkovala aj ona. A ním žila. Nevnímala, čo sa odohráva okolo nej. Prežívala osudy svojich vymyslených postáv. Bola schopná sa za nich smiať a aj plakať. Bola schopná zatemniť všetko, čo cítila a venovala sa len svojim postavám. Kultivovala ich. Premieňala ich charaktery. Prostredníctvom nich dokázala prežiť.
- HLAS Z DAVU:** Uvedomuješ si, že všetko, čo mi tu hovoríš je síce pekne, ale odohráva sa to v čase minulom?
- Jakubov prejav je čím ďalej tým naliehavejší a naliehavejší.*
- JAKUB:** Odmietam.
- HLAS Z DAVU:** Najprv si bol jednou postavou aj ty.
- JAKUB:** Odmietam.
- HLAS Z DAVU:** Postupne si sa vzdäloval.
- JAKUB:** Odmietam.
- HLAS Z DAVU:** Tvoju postavičku nahradila iná.

JAKUB: Odmietam.

HLAS Z DAVU: Premenil sa tvoj obraz.

JAKUB: Odmietam.

HLAS Z DAVU: Prestaň.

JAKUB: Ela sa už vôbec nehýbe. Nešklbe sebou. Ani mimovoľne. Myslíte, že...?

HLASY Z DAVU: Odmietam.

Jedna postava z davu sa z neho vymaní a prichádza k Jakubovi a Elinej matke.

ELINA MATKA: Ale ako sa to mohlo...?

POSTAVA Z DAVU: Samo sa to nestalo.

ELINA MATKA: No dobre, ale... Nerozumiem.

POSTAVA Z DAVU: Ela. Ela si vzala svojich pár najobľúbenejších vecí a rozhodla sa. Prechádzala sa mestom. Začalo pršať a zmokla. Bola celá mokrá. Smiala sa na tom. Pripadala si ako jedna z postáv, ktoré sa usídlili v jej hlave. Tie veci, ktoré ťahala so sebou odhodila na rôzne miesta. Ponechala ich iným. Tancovala. Stala sa jednou z postáv vlastnej hlavy. Vyliezla na strechu odkiaľ sa dívala na mesto. Rozplakala sa tak, že sa jej rozpila špirála.

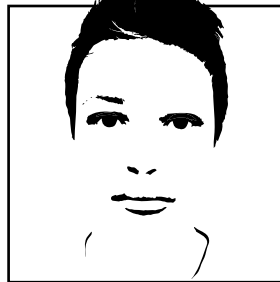
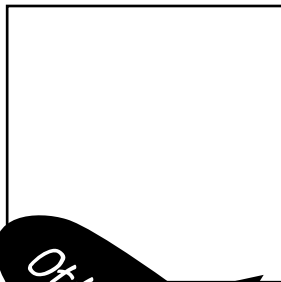
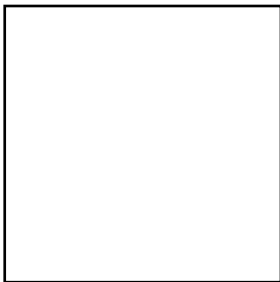
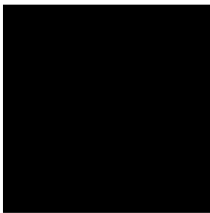
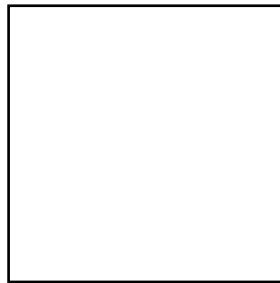
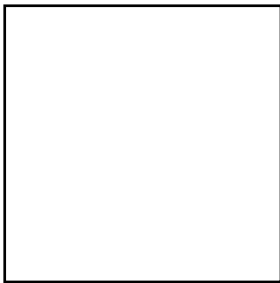
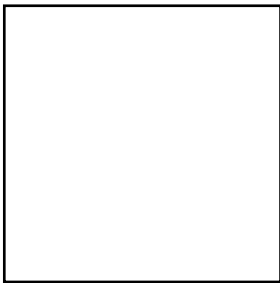
Na jednej strane bola sama sebou, na strane druhej bola sama so sebou. Bilo sa to v nej. Jedna časť potrebovala získať prevahu. Postavila sa úplný kraj strechy a dívala sa dole. Zrazu sa začala smiať. Smiala sa tak nahlas, že museli počuť všetci naokolo. Nechala svoje telo vetru. Nechala to na vietor! On mal rozhodnúť. Kolísala sa zo strany na stranu. Mala zatvorené oči a usmievala sa. Začala padať.

HLAS Z DAVU: Vo svojich predstavách letela.

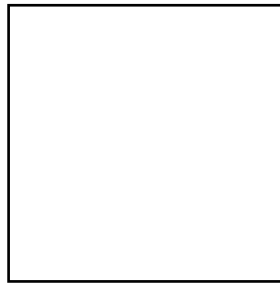
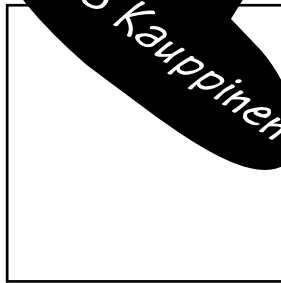
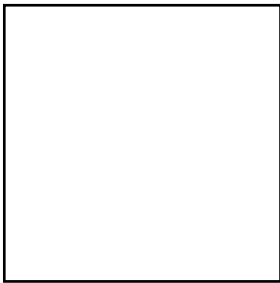
POSTAVA Z DAVU: Pristála na zemi ako čajka a okolo nej bolo more. Otvorila oči, aby sa na to pozrela.

HLAS Z DAVU: No a odvtedy tu leží.

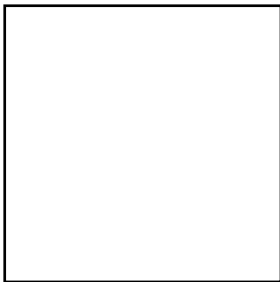
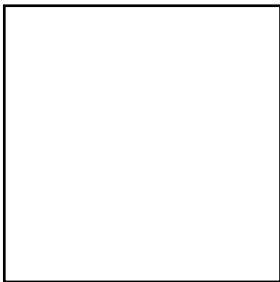
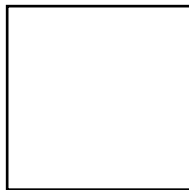
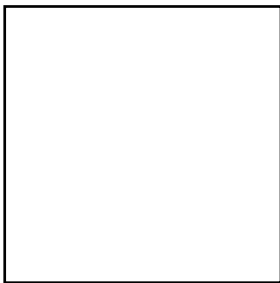
Jakub a Elina matka ostanú zaseknutí vo vzájomnom pohľade. Nehýbu sa. Naopak dav začína tancovať. Dvíhajú Elu zo zeme a najprv si prehadzujú medzi sebou jej bezvládne telo. Vzápätí sa preberá a začína tancovať spolu s nimi. Jakuba a Matku si nevšíma. Díva sa len pred seba. Smeje sa.

Otto Kauppinen

Studuji
druhým rokem
dramaturgii
na JAMU.

Mám
desetivteřinovou
roli v Martě.

ULICI SNAD STÍHÁŠ?

-hra o pěti obrazech-

*„Ale je to smutná epocha, kdy je snadnější rozbít atom než zničit
předsudky.“*

Albert Einstein

„Televize je žvýkačka pro oči.“

F. L. Wright

*„Válku je třeba začínat tak, aby bylo zřejmé, že se neusiluje
o nic jiného než o mír.“*

Cicero

Postavy:

KAMILA, 20

MUMÍN, věčný student

LEO, clubber

LUDMILA, důchodkyně

MIRÁN a ZAMÍR, kosovští Albánci

FLAMUR, muž s prostřelenou tváří

ŽENSKÝ HLAS: „První, kdo spatří navrátilivší se Hejlovou, je její platonická láska Pešek. Jenže ten ze sebe ani tentokrát nedokáže vysoukat vyznání, jak moc mu Miriam chyběla, a začne se bavit radši na neutrální téma. „Je potřeba, aby těm dacanům někdo ukázal autoritu,‘ zbaběle uteče od osobnějším témat Pešek.“

NUK JAM PENDUAR/NEJSEM KAJÍCNY

Brzké ranní hodiny v nočním autobusu („rozjezdu“). Některé detaily však ukazují, že by mohlo jít i o interiér amerického bombardéru B-52. KAMILA, LEO a MUMÍN.

KAMILA: Ježiš, mně je tak blbě.

Okolí ji ignoruje.

KAMILA: Budu asi blít.

LEO: To by sis asi měla vystoupit.

KAMILA: To asi nestihnu. Podržíš mi vlasy?

LEO (*s odporem*): Ne.

MUMÍN (*prorve se davem až k ní*): Já ti je podržím!

KAMILA: Od tebe to nechci. Ty už za mnou nelez.

MUMÍN: Ale já tě mám rád, i když bliješ!

KAMILA: Už se mi přestalo chtít. A blbě je mi z tebe, trapáku.

MUMÍN (*vystupuje, smutně*): Tak ahoj...

KAMILA (*ožije, když s LEEM osamí*): Sem to jen dělala, aby to na mě ten blbec nezkoušel. Jede po mně v jednom kuse. Známej ze školy...

LEO: A?

KAMILA: No a nic. – Odkud jedeš? Já sem byla pít v Oceanicu.

LEO (*konečně trocha zájmu*): Fakt? Tam je to o ničem. Nemaj tam automat na kondomy. Já chodím do Sedmé Sféry. VIP salonek, welcome-drink a všechno.

KAMILA: Tý jo. Tak to maj fakticky pořešený. – Já jsem Kamča. Jak se jmenuješ ty?

LEO (*rapuje*): Já sem Leo, borec na-dru-hou, všechny holky na mě leti-jou!

KAMILA: Umělec!! To já mám ráda. Taký trochu dělám do branže, občas si doma mixuju dramec. (pozn.: drum'n'bass)

LEO: A kolik ti je?

KAMILA: Ty ty ty, to je neslušný se ptát. Ale tobě to prozradím. Dvacet. Jsem teďka na fildě, víš...

LEO: Kde?

KAMILA: Jako na vejšce.

LEO (lhostejnost): To na mě jako zkoušíš?

KAMILA: No táák, buď na mně trochu hodnéěj.

LEO: Hm.

KAMILA: Seš moc krásnej, víš?

LEO: No, ty taky nejseš nejhorší. I když ve Sféře jsem dneska ko-usal onačejší. Máš hezký kozy.

KAMILA: To je všechno?

LEO: Jo, nohy máš moc tlustý.

KAMILA: Myslela sem jako... ty si na mně všímáš jenom prsou? A jaký mám nohy?

LEO: Tak kundičku si ještě neukázala.

KAMILA: Seš ubohej prasák.

LEO: A hezkej a bohatej.

KAMILA: Hele. – Nechceš vykourit?

ŽENSKÝ HLAS: „Ve sborovně zase čeká Hejlovou nepříjemné setkání s učitelem Kalinou. I když mu dává všemožně najevo, jak jí je krajně nesympatický, ne a ne se ho zbavit. „Vítejte v jámě lvové, paní kolegyně,“ lísá se Kalina. Čeká ho jen odtazitost a mrazivý pohled Hejlové.“

II

WORKING CLASS HLAVAS

Interiér malého albánského fastfoodu v ČR. MIRÁN a ZAMÍR za pultem.

MIRÁN: A říkal sem ti, co udělal Flamurovi, když řekl té jeho holce, že je pěkná?

ZAMÍR: Ne. Nafackoval mu?

MIRÁN: Prostřelil mu tvář. Fakt! Takovou díru tam měl. Byl sem se na něho podívat v nemocnici.

ZAMÍR: A co Flamur? Vrátil mu to?

MIRÁN: Právě že ne! Jak jsem za ním přišel do té nemocnice, zrovna u něj byl ten hajzl s tou pistolí. A normálně se spolu bavili, jak staří kámoši! Prej že se tím vyrovnala ta urážka!

ZAMÍR: No jasně, Flamur byl vždycky takovej ctitel tradic.

MIRÁN: Tradice jsou na hovno. Jsem rád, že jsem od tam vypadl.

ZAMÍR: Jo. A Češky jsou stejně hezčí.

MIRÁN: No i kdyby nebyly, ale nemusíš si hlavně dávat takovýho bacha na jejich borce. (šeptem) A třeba tě i vykouřej!

Vejde LUDMILA.

LUDMILA: Dobrý den. Prosím, dala bych si vepřovou pitu. Prosím, a hodně tatarky.

MIRÁN (šťouchne ZAMÍRA, šeptem ZAMÍROVI): Vidíš? Tahle je zkušená, ta by tě vykourila hned. (LUDMILE) Hned to bude, paní!

LUDMILA: Prosím, jestli vás ještě můžu obtěžovat...

MIRÁN (významně šťouchá ZAMÍRA): Samozřejmě. Co byste si ještě přála?

LUDMILA: Kde jsou toalety, prosím?

MIRÁN: Tudy, tudy musíte.

LUDMILA: Je tam tma. – Mohl byste... mohl byste mi tam rozsvítit?

MIRÁN (*vítězný pohled na ZAMÍRA*): Samozřejmě.

ZAMÍR: Můžu taky?

MIRÁN poplašně gestikuluje.

LUDMILA: Prosím?

ZAMÍR: No. Jakože to budete mít rychleji odbytý. Když tam půjdem oba. Jako zaráz.

LUDMILA (*pomalů pochopí*): Vy prasata nekřesťanská! (*bere si jídlo a odchází si sednout na druhý konec místnosti, vytahuje časopis a čte si*)

MIRÁN (*když je LUDMILA z doslechu*): Tys to posral! Úplně jsi to posral! Jeli jsme sem úplně zbytečně!

ZAMÍR (*snaží se ho uchlácholit*): Vždyť to byla teprve první...

MIRÁN: Právě! Tohle nám přinese smůlu! Uvidíš, že už si ani nevrznem.

ŽENSKÝ HLAS: „Hejlová se opět setkává s nerozhodným Peškem a musí snést přítomnost učitele Kaliny, kterého nemá v lásce.“

III

NAVONĚNÁ BÍDA

Scéna se nemění. Přichází KAMILA v doprovodu LEA.

LEO: Dám si hamburger. Hodně tatarky. Né kečup, ta-tar-ku.

MIRÁN: Jasně, pane. Co si dá vaše krásná přítelkyně?

LEO: Ty si ze mě budeš dělat prdel, ty ksichte z Východu?

MIRÁN (*marně čeká pomoc od ZAMÍRA*): Já jsem vám ji jen chtěl pochválit, nic víc...

ZAMÍR (*šeptem*): Neříkals, že to tady není jak u nás?

MIRÁN (*šeptem*): Drž hubu.

KAMILA: Pojd' odtud, miláčku, půjdem k Ťamanům.

LEO: Já chci svůj burger!!

MIRÁN: Hned to bude, jenom klid...

Vejde ožralý MUMÍN.

MUMÍN: Kamilko! Ahój...

KAMILA: Jéžiš.

MUMÍN: Ty seš tady s tím hňupem?

LEO: Mám nejdřív rozbít hubu tady tomu brejlatýmu kreténovi, nebo těm Asijskejm ksichtům?

ZAMÍR: Albánie není v Asii, ty prasožroute ulízanej!

LEO: Toho svýho Mohameda sem netahej!

MUMÍN: Je to Alláh, to jejich božstvo...

LEO: GRRR!!

KAMILA: Ukážete mi prosím, kde je tady záchod?

MIRÁN (*potěšeně*): Pojd'te za mnou!

ZAMÍR: Jen pojd'te s náma!

KAMILA: Vypadněte! (*LEOVI*) Pojd', miláčku, uklidním tě... (*LEO neurvale odstrčí oba Albánce, odcházejí spolu na toalety, Albánci a MUMÍN zůstávají zaraženě stát*)

MIRÁN: Ona nás nechce...

ZAMÍR: A tys říkal...

MIRÁN: To je... to je přece rasismus! To je ten český rasismus!

MUMÍN: Ne, to je jenom xenofobie vůči muslimům. – Ach jo, zas ji má... (*mimoděk si v opile-depresivním stavu sedne vedle LUDMILY*)

LUDMILA (*kterou to vyruší od čtení bulváru*): Tak to chodí, chlapče, nebuďte smutný. Poslouchejte, přečtu vám něco hezkého (*LUDMILA čte ze svého časopisu*):

HLAS ŽENY/LUDMILA: „Kromě toho musí jít do boje o svou autoritu. Ve třídě totiž vyrušují Weber a Hložánek. Když profesorka češtiny vypráví o krušném životě Boženy Němcové, která začala psát Babičku poté, co jí zemřel nejstarší syn, Weber zareaguje: ‚Měla si radši dát špeka.‘“

IV

BAD RELIGION

MUMÍN: Napínavé... Co to je?

LUDMILA (*se zachichotá*): Taková moje slabůstka. Jeden seriál, co dávají v televizi. Doma ale televizi nemám, tak to čtu aspoň takhle, když je kousek popsán v časopisu...

MUMÍN: Hezká záliba... Takže ráda čtete? Já čtu moc rád. Knihy mi dávají zapomenout na všechno, co se mi v životě nepovedlo.

LUDMILA: To máme podobné. Já zase při čtení vzpomínám na věci, které jsem v životě nestihla.

MUMÍN: A co jste četla naposledy?

LUDMILA (*chichot*): No televizní program.

MIRÁN (*spiklenecky ZAMÍROVI*): Ta stará je ale celkem zachovalá. Ještě bych to zkusil, ne?

ZAMÍR: Můžem. (*přisedají si za LUDMILOU a MUMÍNEM*)

MUMÍN: Vy jste z Albánie, že?

MIRÁN: Jo.

MUMÍN: A proč jste přicestovali zrovna sem?

ZAMÍR: No, Česko je u nás náhodou dost známý. Lítaly přes vás přece ty americký bombardéry, co nás bombardovaly. Vždycky jsme na ně koukali, když jsme byli malí. Hezký letadla.

MIRÁN (*LUDMILE*): To co jste četla. To bylo takové poučné. To bylo z té vaší Bible?

LUDMILA (*nejprve vypadá, že vstane a odejde, ale pak se najednou zachichotá*): Máte pravdu, že je to v mnoha směrech lepší a poučnější. A člověk by to dokonce rád zažil!

MIRÁN: No to my tady takový věci zažíváme normálně, a ještě zajímavější. (*vidí, že se KAMILA a LEO zrovna vrací ze záchodu*) Kdybyste chtěla, můžu vám leccos takového ukázat. Třeba teď hned.

ZAMÍR: Jo jo, to my vám klidně ukážem. Zrovna se nám uvolnilo místečko.

LUDMILA: Vy ale nevěříte v našeho Boha. To by pak byl už opravdový hřích.

LEO (*nadává KAMILE*): Už mě to s tebou nebaví. To by fakt už bylo lepší s nákou babkou třeba než s tebou.

LUDMILA: Myslíte?

LEO: No jasně. Ta holka je úplně vedle.

LUDMILA: No, a vy určitě jste věřící, že?

LEO: Jo, a hezkej a bohatej.

LUDMILA: Tak to se snad projednou tolik nestane... Nechcete to zkusit?

LEO: Ale jo, s tak starou jsem teda ještě nikdy nebyl.

LUDMILA (*zachichotá se*): Ale jděte, s vámi se cítím jako za mlada!

Odejdou na záchod. U stolu zaražené ticho.

MIRÁN: Rasismus. Náboženskéj rasismus.

LUDMILA: „To Miriam Hejlovou rozlítí tak, že jeho i dalšího vyrušujícího Hložánka nechá po škole a zadá jim slohové cvičení. Chlapci se však rozhodnou, že ji budou ignorovat a bez dovolení a vypracování úvahy odejdou. Zdá se, že kantorka bude mít ještě hodně práce s tím, aby dala studentům jasně najevo, že musí poslouchat. Dovolená v Kosovu, kterou plánuje se svým milencem, jí bude zaslouženým odpočinkem.“

V

KOSOVO JE SRBSKO

Interiér malého fastfoodu v Kosovu. MIRÁN a ZAMÍR za pultem. MUMÍN v přestrojení sedí u stolu opodál a jí housku s gyrosem.

ZAMÍR: No, doma je to stejně nejlepší.

MIRÁN: Fakt. U nás jsou aspoň nějaký pravidla. Nemůžeš si tady dovolit takový prasárny. Tam je to fakt úplnej divokej západ.

ZAMÍR: Sice tady můžeš přijít k úrazu, ale aspoň ti tu nikdo nepošlape hrdost.

MIRÁN: A když máš chuť na něco cizokrajného, můžeš klofnout nákou ze zemí, co nás uznaly. Náhodou začínáme být jejich oblíbená destinace. Ti dobře věděli, proč nás uznat.

ZAMÍR: Koukni třeba tam na toho turistu, co se láduje gyrosem. Hele, nepřipadá ti nějakěj povědomej?

MIRÁN: Každěj Středoevropan vypadá stejně.

ZAMÍR: Viděl ses už s Flamurem?

MIRÁN: Jo, už se mu to hezky hojí. Může skoro normálně mluvit.

ZAMÍR: Tak ho pozvem na něco dobrýho, ne? Dáme mu slevu a ukážem fotky z cesty.

MIRÁN: No a máme pro něj přece suvenýr! *(vytahuje láhev slivovice)* Ta mu to pusou hezky protáhne, sviňa průhledná.

Přicházejí LEO a LUDMILA.

MIRÁN: Mire dita! *(pozná je)* Úchyl a stará neznabožka!

LEO *(výhruzně):* Jdu si pro svůj burger!!

MIRÁN: Tady žádněj burger nedostaneš! Jenom pravý albánský speciality. Jsme hrdí na svý tradice!

LUDMILA: Neposlouchej ty cizověrce, lásko. Kousek dál bylo vietnamské bistro, pojďme tam.

MUMÍN (*znenadání skočí od stolu mezi přítomné a dveře a namíří na přítomné pistoli*): Nikdo nikam nejde! Nebo všechny zabiju!

LUDMILA se lekne. LEO se rozzuří ještě více. MIRÁN a ZAMÍR se zájmem od pultu sledují vývoj situace.

LEO: Já zabiju tebe!

MUMÍN: To teda neuděláš, protože ti ustřelím obě ruce!

LEO: Utrhnu ti hlavu a narvu ti ji do prdele!

MUMÍN: Nekecej! Hmmmm... (*přemýšlí*)

ZAMÍR (*napovídá*): „Prostřelím ti držku!“

MUMÍN: Jo! Prostřelím ti držku, ty zrasanej kazišuku!

LEO: Tak tos posral, ty hajzle! (*vrhá se na MUMÍNA, snaží se mu vykroutit zbraň*)

MIRÁN: Ty jo, to je jak v televizi!

LUDMILA (*v euforii*): To je úplně jako v televizi.

MUMÍN (*bojuje s LEEM*): Pusť mě! Chtěl sem jít spáchat bombovej atentát na český velvyslanectví a tys mě vyprovokoval vytáhnout bouchačku už tady! Úplněs mi to zkazil. Ty kazibuchu.

LEO (*nečekaně MUMÍNA obejmě*): Bratře ve zbrani! (*sundává si bundu, pod ní vesta s nápisem KOSOVO JE SRBSKO*) Dolů se západními uzurpátory! Jdem! (*odcházejí za pomalého, vítězného průletu letky bombardérů B-52*)

Přichází FLAMUR s ovázanou tváří, hltá hamburger, snaží se s plnou pusou cosi důležitého sdělit ZAMÍROVI a MIRÁNOVI, ale není mu rozumět.

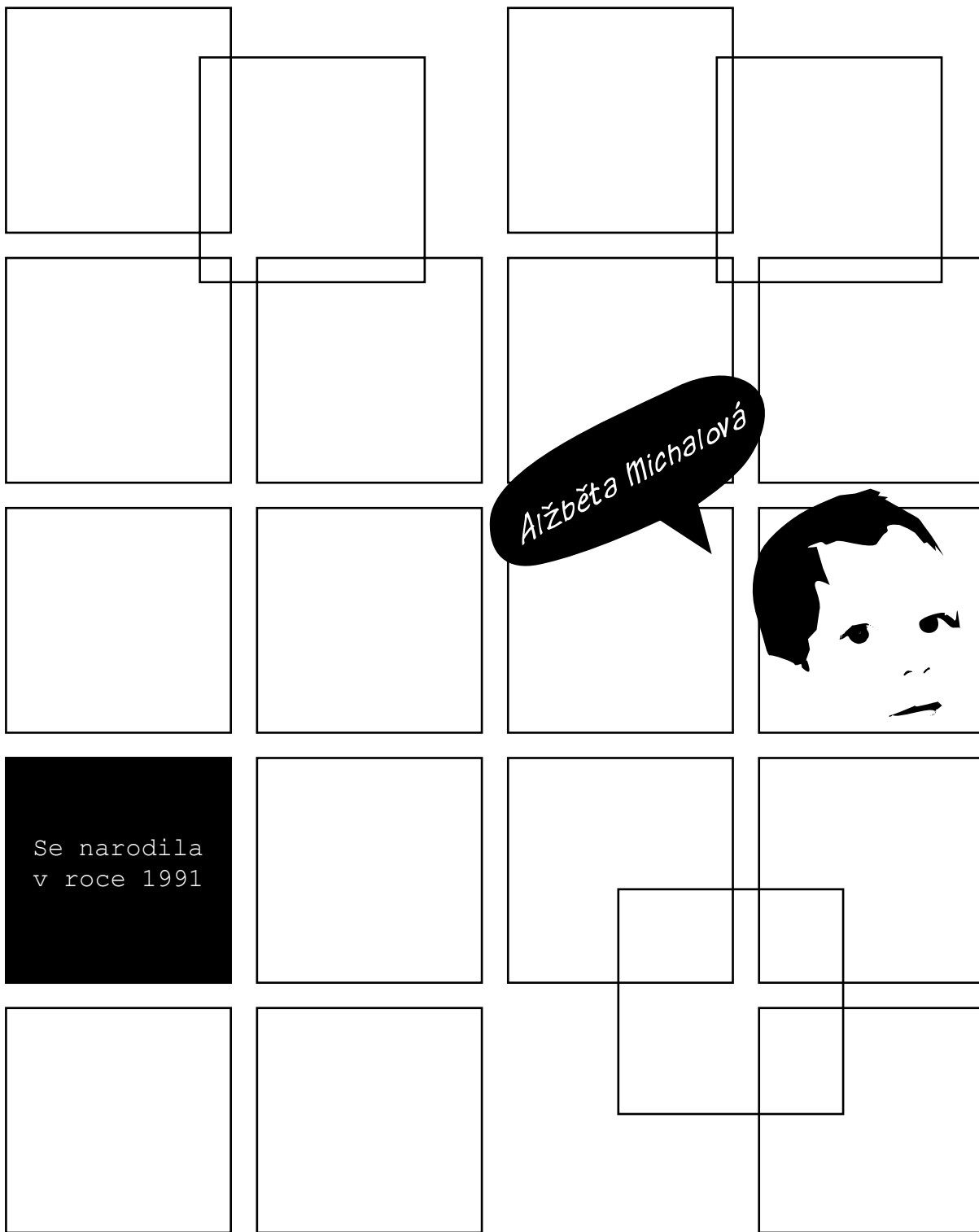
MIRÁN: Cože?

FLAMUR (*konečně polkne poslední sousto*): Pojdte rychle, začíná Ulice!

Všichni kromě LUDMILY nadšeně vybíhají z místnosti, LUDMILA si v klidu sedá, otevírá časopis a začíná NAHLAS číst:

LUDMILA: „Po celém Srbsku v poledne zazněly sirény označující letecký poplach. Země si tak připomněla výročí zahájení leteckých útoků NATO. Bombardování, při němž zahynulo více než tři tisíce lidí, ukončilo vládu Bělehradu nad jihosrbskou provincií Kosovo-“ Co to je za blábol? Aha, špatná strana... (otočí list) Tady je to. „V Kosovu se Hejlová dostane do velmi dramatické situace, když se s ní v bistro rychlého občerstvení rozejde její milenec, kterého k tomu přiměje ozbrojený fanatik. Hejlová však nezaváhá a vydává se za nimi, aby svého milence získala zpátky...”

Citace částí scénáře seriálu Ulice převzaty s drobnými úpravami ze serveru Super.cz; fragment zprávy o výročí bombardování Srbska pochází ze serveru iDNES.cz.

Alžběta Michalová

Se narodila
v roce 1991

Dítě kotě, dívka Tygr

Postavy:

Dítě

Dívka

Kotě

Tygr

I. DĚJSTVÍ

Dítě: Tati? Tati, to ne. Tati, prosím, to nedělej. To nemůžeš! To – – tati! Tati! Vždyť oni umřou, oni se utopí! Tati! Nech aspoň jedno, prosím, nech mi ho! Vždyť ty je zabíjíš, tati, tati – – Nedělej to, tatínku. Vždyť děda, on taky... a tys říkal, tys tatínku říkal, že ty bys... Že ty bys nikdy...

Tati, ty jsi vrah.

Na scénu je vhozeno kotě.

Maličký, maličký moje. Co se to děje, vid? Co to je? No, ne-umřelo jsi, maličký. Tatínek tě chtěl – on je utopil všechny, víš. Ale tebe ne, tebe nechal. Tebe já tu budu mít. No, podívej, to je krása, jak ty jsi tygr. Budeš Tygr. Jo? Můj Tygr.

Tygře, tygřátko moje malý, pojď. Takhle se stulíš do klubíčka, budu ti zpívat – to ne, to neumím – budu ti broukat – to ne, to taky neumím, ani pískat – možná pohádku bych ti mohla říct, nějakou o kočkách. O kočkách je třeba... to si nepamatuju, tak asi ani pohádku ti nepovím, ale můžu ti vyprávět, co mi vyprávěl táta.

Víš, on říkal, že náš děda, jeho táta, taky kořata zabíjel. Ale netopil je. On měl ještě z války takový boty, vysoký, černý, okovaný, co v nich tlačily nohy, ale nepromokly. A normálně jedno kotě po druhym bral – z takovýho velkého, tmavého pytle – jedno po druhym je z něj bral, postavil je na zem, a jak byly malý a nerozkoukaný, jak třeba ještě

vůbec neuměly chodit, tak jim normálně, těma vysokejma, černejma, okovanejma botama, co v nich tlačily nohy, normálně jim rozšláp hlavičky. Hodil je pak na hnůj. Už byly bez hlaviček.

Ale neboj. To já bych ti nikdy neudělala. Ty jsi můj Tygr. Tobě já bych nikdy na hlavičku nešlápla. Já bych tě nikdy nechtěla zabít.

Ale – no, mohla bych. Třeba kdybych tě hodila z horního okna. To je už třetí patro, to jsme dost vysoko. Anebo – kdybych ti dala sežrat ty prášky, co jsou v lékárnice. Anebo kdybych tě zavřela do krabice a nasypala tam spoustu rozbitýho skla. Nebo kdybych tě svázala zelenejma provázkama, těma umělohmotnejma, co z nich máme šňůru na prádlo a položila na koleje a čekala, až přijede vlak. A taky bych tě mohla dát do krabice a hodit tě vši silou na zem.

Kotě letí v krabici k zemi.

Tygře? Nestalo se ti nic – podívej – tady – já jsem tady! To jsem já, já jsem tě zachránila, aby tě táta neutopil. Koťátko moje. Tygře! Já jsem tě zachránila!

Kotě je mrtvé. To absolutní zhrození se nad sebou, ten šílený hnus ze sebe...

Dívka: Ty jsi mi umřel. Ty jsi mi umřel a já jsem teď sama. Zase sama, zase sama, zase sama. Nene. Ty tu budeš. Ty tu jsi a budeš a zůstaneš, podívej, ty tu jsi. Tady přímo tady.

Objeví se tygr.

II. DĚJSTVÍ

Dívka: Tady. Já – tě tu potřebuju. Chci. Nemůžu zůstat sama, potřebuju Tygra. Budeš můj Tygr, jo?

Tygr: Ty?

Dívka: Ne já, ty. Tygr.

Tygr: Ty?

Dívka: Grr.

Tygr: Grrr?

Dívka: Tygr.

Tygr: Ty-grr?

Dívka: Skoro. Tygr.

Tygr: Tygr.

Dívka: Tak.

Tygr: Jsem Tygr.

Dívka: Jsem já.

Tygr: Jsem tu.

Dívka: Já vim. Já někoho potřebuju. Já tě potřebuju.

Tygr: Proč?

Dívka: Jsem sama.

Tygr: Jsem sám.

Dívka: Nejsi. Máš mě.

Tygr: Ty taky nejsi sama.

Dívka: Jsem.

Tygr: Máš mě. Budu tu s tebou.

Dívka: Budeš. Pořád?

Tygr: Pořád.

Dívka: Jo.

Oba: Bojíš se?

Čeho?

Něčeho. Nevím. Je dost nebezpečnejch věcí.

Nebezpečný je to, čeho se bojíš.

A čeho se bojíš?

Bojim se nebezpečnejch věcí.

Dívka: Bojíš se mluvit?

Tygr: Ne.

Dívka: Můžeš mluvit za mě?

Tygr: Jo.

Dívka: Budeš mluvit za mě?

Tygr: Jo.

Dívka: Tak začni.

Tygr: Jo. (*Velmi dlouhé ticho.*)

Dívka: Začneš?

Tygr: Jo. (*Dlouhé ticho.*)

Dívka: Nezačínáš!

Tygr: (*Ticho.*) Ještě nikdo nepřišel, není na koho mluvit.

Dívka: Aha.

Tygr: Mluv na mě.

Dívka: Co chceš slyšet?

Tygr: Tebe.

Dívka: Proč?

Tygr: Bojim se ticha.

Dívka: Jsem tu.

Tygr: Já taky.

Dívka: Budu tady.

Tygr: Budu tady.

Dívka: Nebudeš.

Tygr: Nebudu?

Dívka: Nebudeš.

Tygr: Proč?

Dívka: Jednoho dne tě třeba nebudu chtít.

Tygr: To nevadí, já zůstanu.

Dívka: Nemůžeš zůstat, když nebudu chtít.

Tygr: Proč ne?

Dívka: Jsi jenom proto, že chci.

Tygr: A co když zůstanu?

Dívka: Nemůžeš zůstat, když nebudu chtít.

Tygr: A co když ty nemůžeš zůstat, když nebudu chtít já.

Dívka: Ty nemůžeš být beze mne.

Tygr: Ty beze mne taky ne.

Dívka: Já bez tebe – –

Dívka: Kde jsi? Jsi tu?

Tygr: Jo.

Dívka: Potřebuju tě.

Tygr: Nepotřebuješ.

Dívka: Potřebuju.

Tygr: Tak vidíš.

Dívka: Co?

Tygr: Nemůžeš beze mne být.

Dívka: Nemůžu.

Tygr: Umíš si představit, že nejsem?

Dívka: Ne.

Tygr: Potřebuješ mě.

Dívka: Jo.

Tygr: Ale já si to představit umím.

Dívka: Co?

Tygr: Já si umím představit, že nejsi.

Dívka: To nejde.

Tygr: Jde.

Dívka: Nemůžeš bejt beze mne.

Tygr: Můžu.

Dívka: Nechci.

Tygr: Já ještě taky ne.

Dívka: Bojím se.

Tygr: Čeho?

Dívka: Že budeš chtít bejt sám.

Tygr: Sám?

Dívka: Sám. Beze mne.

Tygr: Neboj.

Dívka: Bojím.

Tygr: Neboj.

Dívka: Bojím.

Tygr: Neboj! Neboj – neboj – boj – neboj – neboj – nebo – boj –
neboj – neboj – neboj – boj – boj – neboj – boj – boj –
boj – – Boj – boj – boj – boj – boj – boj – boj – boj –
boj – boj – boj – boj – boj – boj – boj – boj.

*Tygr se s dívkou pere. Přepere ji a odhazuje ze scény.
Zůstává sám.*

Co Markéta ve své dobrotě skutečně učinila

Postavy: Markéta

- Zaklepat a jít dovnitř. Dovnitř. Za bratrem. Je to brácha. Je tam vevnitř a je nějaký nemocný. Nemocný, to je to slovo. Maminka je z toho nešťastná a tatínek se zlobí, myslí si, že to dělá naschvál, že simuluje. No, je to zvláštní, divný. Chudák. Bát se... Markéto! Blbost! Vlastního bratra se bát nemusím, nemusím!, takže mu úplně klidně můžu dát misku s jídlem za dveře.
- Ale nemůžu mu to tam zase jenom tak hodit, jako psovi. Není zvíře. Navíc se u nás vždycky jedlo společně. Rodina se musí sejít aspoň u jídla, to říká maminka. Tak bych si k němu asi měla na chvíli sednout a popovídat, protože, když budeme dva, je to už půl rodiny... A vůbec, člověk by neměl jíst sám. Ani... Ale když otevřu dveře a vejdu, bude už všechno dobrý. Otevřu okno, vyvětrám a dám mu misku s mlíkem; ještě je docela teplý, no...
- A až se nají; uvidíme. Třeba to s ním vůbec nebude tak zlý. Třeba je to jen nějaká infekce, párkrát se vyspí, bude dost jíst a spát... postarám se o něj a bude to dobrý. Uzdraví se. A než se uzdraví, můžu ho brát na procházky. Jenom na krátký, do parku. Uvážu ho na provázek a půjde se proběhnout, stejně jako psi, který venčí jejich paničky. Bude potřebovat dost pohybu a ten já mu dopřeju. Jsem přece jeho sestra, postarám se o něj! Ať si lidi říkají, co chtějí, já se za něj stydět nebudu. Je jenom nemocnej, bude to dobrý. Nebudu se přece stydět za svého bráchu, klidně o něm budu mluvit a brát ho ven – a až se sousedi budou ptát, přesně tohle jim řeknu:
- Je jenom nemocný, bude to dobrý. Ne, děkuju za optání, ne, žádnou výpomoc, nepotřebujeme, jen akorát, možná, kdybyste, pane Čermák nám mohl půjčit jednu dvě knihy, chci bratrovi předčítat, aby se tolik nenudil. – Ne, nestavujte se, nezdržujte, já za vámi večer zaběhnu, až se s Řehořem vrátíme z procházky, zatím nám to nachystejte, dobře, děkuji mnohokrát. Ano, myslím, že dobrodružný román, možná i detektivku, ale víte – aby to bylo hodnotné. Jistě, jistě, sám víte nejlíp... Děkuju a nashledanou, pane Čermák –

- A pak budu Řehořovi předčítat a dám mu večeři a ráno snídani. A maminka zas bude šít a tatínek si jistě najde také nějaké místo a já se budu starat. A jestli se mu někdo bude pošklebovat, až budeme na procházce, tak – – ubožáci. Ubožáci to jsou! Je to přece můj brácha a tomu se nemá nikdo co smát – –! A... nebudu! Za vlastního bratra se přeci stydět nejde, nesmí – –!
- A vůbec – co bych se bála vejít. Čeká, až mu přinesu jídlo a těší se na něj. A jistě se i těší na moji společnost, je tam chudák tak sám. Kdo to kdy viděl, Markéto Samsová, aby se sestra bála svého bratra? Proč sakra ještě nejsi vevnitř?! Máš mu přece pomoci, podpořit ho, podepřít, podestlat, posloužit, pohřbít? Pomoci! A vidíš, vidíš jaká seš.
- Markéto! Prostě vejdeš, řekneš „dobré ráno, přinesla jsem ti mlíko k snídani“. Otevřeš okno a posadíš se a budete si povídat – – Copak seho bojíš? Bojíš se svého bratra? Markéto?! Markéto pitomá! A to si říkáš sestra – –?
- Dobré ráno, přinesla jsem ti mlíko k snídani. A vyvětrám.
- Řehoři – to okno – mohl bys vypadnout! Vlastně nemohl. Není dost velké. Pojď se najíst, máš tu to mlíko, ať ti nevystydne. Poránu je dobrý teplý do žaludku. Počkej – máš vlastně žaludek? Jako teď, myslím, víš, teď, když seš ten brouk... Řehoři, mají brouci žaludek? Ehmhm. Promiň.
- No, Řehoři, já chápu, jestli se stydíš. Myslela jsem teda, že ti budu dělat společnost, chtěla jsem půjčit i knížku a koupit noviny, četla bych ti, víš – – Maminka vždycky říkala, že se má u jídla sejít celá rodina, tak je to správně, tak jsem si myslela, že tu s tebou zůstanu, než se najíš... Nemusíš se stydět, fakt – – ale chápu. Chápu to. Ale neboj se, Řehoři, bude to dobré. Opravdu! Určitě se uzdravíš. A měla jsem takový nápad, napadlo mne, jestli by ses nechtěl proběhnout na čerstvém vzduchu. Třeba po snídani... Víš, vzala bych tě na vodítko, no, já vím, tak chodí psi, ale oni to všichni pochopí, jsi prostě nemocný... Potřebuješ se protáhnout... Neboj, vlastně tě nikdo nepozná... A jestli myslíš, že bych se za tebe styděla... Ne. No ne, opravdu. Nestydím se, ani se nebojím.

- Řehoři? Tak už pojď. Jenom ukaž, že mi rozumíš, že mě slyšíš. Já vím, že rozumíš. Víám to, opravdu – – tak... Tak, jsi třeba usnul? Usnul, jo, Řehoři?
- Řehoři! Ale teď už jsi vzhůru. Víš, ne že bych se tě bála, to vůbec ne. Spíš se bojím – jako o tebe. Víš, abych ti neublížila. Proto stojím na stole. Tak už pojď, máš tu to mlíko. Je vyvětráno, no – – neboj se mě. To ses urazil, nebo co? To jsem nechtěla. To bylo to vodítko, vid'? Dobře, omlouvám se. Ale myslela jsem na tvoje dobro a zdraví, rozumíš, že jo. No, tak se pojď najíst.
- Hej! Máš tu to mlíko! Vystydne. No, uznávám, vlastně nevím, co ti chutná, jestli to stejný, co včera, nebo máš teď chutě jako brouk... Ale mlíko bys snad sníst mohl.
- No, už půjdeš? Můžu se třeba otočit na druhou stranu, kdybys chtěl. Aby ses nemusel stydět, rozumíš. Můžu i zavřít oči. Mám? Mám je zavřít? Zavřela jsem je, nekoukám!
- Ty vůbec nejíš! Vůbec! To není fér. Slyšíš mě, víš, že tu máš snídani a stejně na ni nejdeš. Vůbec se mnou nebavíš! A přitom jsem ti říkala, že se nemusíš stydět, že jsi přece jenom nemocný. Můj nemocný brácha. Tak proč nepřijdeš?
- Řehoři, chtěla bych tě potěšit, jenže nevím jak. Třeba teď, když si brouk, tě těší jiný věci, než dřív. Ale jak mám vědět jaký, když mi to neřekneš. Třeba už ti mlíko nechutná, třeba máš radši... nevím. Mouchy?
- Řehoři, chceš mouchy? Žereš mouchy, Řehoři?
- A rozumíš mi vůbec? Rozumíš, brouku? Víš, na co se tě ptám?
- Nevíš.
- Řeho – Brouku? Trochu ti to jídlo přisunu. Hm, chceš?
- Umíš chtít, brouku? Nebo myslet; umí brouci vůbec myslet? Vždyť ty máš, vzpomínám si, jenom takovou malou hlavu s klepetama. A spoustu noh, ne? Jenom nožičky a klepeta. A stejně to nesežereš. Mělo mě to napadnout.
- Ty to nesežereš a já to budu muset všechno uklízet.

- Úklid mám doma na starosti já a není to vždycky jednoduchý; třeba teď, měli jsme v pokoji brouka. Byl velkej, s klepetama. A měl krunýř, takovej hodně, hodně tvrdej krunýř, nedalo se... Ale už je to dobrý. Uklidila jsem to, už je to dobrý a bude to dobrý! Dneska jsem byla mamince pro látku – zase se dala do šití. A tatínek, ten dostal místo a nejradši by v té svojí uniformě i spal. -- Teď půjdu vařit. Abych měla všechno připravené, až se vrátí z práce. Venku je teď hrozně krásně, co začalo jaro; teplo a vůně. Prý dneska možná dokonce půjdeme na procházku.

Oni dva

(Na motivy textu Kristýny Gavendové)

Postavy:

ON

ONA

ONA: Byl jsi tam?

ON: Tam.

ONA: A?

ON: Všechny byly zvadlé.

ONA: Už je to čtrnáct dní.

ON: Vyhodil jsem je.

ONA: Všechny jsi vyhodil.

ON: Musel jsem je vyhodit.

ONA: Musel jsi.

ON: Musel.

ONA: Kam se tam vyhazují?

ON: Jsou tam kontejnery.

ONA: Takže jsi tam uklidil?

ON: Uklidil. Tam.

ONA: Všechny jsi vyhodil.

ON: Skoro.

ONA: Skoro?

ON: Skoro všechny. Jednu jsem ti přinesl. Necháme si ji na památku.

Nebude ti přidělovat starosti, není živá.

Michalová

ONA: Není živá?

ON: Ne. Jenom tu tak bude, ve váze. Na památku.

Ani ji nemusíš zalívat.

ONA: Jenom tu tak bude. Na památku.

Nemusím ji...?

ON: Zalívat.

ONA: Ne.

ON: Ne. Plastové kytky se nezalívají.

ONA: Dobře. Nebudu ji zalívat.

ON: Ano.

ON: Jdu do práce.

ONA: Vrátiš se -

ON: Vráším.

ONA: Nechci tu být sama.

ON: Nejsi. Máš tu tu kytku.

ONA: Vrátiš se - -

ON: Vráším. Odpočívej zatím.

ONA: Vrátiš se?

ON: Vráším. Uklidni se.

ONA: Vrátiš se?

ON: Jistě. Ahoj.

ONA: Vráším. Uklidni se. Odpočívej. Vráším. Vráším. Odpočívej. Uklidni se. Nejsem sama. Mám kytku!

Musím se o ni postarat. Musím se o něj postarat. Ani se nemusí zalívat.

ONA jde a zalévá květinu.

Postarat se. Nejsem sama. Mám kytku.

ON: Jsem tu!

ONA: Já taky. Pořád.

ON: Jak ses tu měla?

ONA: Byla jsem tu. V klidu. Odpočívala jsem. Vrátil ses.

ON: Vrátil.

ONA: Cos dělal ty?

ON: Byl jsem v práci.

ON se dívá do vázy, povzdechne si.

ONA: V práci.

ON: Tak.

ONA: A teď tu budeš se mnou.

ON: Budu.

ONA: Pořád?

ON: Dokud nebudu muset do práce.

ONA: Ano. Budeš tu se mnou.

ON: Ano.

ONA: Nechci být sama.

ON: Nejsi.

ONA: Nejsem.

ON: Máš mě.

ONA: Ano.

ON: Pauza.

ON: Musím jít.

ONA: Vrátiš se -

ON: Vrátím.

ONA: Nechci tu být sama.

ON: Nejsi. Máš tu kytku.

ONA: Vrátiš se - -

ON: Vráším. Odpočívej.

ONA: Vrátiš se?

ON: Vráším. Uklidni se.

ONA: Vrátiš?

ON: Ahoj.

ONA: Vráším. Buď v klidu. Odpočívej. Vráším. Ani se nemusí zalívat. Vráším, nejsi sama. Nejsem sama. Mám kytku. Musím se o ni postarat. Ani se nemusí zalívat.

Jde a zalévá květinu.

Musím se o ně postarat.

ON: Jsem zpátky!

ONA: To jsem ráda.

ON: Co jsi tu dělala?

ONA: Byla v klidu, odpočívala.

ON: To je dobře.

ONA: Cos dělal ty?

ON: Byl jsem v práci.

ONA: A dobré?

ON: Mám v plánu najít si nějaký jiný job.

ONA: Hm.

On se podívá na zalitou květinu, s povzdechem vodu vylévá?

ON: Co ty?

ONA: Co já?

ON: Co jsi tu dělala?

ONA: Byla v klidu.

ON: Odpočívala?

ONA: Ano.

ON: A ta kytká?

ONA: Ta památka?

ON: Ano.

ONA: Stojí tam.

ON: Nepřidělávala ti starosti?

ONA: Ne, nemusí se přece zalívat.

ON: Nemusí.

ONA: Jen jsem odpočívala.

ON: To je dobře.

ONA: Ano. Tak je to -

ON: Ano. Tak je to v pořádku.

ON: Musím do práce.

ONA: Vrátiš se?

ON: Vrátím.

ONA: Budu na tebe čekat.

ON: Budeš odpočívat?

ONA: A budu v klidu.

ON: Ano.

ONA: Ano.

ON: Ahoj.

On se usadí v pokoji.

ONA: Budu v klidu. Budu čekat. V klidu čekám. Odpočívaj. Odpočívám. Ani se nemusí zalívat. Nejsem sama. Mám kytku. Musím se o ni postarat.

Vidí muže.

Dělají, že se nevidí. Ona nestojí u kytky, on není doma.

ONA: Ani se nemusí zalívat.

Zalévá květinu.

ON: *Vylévá vodu z vázy.*

A ty tu kytku nezalíváš, protože nepotřebuje zalívat.

ONA: A ty jsi v práci.
ON: A já jsem v práci.
ONA: *(Já tu kytku nezalívám.)* Ono neumřelo?
ON: *(Já jsem v práci.)* Neumřelo. Ono neumřelo.
ONA: Pauza.
ON: Pauza.
ON: Už jsem doma!
ONA: Těšila jsem se na tebe.
ON: Cos celý den dělala?
ONA: Odpočívala.
ON: To je dobře.
ONA: Cos dělal ty?
ON: Byl v práci.
ONA: Ano. V práci.
ON: Nedělo se nic zvláštního?
ONA: Ne.
ON: Takže jsi byla v klidu.
ONA: Ano.
ON: To je dobře. Tak je to v pořádku.
ONA: Jenom -
ON: Co?
ONA: Za chvíli přijde.
ON: Za chvíli přijde?
ONA: Možná.
ON: Kdo?
ONA: Ono.
ON: Za chvíli přijde.

ONA: Možná.

ON: Jistě.

ONA: Nebudu sama, až půjdeš do práce!

ON: Já vím.

ON: Jdu do práce.

ONA: Nechod'.

ON: Musím.

ONA: Nechci tu být sama.

ON: Nebudeš.

ONA: Ano. Já vím. Přijde.

ON: Ano. Buď v klidu a odpočívej.

ONA: Ano.

ON: Vrátím se.

ONA: Ahoj.

ON: Ahoj.

On se posadí v pokoji.

ONA: Odpočívám. Jsem v klidu.

Neumřelo. Ono neumřelo. Za chvílku přijde. Odpočívám. Jsem v klidu. Mám muže a — — Nejsem sama. Za chvílku přijde. Musím se o ně postarat.

Jde zalít kytku. Zaliže, voda možná přeteče, to je ten impuls?

Ta kytka. Není potřeba ji zalívat. Ta kytka — není živá.

Není živá.

ON: Kdo?

ONA: Kytka.

ON: Ne, ona — to!

ONA: Ne, ona —?

ON: To! ONA Ne, ona — to.

ON: Ano.

ONA: To.

ON: Ano.

ONA: Není to živé?

ON: Ano.

ONA: Není živé.

ON: Ano.

Není živé. Umřelo.

ONA: Ano.

ON: Řekni to.

ONA: Ano.

ON: Řekni to nahlas. Umřelo.

ONA: Ano. Umřelo.

ON: Umřelo.

ONA: Volali.

ON: Volali?

ONA: Odtam. Volali, že je potřeba něco doplatit.

ON: Doplatit?

ONA: Ano. Za hrob.

ON: Ano?

ONA: Půjdeme tam.

ON: Doplatit?

ONA: Ano. A -

ON: Co?

ONA: Ta kytka. Hodila by se - -

ON: Tam?

ONA: Na hrob.

Pauza.

ON: Pauza.

ON: No. Co dál?

ONA: Co dál?

ON: Co bude?

ONA: Půjďme.

ON: Kam?

ONA: Tam.

ON: Tam?

ONA: Půjďme – – tam. Hřbitov.

ON: Půjďme na hřbitov.

ONA: Ano.

ON: Doplatit a -

ONA: Dát kytku.

ON: Ano.

ONA: Ano. Tam bude klid. Stromy a tak.

ON: Stromy. Hm.

ONA: Bude to za námi. Skončí to.

ON: Jistě.

ONA: Bude to v pořádku, ne?

ON: Bude.

ONA: Půjďme.

ON: Půjďme.

V pokoji hřbitov. Procházejí se.

ONA: To je krása. Stromy.

ON: Hm.

ONA: Už je to za námi.

ON: Hm.

ONA: Je?

ON: Je.

ONA: Už je to v pořádku?

ON: Ano. Uklidni se.

ONA: Ano.

ON: Už je to dobré.

ONA: Ano. Děkuju.

Položíme kytku?

ON: Na hrob?

ONA: Ano.

Ona zakopne o něco, co je zcela jasně spjato s pokojem.

ONA: Jsme tam!

ON: Tam. Uklidni se.

ONA: Ne – nejsme – nejsme tam.

ON: Co je tam?

ONA: Hřbitov.

ON: Ano. Jsme tam. Je to v pořádku

ONA: Ne! Není! Nejsme tam.

Tohle je pokoj.

ON: Co je pokoj?

ONA: Pokoj? Tohle!

V pokoji jsem já.

Ty jsi v práci.

Ty máš být v práci! Jdi do práce

ONA HO vyhodí za dveře.

ON: Co to je?

ONA: Co se to děje?

OBA: Pauza!

ON na NI mluví z druhé strany dveří.

ONA: Já chci zpátky.

ON: Kam?

ONA: Do pokoje.

ON: Co to znamená?

ONA: Nevím.

Chci tam.

ON: Co to znamená?

ONA: Nevím.

Pauza.

Já chci zpátky!

ON: Já taky.

ONA: Kam?

ON: Zpátky. Do práce.

ONA: Do práce?

ON: Nevím.

Pauza.

ONA: Jdu zpátky. Do pokoje. Na hřbitov.

ON: Jdu do práce.

ONA: Bude to v pořádku?

ON: Bude to v pořádku.

ONA: Jdu. *Stojí.*

ON: Jdu. *Stojí.*

Jmenuji se Libor Hanzalík,
jsem studentem divadelní
režie a dramaturgie na VŠMU
v Bratislavě od roku 2009.
Mám 25 let. Pocházím z malé
vesnice ze Slovácka jménem
Pitín.

Vojtěch Jakub Olšava

Většinou má umělecká
činnost je poezie o vztahu
člověka a Boha, víra vs.
svět, naděje na vykoupení.
Ale taky pohledy na lidi
v naší společnosti. Nejde
tu o kázání morálky, nebo
jak by měl člověk žít, jde
tu najít v sobě a pěstovat
lásku k Bohu a k lidem.
I utrpení má smysl, pokud
s ním správně nakládáme.

Cestovní...

Olšava

Máš lásku pro chudé, to Bůh cení rád
Tvé srdce miluje, co má milovat
Žiješ tu pro druhé a oni pro tebe
Tvá dlaň je otevřena pro lásku, pro nebe.

Vše co jsi dostala, teď dáváš nám
Ať tvé skutky vystupují k výšinám.
Našla jsi milost u Boha samého,
Vznešeného a vždy krásného.

Do rukou bere tě, tam kde těžko je
A s jeho pomocí se pak lépe jde.
A když jsou překážky, to víra ocení,
Že jsi udělala další krok vznešený.

Malými kroky kráčíš cestou dál
Vstříc novým osudům, vždy novým cestám.
Na každé zastávce čeká jen On sám,
Aby tě občerstvil a tys mohla jít dál.

Krátká poezie o našem životě...

Nevšimneme si...

Okolo nás je mnoho lidu,
Ale lidu bez citu.
Oči vidí, uši slyší,
Ale srdce není tu.

Závora...

Starosti se na nás valí,
Ze všech světových stran.
Srdce se starostmi halí,
A nejsou lásce otevřena dokořán.

Náhrada?

Srdce bije jako stroj,
Je to program v našem těle.
Ale stroj nikdy nenahradí,
Milujícího přítele.

Opuštěnost...

Samota je jako alarm,
Zvoní, když se něco děje.
Jako důkaz, že jsme sami,
Upadáme do stavu beznaděje.

Záměna...

Lež za pravdu se vystavuje,
Jako model ve výkladní skříni.
A lidé ty látky kupují
A šijí z nich oblečení pro baleríny.

Nevěra...

Srdce touží mít, co nemá,
Až si dojde k svému cíli.
Milenec anebo žena,
Krátí si život v (ne)smyslné chvíli.

Lidská chytrost

Kdo dnes moudře v životě koná,
Štěstí mu sedne na klobouk.
A ten, kdo se na druhých veze,
Poleze za ním jako brouk.

Naděje...

I když zůstaneme bez přátel,
I když jsme na konci všech sil,
Naděje je náš ukazatel,
Nadějí v nás nikdy nikdo nezlomil.

Ublížení

Proč si tak člověk rád s lidmi hraje,
Bodá a topí je v kaluži?
Odpověď nezná, a jeho báje,
Jsou pro nás jenom snůška lží.

Jiná...

Mírně se uklonil a podal růži,
Dívka se náhle zachvěla
Nehybně stála, s bledou to kůží,
Jako by růži nechtěla.

Mladiství

Balíčky cigaret a láhve alkoholu,
na večer sbalit si laňku.
Jak dlouho vydrží tempo mamonu,
Až do doby, než nabijeme si saňku.

Skladatel...

Inkoust nanese na list papíru,
Slova, obrazy a věty mají,
Jejich melodie zazní z klavíru,
A obsah těch vět pak lidem hrají.

Samota

Kolik lidí kolem nás projde
A kolik se jich zastaví.
Jen těm, koho považují za přitele,
Jen těm se pije na zdraví.

Pravidla nebeské komunikace

Desatero bezpečnosti,
Deset hlavních příkazů.
Předpisy nás učí řadit,
Abychom nevyjeli do srázu.

Na odchodu...

Ona a on, oba jsou si darem,
Když večer se k sobě přiblíží
Potichu v noci věčným spánkem,
Usnou v objetí pod kříží.

Probuzení...

Cestu z noci paprsky vedou,
Vše ožívá.
Vlnky si hrají na honěnou
Když klidná je hladina.

Pokora

Skláním se před vámi
Vám Mistrům české poezie
Skláním se před vámi
Že vaše verše ani válka nezabije.

Rychlost světla

Kdo z vás zná taje vesmíru
Kdo z vás je nositel Nobelovy ceny?
Dnes uznávání všemi jste
A zítra budete už němí.

Usínání

Tvoje vlásky lesknou se na vodní hladině
Za svitu noční luny
Hlas zní tak tajemně až vábivě
Já schovám se před tebou do koruny.
Větev stromu přikryje mou tvář
Rouchem Adamovým jsem oděn
Tvůj polibek oslní mě jako svatozář
A do vody budu v lásce hoděn.

Modlitba otců

Nemám odvahu stát před oltářem
Jako služebník boží v kněžském rouchu
V posteli ležím pod polštářem.
Když neusnu, naháním po pokoji mouchu.

Která sedává vedle kříže
Jenž je vidět skrz železné mříže v cele.
Copak je to za přítele,
Který se v očích jeví jako člověk laskavý
A místo toho vás udá a pošle do cely?

Lidé jsou různí a někteří milují jen múzy
Jiní zase jenom sebe.
Otevři nám, pane, nebe,
Když sloužíme za hříšníky svatou mši
Když máme černo na duši

Odpust' nám, pane, viny
Jenž jsme se dopustili proti Tobě.
Vlej nám do srdce harmonii
V tak těžké a nehostinné době,
Do které jsme se narodili
Skrze lásky našich rodičů
Dej nám čas, abychom se pomodlili
Modlitbu Otců i Božích řidičů.

Panna z obrazu

Říkej mi ty slova tajemná
Ať naše přitažlivost je vzájemná.
Říkej mi slova stále dokola
Ať naše láska ohněm plápolá.

Rukou ti hladím po tvém těle
A dech vane jako vítr lesní
Nevím, co se to semnou děje
Ale jistě vím, že nesním.

V posteli obracím se na dvě strany
A myšlenky jsou jako obrazy na stěně
Noří se v temné noci jemně
A jeden obraz mám schovaný za zády.

Jsi na něm ty a jsi tam sama
Stojíš němá pod hvězdama
A luční květy v stínu stromu
Nevím patří li mě či komu.

Tvůj pohled míří daleko, do jezera
Nevím, co myslíš, jsi krásná, žena
A dech tvůj se v páru mění
A smysly se ztrácí v zapomnění.

Měsíc v půlnoci oděn do stříbrného županu,
Pluje si po obloze v klidu a pomalu.

Jen vánek jeho srp houpá
Mlha na zem z oblohy stoupá.

Jsi nesmělá a neznáš pravidla
Znak oddanosti jsou hrází stavidla
Ale cesta zpět je vždy tou správnou
Jen ti kdo jdou směle dál ti cestou zajdou
A dovede je tam, odkud se již nevrátí
A na vždy budou skučet a žalem úpěti.

Tak čeho se bojíš?
Tvůj strach ve tvé tváři
Je jak černý puntík v kalendáři.
Ruku před sebe sis dala
A hlavu od jezera odvrátila.

Snad jsi viděla, jen mihnout se stín
Na okraji při kameni
Nebo tanec lučních vil
Co je symbol zlého znamení?

Upadla jsi do trávy pokryté chladnou rosou
když z vody vyšel oblak dýmu
zahalil nohu tvou bosou
a zde je konec tohoto rýmu.

A co bylo dál s pannou z obrazu?
Nic. Vdala se a měla mnoho dětí.

Poslední plat

Duše obehnaná stínem,
Život opojený vínem,
Kouř, který nás zahalí
A postava stojící v pokoji

Jako za zamčenými dveřmi
Uzavřený ze čtyř stran
Bez oken a denního světla
Na zem do prachu ulehám.

V ruce růženec svírám
A slova z úst tiše plynou
Jedním okem temnotu vnímám
Skrčený dýchám pod peřinou.

Záře se rozlila po celém pokoji
Postava v bělošedém plášti
Kdo, Pane, před tebou dnes v noci obstojí?
Zamlžen zlobou a záští.

Kdo si dnes zaslouží
Z lásky tvou přímluvu
Dnešní duše některé již zhasly.
Dneska tu jsem, zítra však nebudu?

Zítř se podívám Bohu přímo do tváře
A vyslechnu verdikt o životě
Celý svůj život dělal jsem sběrače
A kopal jsem hroby na hřbitově.

Viděl jsem mnohých do země vkládat
A smuteční věnce na hrobech plát
A zítř? Zítř budu své účty skládat.
A Bůh mi za život vyplatí poslední plat.

Schůzka u Dunaje

Chodím cestou, co k Dunaji vede,
Od hlavní silnice přes most sám
V myšlenkách přemítám, sebe se ptám
Kam ten život, kam si jen jde.

A kam mě vezme, snad vody proud
Strhne mě se sebou někam do neznáma
Snad tam bude jedna dívka známá
Co ve snách bych chtěl ji rameny obejmout

Do hlubiny vnořit se a držet její dlaň v mé
A spolu po dně bychom si plavali
Těžkosti života zahodit za zády
Objevovali tajemství hlubinné.

A smáli bychom se, po čas rozhovorů
Ráno pak po hladině bychom pluli si
Na loďce, co na vlnkách hoví si
Za zpěvu všech zvláštních ranních tvorů.

Co do práce se chystají
Aby své rodiny nasýtili
Za svitu slunce, které osvěcuje noční stíny
Co do temnot rychle spěchají.
Ona by mi spala v rukách

A já bych jí v náruči nesl do bezpečí
Někam do úkrytu před zlou zvěří
Co chtěli by ji umučit v mukách.

A když by se probudila
Žlutá růže by ji pozdravila.
Co ve váze místo dárku
Dal bych jí z lásky na památku.

Toto patří jenom Tobě

Toto patří jenom Tobě. Je to básnička.
Jako malý kluk jsem sníval a měl jsem mnoho přání
Jednou takhle přál jsem si vzít si pěknou paní.
Žít spolu v jednom domku a mít mnoho dětí
Vychovávat děti spolu, když jen léta letí.
Být spolu a milovat se láskou čistou
Jako Adam a i Eva jít si cestou jistou.
V bezpečí a v naději, že Pán Bůh bude s námi
Důkazem je toho všeho nebe pod hvězdami.
A když prošel jsem si o čem jsem ti mluvil
Poznal jsem Boží lásku a pak slzy prolil.
Mnohokrát jsem na kolenou před křížem klečel
A při modlitbě k Matce na koberci brečel.
Přišlo mi to strašně líto, že jsem se odvrátil
Pak jsem slyšel jednou hlas pojď a tak se navrátil.
Do srdce mi zamontoval, já jsem Libor s tebou
Svůj život si prožiješ, cestou půjdeš ve dvou.
Volal jsem a křičel jsem Pane já jsem tu
Když jsem tě prosil o milost a byl v maléru.
A dnes jsi mi do cesty poslal hezkou pannu
Jsem jak Romeo, když prochází lásky bránu.
A já jsem se nezachoval k té panně pěkně
Říkal jsem jí že mě voláš a že voláš jemně.
Jenže jsem si neuvědomil, co ta dívka říká
A že jistě v jejím srdci po mém tak vzlyká.

Že jí chybím to nevidím a melu si svou
Že jí při tom ubližuji když prochází tmou.
Měl bych býti pro ni světlem na naší cestě
Když ona bývá v Brně a já v jiném městě.
Dálka nás rozděluje a to ji jistě raní
Chtěla by býti semnou když do polštáře slzy roní.
A já ve své lidské pýše zanedbávám slečnu
Proč jsem jenom sešel z cesty které mám být vděčný.
Proto prosím o odpuštění jako svého pána
A pak jí z vlaku mohl brzy mávat.
Prosím Petko, prosím tebe, jsem jak malý Kuba
Co miluje Boha svého a svou slečnu z Broda.
Bůh mi jednou také říkal, že se bude dařit
Když se budeš správně chovat a mé dílo nemařit.
Za tvou slušnost dám to, po čem budeš toužit
A i při manželství můžeš mě i sloužit.
Do srdce ti píšu perem, že dívka je to milá
A že jinou nedostaneš to je věc jistá.
Posílám ti milou dámu a měj s ní i děti
Poté jedno ze tvých dětí, ke mně může přijeti.
A bude služebník
Aby spasil to cos ty chtěl když jsi byl ještě mladík.
Spojím vaše dva životy jako tělo jedno
Neboj se ji přijmout k sobě je to ta pravá.

Touha

Kéž políbíš mě polibkem svých úst
Vždyť lepší je tvé laskání než něha
Omotat svými perutěmi mě zkus
Buď mi pannou, neb jsi ještě žena.

Příjemně voní tvé oleje,
Pro tvé jméno tě dívky milují
Jsi obraz rozkvetlé aleje
Kde milenci si na procházkách libují.

Táhni mě za sebou! Já dám se v běh.
Ty uveď mě do své komnaty,
Budu konat co řekneš ty!
Budu ti vším, budu i zběh,
Který se rozhodnul opustit svého krále
A tebe přijmout za panovnici.
Budu tvůj sluha, když si to přeješ právě
Budu živá réva na vinici.

Tvá přání jsou mi závazkem
Jsi opojná a já z tebe piju
Podléhám tvé lásce ve snaze
Dokud tady na světě ještě žiju.

Vodní víla

V hlubokém tichém oceánu
Pluje si dívka jak z porcelánu
Jmenuje se malá vodní víla.

Olšava

Ta dívka je chudák sama
Pluje černou nocí do rána
V beznaději, která v ní žila.

Srdce jejím žalem teskne
A slza v oku se jí v záři leskne
Smutná, malá vodní víla.
Ztratila vše, co měla
Nejraději by na vše zapomněla
Kdyby jí neopustila síla.

Pluje si v černém moři
Její svíčka již slabě hoří
Brzo zhasne, malá vodní víla.

Trápila se nad svým citem
Nad odpustitelným hříchem
Kterého se dopustila.

Její tělo bezvládně leží
Čas v moři si stejně běží
Když zapomněl, že tu kdysi žila.

Život si tu v klidu plyne
Dny jsou stejné jako jiné
A tak doplula malá vodní víla.

Život je Ježíš

Když si někdy zbytečný připadáš
A myslíš, že jsi na světě sám
Strachu a úzkosti propadáš
Dobrou radu pro tebe mám.

Pohlédni na oblohu a podívej
Jak modré může být nebe
Vzpomeň si, že je tu někdo
Kdo miluje z celého srdce i tebe.

Život je Ježíš, který miluje nás
Život je Ježíš, prosím duši mou spas.
Život je Ježíš, co mi lásku dá,
Život je Ježíš, který mě zlu nevydá.

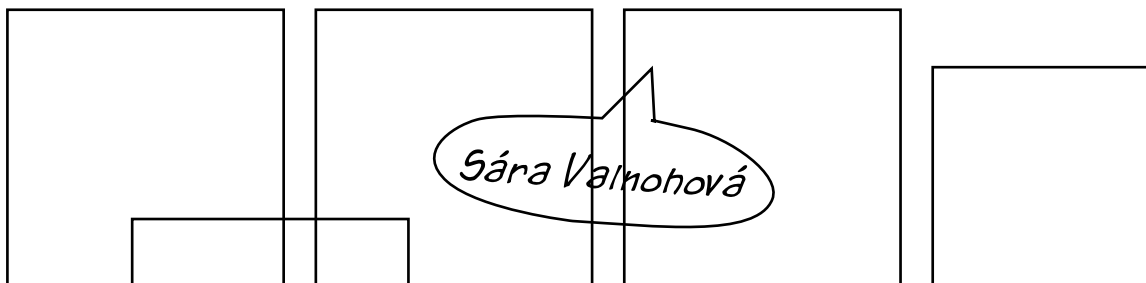
Neměj už strach a nežij v úzkosti
On napraví zlomenou duši i kosti
Odevzdej mu klidně všechny své starosti
Neboj se volat život můj, spěj k svatosti.

Život je Ježíš, který ukáže ti cestu
Půjde s tebou od města k městu
Neboj se a podej mu ruku svou
Světlem nejistým půjdete ve dvou.

Strach je přece jenom
Malé smítko prachu
Otevři srdce Bohu
A strach bude brzy v prachu.

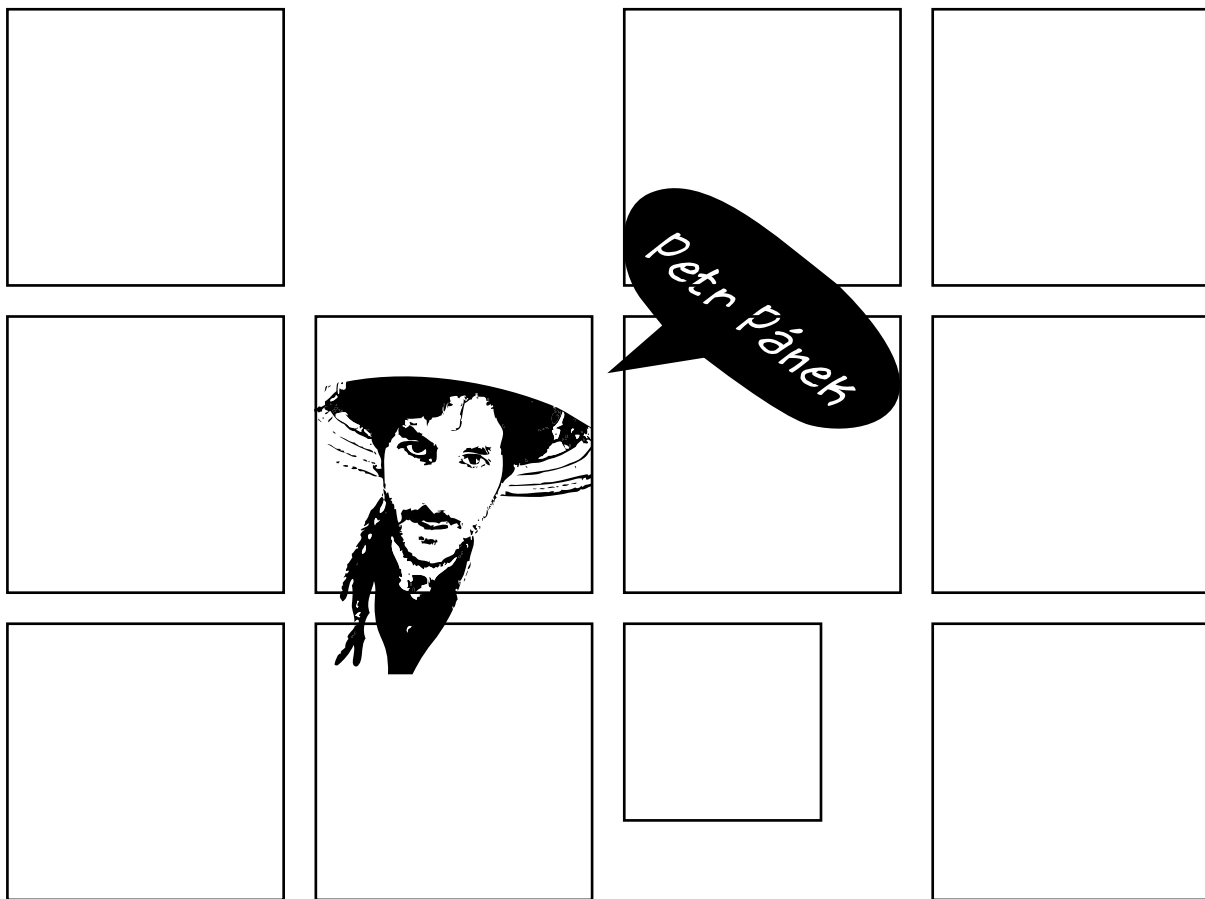
A úzkost ta zmizí hnedle
Ty budeš stát vzpřímeně
A úzkost bude stát zlomená vedle.
Zmizí jako pára, kouř či dým
Když srdce tvé svým políbím.

A ty pak můžeš vstát a znovu cestou jít
Když budeš z mé studně denně pít.

Sára Valmohová

Narozen v Plzni,
studoval v Písku
a v Brně,
žije filmem.

Petr Pánek

OTRÁVENÁ VODA

Scénář divadelní hry

Realizace

Režie: Petr Pánek

Obsazení: Tim Leary – on sám + Dalibor Buš?; Lucie – Lucie Indrová?;
Táňa – Taťána Malíková?; Jan – Jan Řezníček; Jakub – Jakub
Rek

OBRAZ 1

AUDIOVIZUÁLNÍ PROJEKCE

Projekce fragmentu z dokumentárního filmu „Timothy Leary Is Dead“.

Dr. Timothy Leary umírá doma na posteli obklopen svými přáteli a rodinou. Jakmile naposledy vydechne, transportují ho do operačního sálu. Tam je jeho tělu odejmuta hlava, která je následně umístěna do mrazicího boxu.

OBRAZ 2

AUDIO

Pouze ve zvuku zní rozhovor s Timothy Learym. Je to dobře zaobalená stručná expozice jeho osoby.

TIM: Psychologii jsem začal dělat před lety jako povolání. Byl jsem dost prostoduchý, když jsem bral vážně myšlenku, že psychologie by měla zjistit, co se odehrává uvnitř lidské bytosti.

Ale pak jsem si náhodou vzal v Mexiku posvátné mexické houby. Magické houby se jim také říká. O svém mozku jsem se dozvěděl během pěti hodin po požití oněch hub víc, než po předešlých patnácti letech psychologického studia a výzkumu.

TIM: Mé hlavní poselství v šedesátých letech znělo „Užívejte svou hlavu.“ Konkrétně „Naučte se používat svůj nervový systém.“ Během života jsem se naučil používat svůj nervový systém jako Antoni van Leeuwenhoek, první člověk, který měl drobnohled, nebo Galileo, první člověk, který měl dalekohled. Trvá roky, než se naučíte, jak je zaměřit, nastavit a vyladit. Jenže nervový systém je počítač, můžeme je naprogramovat různými směry. Je jako série filmových nebo televizních kamer, můžeme je zaostřit, nebo jimi pohybovat po různých předmětech. Mozek je elektronický a elektrický, můžeme jej zapnout a vyladit.

REDAKTOR: Část 70. let jste proseděl ve vězení. Bude i vaše smrt pro vaši duši jistou formou vězení?

TIM: V žádném případě, bude to dobrodružství. Moc se na to těším.

REDAKTOR: Mnozí si o vás jistě myslí, že jste blázen.

TIM: Ale já jsem. Člověk se musí, v uvozovkách, nejprve zbláznit, aby mohl dále pracovat se svým biocomputerem. Musíte ho vypnout a znovu zapnout. Vy hovoříte o mých kritikách. A že jich je, z různých řad. Ať ale náleží ke kterékoli bojůvce či partaji, jsou to hlavně ti, kteří mají ze smrti strach, berou ji jako protiklad života, se životem neslučitelný element. Já říkám – protiklady jsou jedním. Všechno je jedním. Každá věc má dobrou a zlou energii. A záleží na nás, jak jich využijeme. Protože každá energie je využitelná.

REDAKTOR: Doktore Leary, kryonická konzervace vaší hlavy se odehraje ihned po vaší smrti. Co si od tohoto kroku slibujete?

TIM: Jednou, až bude technologie natolik rozvinutá, mne budou moci rozmrazit a můj mozek transplantovat nějakému nebožákovi, jehož mozek již zemřel, ale tělo ještě žije. Mezi námi, každý den kolem sebe vidím procházet davy podobných ožvlých mrtvol, které svůj mozek nepoužívají a jejichž tělo by mohlo posloužit naprosto výtečně.

REDAKTOR: Takže se jedná pouze o uchování vašeho mozku, nikoli hlavy?

TIM: Bude jednodušší zamrazit celou hlavu. Ale ano, důležitý je mozek.

REDAKTOR: Zajímavé. Ale proč vlastně ne i vaší tělesnou schránku? Pokud bude již technologie na takové úrovni, jistě by...

TIM: Lepší termín bude nanotechnologie. Ta už tady je, jenom je zatím v plenkách. Dosáhneme jednou za její pomoci de facto nesmrtelnosti.

REDAKTOR: Odvážné tvrzení teď v roce 1996. Já například minulý týden zakoupil osobní počítač, na který jsme s manželkou roky šetřili.

TIM: Já tady mám čtyři, všechny mi je přinesli přátelé.

REDAKTOR: Doktore Leary, já vám pro nyní děkuji za rozhovor a brzy se za vámi zase vrátíme.

Následuje časový přechod – na plátně se objeví titulek „0 50 let později“. Zvuková atmosféra, která plynule přechází do dalšího obrazu, zatímco titulek mizí.

OBRAZ 3

MAUSOLEUM

Jednoduchá scéna připomíná cosi jako svatyni. Prostor je temný, ale kužel světla osvětluje vysoký piedestal uprostřed scény. Na něm je cosi, co je zakryté světlou zdobenou látkou.

Z každé strany vnikne na podium jedna dívka. Vypadají obezřetně a napjatě. Lucie najednou udělá nenadálý hluk.

TÁŇA: Co děláš, zburcuješ úplně všechny!

LUCIE: Omlouvám se.

TÁŇA: Deš pozdě.

LUCIE: Seš v pohodě?

TÁŇA: Asi jo.

LUCIE: Sledovali tě?

TÁŇA: Myslim, že ne.

LUCIE: Mně chvíli jo. Ale setřásla jsem je. *(drsně)*

TÁŇA: Doufejme. Tak jdeme na věc, ať se nezdržujeme. Ještě víc.
Dojdou až k piedestalu.

LUCIE: Tatáňo. Fakt to chceme udělat?

TÁŇA: Lucie. O tomhle jsme spolu už mluvily.

LUCIE: Mluvily, ale teď když jsme tady... dostala jsem trochu strach.

Táňa strhne zdobenou látku. Ukáže se, že ukrývala skleněnou skříň, v níž dlí lidský mozek.

TÁŇA: Můj táta sedí ve vězení. Moje máma má zákaz pobytu na Zemi a už jí pravděpodobně nikdy neuvidím, jestli se náhodou nestane nějaký zázrak. Co mám podle tebe teď asi dělat? Nemám jinou možnost. Než zkusit udělat zázrak.

LUCIE: Ty ne, ale já jo.

TÁŇA: Hele! Do tohotohle jsme šly od začátku spolu, takže teď nemáš nárok couvnout, cuchtó! Navíc, seš v tom namočená už víc než já.

LUCIE: Jak to myslíš?

TÁŇA: No.

LUCIE: Nevím, o čem mluvíš.

TÁŇA: Přivezla jsi to tělo?

LUCIE: *(vyvalí trochu oči)* Eh...

TÁŇA: No?

LUCIE: No... vlastně jo...

(chvilku nic)

TÁŇA: No tak ho honem přivez, ať nás tady někdo nechytí.

LUCIE: Jo!

Lucie odběhne ze scény. Pak přiveze piedestal podobný tomu, který je již na scéně. Jenom jinak barevný. Na něm je lidská hlava mladého muže.

TÁŇA: Co to je?

LUCIE: Hlava.

TÁŇA: My ale potřebujeme tělo, ty blbá krávo!

LUCIE: Nenadávej mi! Tys nesehnala nic!

TÁŇA: A jak budeme asi s tímhle procházet ty zatracený kontroly, co? No?! Na to jsi nemyslela, ty...?! Sedm kurev, tisíc varlat, já bych tě...

Pak se ozve nějaký zvuk, který holky přiměje, aby se více soustředily na to, proč tady jsou. Začnou něco dělat. Odvezou piedestal k tomu druhému, začnou z brašen vytahovat kabely.

TÁŇA: To je fuk, tělo seženem.

LUCIE: Seženem.

TÁŇA: Ale dojdou si pro něj sama, abych si byla jistá, že nepřineseš třeba jenom ruku!

Mladíkova hlava se najednou probouzí a zmateně blekotá.

Holky se leknou. Mladík ještě víc.

MLADÍK: Co...co...co to je? Ne...ne...necítím ruce ani nohy... nic necítím... kde to jsem?

TÁŇA: V mausoleu, ty hlavo, tak drž pysk!

MLADÍK: Cože? Cože? Cože?

LUCIE: Jestli to řekne ještě jednou, můžu mu něco udělat?

TÁŇA: Ne. *(otočí se na mladíka)* Tak hele. Seš tady, abys posloužil vyššímu účelu. Tady já a moje sestra...

LUCIE: Ale ne biologická.

TÁŇA: Tady já a moje sestra jsme se rozhodly... oživit Tima Learyho.

MLADÍK: Cože?

LUCIE: Muá, už by jí měl.

Mladík se dívá značně zděšeně.

MLADÍK: Tima... Learyho...? Ale proč? A proč já? A proč sakra nic necítím... *(začne vzlykat)*

Dívky se na sebe podívají.

TÁŇA: Takhle se nedostanem nikam. Lucie. Začni to propojovat.

LUCIE: Rozkaz.

Lucie začne spojovat skrz nejrůznější druhy kabelů oba piedestaly. Mladík do toho začne vřeštět.

MLADÍK: Pomoc! Pomoc! Pokus o neuroterorismus! Pomóc!

Táňa vytáhne z opasku paralyzér a mladíka trošku poškádlí elektrickým proudem. Ten následkem toho omdlí.

TÁŇA: Jo, taková neusměrněná energie, ta dělá věci, co? (směrem k hlavě)

LUCIE: A je to!

TÁŇA: Vážně? No to bylo v rekordním čase... tak začněme... sestro! (hrdě se na ni podívá)

LUCIE: Až po vás, sestro.

TÁŇA: Ne ne ne, vy první.

LUCIE: Ne ne, vy...

Venku začnou houkat policejní houkačky. Táňa to honem zmačkne. Začne světelná změna. Proběhne nahrání Learyho mysli do mladíkova mozku. Pak následuje akční přesun a honička a přestřelka s armádou policistů (pouze ve zvuku).

OBRAZ 4

U ŘEKY

U řeky sedí strážce Jakub v uniformě a rybaří. Vedle sebe má vaříč a na něm pánev. Flintu má hozenou vedle sebe.

Přichází druhý rybář, Jan, a začíná si rozbalovat saky paky. Jakub si ho všimne dřív. A když si i Jan všimne společnosti, promluví.

JAN: A, dobrý den. Netušil jsem, že tady někdo bude.

JAKUB: Jsem tady každý den.

JAN: Aha... a máte tady ještě volné místo?

- JAKUB:** No, nejspíš mám. Jinde už volno není?
- JAN:** Není. Všechno je zabraný, celá řeka. Chtěl jsem ráno přijet dřív, ale automatická dálnice byla úplně ucpaná a... no, co vám budu povídat... na standardní si se svýma kolama nemůžu troufnout.
- JAKUB:** A čím jste přijel?
- JAN:** Metrojetem.
- JAKUB:** Hm.
- JAN:** Ale ty okna projekce v těch metrojetech jsou teď prvotřídní. Jel jsem na ryby přes ošklivoučké předměstí a přitom jsem kolem sebe viděl alpské louky s chaloupkami a ovce.
- JAKUB:** To znám, mám je. Tu poslední verzi. 30 dní trial.
- JAN:** Já byl jak u vytržení. Zažil jsem to naposledy v letadle a tam promítají nudný černý vesmír. Aby se prý smazaly rozdíly mezi vzdálenostmi. A... pardon, pane. Já jsem Jan.
- JAKUB:** Jakub.
- JAN:** Vidím vás.
- JAKUB:** Já vás taky.
- JAN:** Ryba! Už abych nahodil. Copak dneska chytáte vy, pane Jakube?
- JAKUB:** Štičku na běličky.
- JAN:** Štičku! Tak to já si dám žouželu, abych vám nelezl do revíru. Žoužela a kus těsta, to je kapr jistej.
- JAKUB:** No, nevím... ty červy máte od chovatele, nebo z červomatu?
- JAN:** Od jednoho velkodealera z e-baye. Červomat mi posledně sežral dvacku a nevyplivnul ani nítěnku, sráč. Pardon.
- JAKUB:** Hm. A těsto, to máte instant, nebo z potřeb?
- JAN:** Instant. Nechtělo se mi do toho zas vrážet majlant.
- JAKUB:** No jo.
- JAN:** Pane Jakube, nevidím důvodu, proč bychom si mi dva nemohli tykat.

JAKUB: Do toho.

JAN: Takže... Jakube, ty tvoje běličky, to je náhražka, anebo z konzervy?

JAKUB: To je guma. Od chovatele bych za to dal celou vejplatu. Dozvěděl jsem se, že bělice jsou tak ohrožený druh, že je zatrhli úplně prodávat na návnadu. Pašujou se k nám sice z Číny, ale to víš... černejší trh a kdesi cosi, to si já nemůžu dovolit.

JAN: Rozumím. Tomu rozumím. No... já se ti přiznám, že já si tam občas koupím zeleninu.

JAKUB: Pro mě za mě... ale já to prostě neberu, chápeš.

JAN: Chápu. Když ona mi ta šmelina zelina přijde prostě lepší. Nevím proč. Asi chuťově.

JAKUB: Když to říkáš...

JAN: A ty si někdy dáš zeleninu? Nebo ovoce? Dopřeješ si někdy změnu oproti štičkám?

JAKUB: Ale dám... to víš, že jo. Tady mám s sebou rajče, papriku... to mi vždycky zabalí s sebou otec.

JAN: To je důležitý, jíst takový věci, pašeráci nepašeráci. Mít kontakt se zeleninou, zelení a vůbec. Příroda není jen místo, kam utíkám za klidem. Je toho mnohem víc. Ale ten vnitřní klid, který mi dává, to samo je velká věc.

JAKUB: Čeho myslíš, že je tam víc?

JAN: No vždyť říkám, nejvíc je tam, zdá se mi, toho klidu. Ale ty skvosty, pane Jakube, ty skvosty...

JAKUB: Co třeba?

JAN: Normálně, tomu bys nevěřil. Viděl jsem strom.

JAKUB: Hm.

JAN: Živej, zdravě rostlej, zkrátka parádní strom s tou nejparádnější kůrou a fakt zeleným listím. Tak moc zeleným, že skoro až zářilo do krajiny. Jak ty reflexní vesty, co teď nosí mládež. Tak moc zdravěj strom to byl.

- JAKUB:** Hm.
- JAN:** No a na něm bylo jablko. To ale bylo tak moc shnilý jablko! To bylo tak shnilý, že z něj úplně kapalo. To jablko z toho stromu. Chápeš to, jo? Tak shnilý jablko na tak krásným stromě.
- JAKUB:** No, nádhera.
- JAN:** Vid'?! To bylo... myslel jsem, že až nepopsatelný, ale vlastně... jsem to popsal.
- JAKUB:** A jak dopodrobna! Skutečně děkuju za ten zážitek.
- JAN:** Kdykoli, kamaráde, kdykoli.
- JAN:** A ty jsi vlastně ve službě... hm... poručíku?
- JAKUB:** Majore. Ano, jsem ve službě. Jsem ve službě nepřetržitě, i když spím.
- JAN:** Aha... a co je tvým úkolem?
- JAKUB:** Hlídám ten hvězdolet, který jsi musel míjet po cestě sem.
- JAN:** Jo tamten! Já si říkal, proč tam tak stojí, na takovém neobvyklém místě...
- JAKUB:** No jo. Hlídám ho tady už několik dní. A u toho chytám ryby.
- JAN:** Tak to já se ještě některý den zastavím!
- JAKUB:** Já jsem tady pořád a ty ryby tady asi taky zůstanou. Nevypadají, že by chtěly migrovat někam pryč.
- JAN:** Asi ano!

Tady by měl Jakub možná spíše začít na Janovi vyzvídat, proč přišel, jestli tady skutečně chytá ryby. A pak by následovala historka s mužem, který tam chodí každý den.

- JAN:** Ale je to krásná doba, že, majore.
- JAKUB:** No. Vlastně ano.
- JAN:** Já jsem se narodil do smutného času. Svět se bál terorismu, velkomocností a jejich vůdců, jaderné energie... a teď? Jsem už sice opotřebovaný ve svých skoro padesáti, ale tenhle

svět mi dodává elán. Jsem tak rád, že nic nekončí, majore. Tak rád. Naopak, tady všechno začíná. Podívejte se kolem sebe, no jen se rozhlédněte!

Rozhlédnou se po publiku.

JAN: Kdy jindy jste viděl tolik ryb a tolik rybářů na jedné řece?

JAKUB: No je to hrůza, každý den jich je víc a víc.

JAN: To je důkaz hojnosti, majore! Žijeme v přebytku, nikdo na světě už nemá hlad.

Jakub na to mlčí. Jako kdyby věděl něco víc, než Jan.

JAN: Nu, má to i svoje nevýhody, to jasně. Tak ty dálnice, to je problém sám o sobě. A přitom už bylo na stole takových možných řešení. Ale, darmo mluvit. Ještěže ten metrojet člověka nepodrazí.

JAKUB: Ale já potkávám různý lidi, jak tady sedávám. Často sem chodí takový chlapík, zrovna takovej pyknik jako ty.

JAN: Jako... já?

JAKUB: Takovej chlápek. A povídá: „Já jsem včera viděl, jak vám to tady startuje, copak že se do toho leje, já bych takovej stroj koupil, ale nevím co na to žena... a kam prej že se letělo, když to včera startovalo“, tak jsem mu řekl „no kam by se jako letělo“.

JAN: Co bys mu taky vyprávěl, vid'.

JAKUB: On mi byl od začátku podezřelej. Takovej od pohledu trošku..., rozumíš. Navíc – když ví, co bylo včera, jak mu mám věřit, že dneska přišel jenom tak rybařit? Vždyť nikdo nemá na to, aby ty ryby jedl každý den.

JAN: A ty?

JAKUB: Já nejsem jen tak nikdo.

JAN: A třeba on taky ne.

JAKUB: Ale prosím tě... co mi budeš namlouvat. Ten chlap by neměl žaludek na to, aby žral ty ryby víc jak dva dny po sobě. Já mám útroby jinačí, jsem voják.

JAN: Když to říkáš...

JAKUB: Já to nejen říkám, já to vím a je to daná pravda, tak to prostě je, nemá cenu se hádat.

JAN: No dobře. Ale s těma rybama máš pravdu. Já si dám taky jednu a dost.

JAKUB: Kdybychom jich jedli moc, vyhubily by nás.

JAN: Počkej... snad my bychom je vyhubili, ne?

JAKUB: Bez šance. To my jsme ti, kdo by vychcípali dřív. Ryby urodí milion jiker každé rok a lidi...

JAN: Genetické inženýrství dělá mílové pokroky, příteli majore, nehleď na to tak zachmuřeně. Za chvíli se rybám vyrovnáme a předeženeme je. Budeme osívat naším semenem celý vesmír. A neudrží nás nic. Ani gravitace. Vesmír nás přitahuje k sobě. Jako kdybych cítil, jak mě to tam táhne, cítíš to taky?

JAKUB: Cítím, že si musím odskočit. Půjdu to položit támhle.

Jakub odchází do pozadí, kde zmizí.

JAN: Viš, já jsem na to přišel před lety. Já sám jsem ještě zemi neopustil, protože můj mozek ještě nedosáhl takové úrovně osvobození, abych snesl ten pohled na prázdnou věčnost. Nebo věčnou prázdnotu? Prázdno věčnosti. A tak jsem si řekl... budu hledat to pěkný tady, na Zemi. Na naší matičce, naší životadárkyni.

JAKUB: Ale život nám přece dává hlavně Slunce.

JAN: Slunce a Země, tak to je.

K řece přichází Timothy Leary. Už s novým tělem. Sedne si a s úsměvem se dívá do vody. Jan si ho všimne.

JAN: Hej, pane. Vy nerybaříte?

TIM: Ne.

JAN: A proč tady tedy sedíte?

TIM: Pozoruju ryby.

Z křoví vykoukne obezřetný strážce Jakub. Sleduje Learyho s podezřením. Stejně jako Jan. Jakub si pak obleče kalhoty a jde se posadit k Janovi.

JAN: Slyšel jsi ho, co řekl?

JAKUB: Jo.

JAN: Prej „pozoruju ryby“. To já taky pozoruju ryby. Ale ještě k tomu rybařím.

JAKUB: A odkud jste, pane?

TIM: Ale no tak, však jsme všichni všude zdejší.

Jakub je trochu překvapen odpovědí, ale bere ji. Mužové se pak baví mezi sebou, ale stále po očku pozorují Tima.

JAN: Stejně mi to rozčiluje, proč vy tady tak sedíte. Proč nerybaříte?

TIM: Voda je otrávená.

Oba na něj čumí jako na zjevení. Jan se nakonec rozhodne pochopit to jako humor. A ze zdvořilosti se začne smát.

JAN: Ho ho ho. To byste měl vidět mojí dceru, jak ta je otrávená. No to víte, bije se s pubertou.

TIM: A nejenom vaše dcera.

JAN: Cože?

TIM: Cože?

Jan na něj čumí.

TIM: Řekl jste „cože“? Ale rozuměl jste mi dobře. Zapněte se, naladte se, vypadněte.

JAN: Co jste to povídal o mojí dceři?

TIM: Že nejen vaše dcera se s tím potýká.

JAN: S pubertou, nebo s otravou?

TIM: S otravou.

Chvilí ticho.

JAN: Jak to myslíte?

TIM: Vy všichni tady jste otrávení.

JAN: No dovolte...

TIM: Já taky, ale můj mozek tomu naštěstí dovede ještě čelit. Ovšem nevím, jak dlouho to vydrží.

JAN: Jak to myslíte, s tou otravou? Jestli je to žert, tak jsem ho nepochopil.

TIM: Ne, pochopil jste správně, není to žert. Všechno tady je otrávené. Voda je otrávená.

JAN: Jak to víte?

TIM: Ochutnal jste to?

Dlouhá chvíle ticha. Jakub i Jan zrovna přežvykují ryby.

JAKUB: Jak se jmenujete, pane?

TIM: Giordano Bruno, podomní obchodník. Těší mě. *(jde jim podat ruce)*

Odněkud najednou přiběhnou Lucie a Táňa. Střelí ze zbraně Jana do zátylku. Jan strne, sáhne si dozadu. Ruku má od krve.

JAN: Ty barvy...

Jakub se chce chopit zbraně, ale nestihne to.

LUCIE: Ani to nezkoušej, čuráku.

TÁŇA: Doktore Leary?

TIM: Dámy?

TÁŇA: To jste nás skutečně nepotěšil, že jste nám po cestě utekl. Vidíte, co to teď způsobilo? Toho nebohého člověka jsme musely zastřelit.

TIM: Ještě není mrtev, můžeme ho zachránit.

Střelí Jana znovu. Tim strne.

TÁŇA: Doktore Leary, budiž tohle pro vás varování. Máte nové mladé tělo, které leccos zvládne, to ale bohužel nezahrnuje útěkářské tendence.

TIM: A co se mnou uděláte? Potřebujete mě. Podcenil jsem vás, už to znovu neudělám.

Tim se znovu pokusí ošetřit raněného Jana.

TÁŇA: Timothy. Pokud neuposlechnete našeho příkazu... zbavíme vás těla.

TIMOTHY: Tak teď zase vidím, že jsem vás přecenil.

TÁŇA: Cože?

TIM: Ale nic.

TÁŇA: Doktore Leary, okamžitě přestaňte ošetřovat toho muže!

TIM: Ne.

TÁŇA: Lucie, zabij toho chlapa na zemi.

LUCIE: Já se ho pokusila zabít už dvakrát, teď zas dvakrát ty!

TÁŇA: Lucie!

LUCIE: Žádný Lucie, já ti nebudu dělat poskoka, ty blbá krávo! Sháním těla, zabíjím lidi a ty akorát věčně korencluješ!

Lucie v slzách rozčilení odchází pryč.

TÁŇA: Lucie!!!

TIM: Tatáňo! Vykašlete se na to. Nemá to smysl. Takhle ne.

Táňa se nerozhodně dívá po mužích. Jakub najednou bleskově sáhne po zbraní a chce Táňu sejmout. Nepodaří se, mine. Táňa k němu přiskočí a zbaví ho zbraně. Chvilku se přetahují, Leary nemá šanci zasáhnout. Táňa ho uzemnila pažbou zbraně. A pak několikrát probodne Jakuba velkým dlouhým nožem. A uteče směrem, kam zmizela Lucie.

TÁŇA: Lucie! Lucie!!! Vrať se!

Tim se probírá z deliria způsobeného ranou do hlavy. Vidí, že je teď ve společnosti dvou umírajících mužů. Oba je dotáhne k jednomu stromu a opře je o něj. Neví, koho se pokoušet zachránit dřív.

JAKUB: To už jsme mrtví?

TIM: Ještě ne.

JAKUB: A kde jste se tady vzal, doktore Leary?

TIM: Vždycky jsem tady přece byl.

JAKUB: To máte pravdu... Zachraňte jeho, má větší šanci.

TIM: Musím vás zachránit oba.

- JAKUB:** To nezachráníte ani jednoho.
- TIM:** Ne ne, zachráním vás oba! Nenechám vás umřít!
- JAKUB:** Doktore Leary! Nepanikařte. Nemá to smysl. Nechte toho. Poslyšte, máte cigaretu?
- TIM:** Tu jsem naposledy viděl v roce 1996.
- JAKUB:** Ach...
- TIM:** Ale mám tu joint.
- JAKUB:** Vážně!?
- TIM:** Ano!
- JAKUB:** Tak ho zapalte, než bude pozdě! Honem, umíráme! Honem!
- Tim zapálí joint, který vytáhl z kapsy, a podá ho Jakubovi. Ten ho pak podá Janovi.*
- JAKUB:** Co teď budete dělat?
- TIM:** Mám dvě varianty. Ta první zní, že odletím na jinou planetu, obyvatelnou člověkem. A tam podstoupím zákrok, který v minulosti prodělal z vlastní vůle i jeden sportovec. Nechal si vypumpovat všechnu krev z těla, aby si jí tam pak nechal vyčištěnou speciální čističkou zase napumpovat zpátky. Během deseti minut.
- JAKUB:** A jak dopadl?
- TIM:** Umřel! Co měl taky čekat. Byl to profík ve svém oboru, ale tohle prostě nezvládnul.
- JAKUB:** A vy to zvládnete?
- TIM:** Jsem přesvědčený, že ano. *(usměje se)* Ale otázka zní: Objevilo již lidstvo obyvatelnou planetu mimo Sluneční soustavu?
- JAKUB:** No jeje. Už několik. Jsou tam celý města.
- TIM:** Zajímavé. A vy jste někdy byl mimo Zemi?
- JAKUB:** Nene, nikdy. Ale někdy bych se rád podíval alespoň na Měsíc. *(usmívá se)* Vy jste někdy byl mimo Zemi?
- TIM:** Byl.

JAKUB: A kde, můžu-li se ptát?

TIM: Byl jsem mrtev.

JAKUB: Aha... to mě teď čeká taky. Takže se možná na ten Měsíc podívám!

TIM: Ano, podíváte.

JAKUB: A ještě dál... až za Měsíc.

TIM: Ano, podíváte se kamkoli.

JAKUB: Už se toho nemůžu dočkat. Ale doktore Leary... jaký je váš záložní plán?

TIM: Uteču do nejsušší pouště na Zemi. Která to teď je, mimochodem?

JAKUB: Středozemní moře.

TIM: Ach... možná bych se podivil, kdybych uviděl mapu současného světa.

JAKUB: Co v poušti, doktore?

TIM: Zakonzervuji se tam vysušením. Tak se zbavím otrávené vody. A až mě najdou, budu vlastně instantní mozek. Zalijte vodou a nabobtná vám filosof. Hehehe.

Jakub se zasměje, ale jeho smích přejde do smrtelného chrchlání. Tim Leary se s ním rozloučí a odchází.

KONEC.

Velikost
boty 43.

Zuzana Patráková

Bydlím ve
sklepě.

Jsem
studentka
2. ročníku
Činoherní
režie JAMU.
Jsem Češka
z Vrchlabí
(Vrch Labe
- Kerkonoše)
- hovorová
mluva
tedy není
vyloučená.
Narodila
jsem se před
dvaadvaceti
lety
(pozn.: psal
se rok 1989)

I přes
alergii na
kov hraju
na pozoun.

Zdravotní stav výborný (šedivé
vlasy jsou opravdu výjimečné),
všechny zuby svoje.

Petr Cejnar

ALKOHOLISTICKÁ IDYLKA

Na motivy povídky Jaroslava Haška

Obsazení:

Hlasatel

Paní Hodišková

Pan Hodišek

Pošťák

Svěřenci protialkoholní ligy

Hospitalizovaní pacienti

OBRAZ PRVNÍ: PROTIALKOHOLNÍ LIGA

HLASATEL: (zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... *protialkoholní liga stojí při vás...*

(deklamuje)

PROTIALKOHOLNÍ LIGA

JIŽNÍ SVAHY 58

P.O.BOX 355 BRNO

Bojujme proti alkoholismu! Bojujme proti této zhoubě lidstva, která v současné době napadá až 90% populace, protože každý, kdo pije byt' jen jednu sklenici piva, je alkoholik, který má rozum tupý, který stále blbne, protože už jediná sklenice piva denně naprosto stačí, aby se z člověka během roku stal úplný idiot!

(zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... *protialkoholní liga stojí při vás...*

(deklamuje)

PROTIALKOHOLNÍ LIGA
JIŽNÍ SVAHY 58
P.O.BOX 355 BRNO

Poslyšte pravdivý příběh jednoho z vás – příběh nejmenovaného úředníka alkoholika, který také nic jiného nevyváděl, než že pil svou jednu sklenici denně. Jeho mozek se den co den stále zatemňoval, až úplně ztrácel povědomí o svých povinnostech. Nemohl si (poněvadž duševně ochabl) vypomáhat finančně mimořádnými pracemi (díky kterým jindy dosazoval do platu pro svou početnou rodinu). Bída se uhostila v dříve tak spokojené domácnosti, ale on stále pil tu jednu sklenici piva. Nedbal na nářky své manželky a dětí, které hladověly. A došlo to konečně tak daleko, že aby mohl nadále pít svou jednu sklenici denně, sáhl na jemu svěřené peníze, zpronevěřil velký obnos, byl odhalen, uvězněn a jeho rodina úplně zničena. Když vyšel z vězení, povraždil svou manželku a děti sekýrou, aby dokončil hrůzné dílo alkoholismu.

(zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... *protialkoholní liga stojí při vás...*

(deklamuje)

PROTIALKOHOLNÍ LIGA
JIŽNÍ SVAHY 58
P.O.BOX 355 BRNO

Bojujme společně proti blbnutí svých bližních, proti rozkoši, se kterou

při obědě noří své vousy do sklenice piva a proti idiotismu tímto způsobovanému! Jednejte ve jménu dobra a od této chvíle započněte pozorování svých drahých manželů, protože blbnutí se neděje vždy najednou, ale poznenáhlu a lze je na nešťastné oběti zjistit pouze bedlivým pozorováním!

Navštivte nás se svými poznatky a připomínkami na naší adrese, protože

každý má právo být šťastný ve své střízlivosti. Následujte nás a s pomocí tohoto letáku společně šířme osvětu naší protialkoholní ligy!

(zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... protialkoholní liga stojí při vás...

OBRAZ DRUHÝ: PAN A PANÍ HODÍŠKOVI

PAN H.: Vepřoknedlozelo je bezkonkurenčně nejlepší jídlo na světě!

PANÍ H.: Jsem ráda, že ti chutnalo.

PAN H.: A po obědě zalehnout s vychlazeným ležákem!

PANÍ H.: Pivo máš připravené v lednici.

PAN H.: Nádhera! Já se stejně mám, že tě mám.

PANÍ H.: Co dávají?

PAN H.: Ále... zase nějakou americkou kravinu – ideální pro intelektuální odpočinek při nedělním odpolední.

PANÍ H.: Když už jsme u odpočinku – už jsi vymyslel plán na dovolenou? Dětem už brzy začínají prázdniny, měli bychom je někam vzít... (pauza)

Přemýšlela jsem nad Krkonošemi, dlouho jsme tam nebyli... zajet si provětrat hlavu na čerstvý vzduch...

PAN H.: Hm. A kde bysme bydleli? Zase u Horáků? Nevím nevím, starý Ondřej mě vždycky táhne s sebou do hospody a pak se mi směje, že si nechci dát víc než dvě piva. Hlavně, že on si jich dá deset a pak třeští jako pako...

PANÍ H.: (zvonek u dveří. Paní H. jde otevřít – pošťák jí předává obálku s letákem protialkoholní ligy. Paní H. si leták pročte, zadívá se na manžela a zbledne...

Nadchází proces pozorování. Paní H. po každé následující manželově větě vypadá, že se rozpláče – je to jasné, pan H. blbne!)

PAN H.: I když máš pravdu, vlastně to není špatný nápad – dlouho jsme nebyli na Sněžce (tu jízdu lanovkou minule rozhodně nepočítám).

(pauza)

Slyšela jsi už tohle: Na úpatí Sněžky, potkal jsem tři ježky, všichni tři šli pěšky, život je tak těžký!

(pauza)

Ale raději si s sebou vezmeme stan a přespíme u Horáků na zahradě. Ondřej po dvanáctce zařezává jak dřevorubec, to se nedá poslouchat!

(pauza)

A propos: dostanu, když tě dostanu do stanu?

PANÍ H.: (Paní H. omdlí)

OBRAZ TŘETÍ: PROTIALKOHOLNÍ LIGA II., P.O.BOX 355

HLASATEL: Dobrý den, já vám můžu pomoci!

PANÍ H.: Dobrý den, přečetla jsem si váš leták... víte, můj manžel...

HLASATEL: Kolik?

PANÍ H.: Dvě.

HLASATEL: Denně?

PANÍ H.: Ano. Ale žádná kořalka – to je jeho zásada.

HLASATEL: Jak často to porušuje?

PANÍ H.: Nikdy.

HLASATEL: I tak je to ale vážný problém. Pozorovala jste bedlivě?

PANÍ H.: Bojím se, že už blbne.

HLASATEL: Jak se to projevuje?

PANÍ H.: Verše...

HLASATEL: Á, verše! Verše většinou bývají prvním stádiem.

PANÍ H.: Bude ho možné ještě vyléčit?

HLASATEL: Pokud zahájíme léčbu ihned, nebude snad nutná ani hospitalizace.

PANÍ H.: Jak?

HLASATEL: (pauza. Hlasatel zatleská, v rukou mu přistane kytara. Deklamuje)

Příšera alkoholismu vznáší se nad vaší domácností. Z vašeho manžela,
nezakročíte-li, stane se vrah, žhář, lupič. Jaká je pomoc, aby v šílenství
opilců nepovraždil vás i vaše děti? Obrátte se s důvěrou na Károlyho
lékárnu v Brně-Lesné, která vám zašle dobírkou po předem hotově
zaplacených 500Kč láhev kořalky proti třeštění opilců.

Aplikujte každé
ráno, při obědě a večer 40 kapek kořalky do likéru, který váš muž pije.

Za čtyři měsíce bude váš manžel vyléčen. Upozorňujeme, že do piva se
nehodí! Je správné, že s námi bojujete proti alkoholismu, proti blbnutí
svých bližních, proti rozkoši, se kterou při obědě noří své vousy do
sklenice piva a proti idiotismu tímto způsobovanému! Je správné, že
nás následujete na naší cestě ke střízlivosti lidstva!

(zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... protialkoholní liga stojí při vás...

OBRAZ ČTVRTÝ: VEČEŘE

PAN H.: Svíčková na smetaně je bezkonkurenčně nejlepší jídlo na světě.

PANÍ H.: Jsem ráda, že ti chutnalo.

PAN H.: Uf... Teď bych dal království za vychlazeného ležáka.

PANÍ H.: A nedal by sis spíš nějaký likér? Jaký máš vlastně nejraději?

PAN H.: Jak tě, prosímte, napadl likér? Viděla jsi mě někdy pít kořalku?

PANÍ H.: Ale já přeci nemluvim o kořalce. Včera jsem od sousedky dostala výbornou višňovku... na vaření... Nedal by sis trochu? Je opravdu dobrá a sladoučká. Taky už jsem měla – vždyť trochu neuškodí, naopak prospěje... Budeš mít větší chuť k jídlu a k práci.

(pauza)

PAN H.: Pro mě za mě... Když je na vaření, tak si po tom tvým bezkonkurenčně nejlepším vyváření jednu dáme.

PANÍ H.: *(Paní H. mu nalije višňovku se 40kapkami Károlyho kořalky)*

PAN H.: Uu, máš pravdu jako vždy – ta píše! Tak ještě jednu do druhý nohy, což?

OBRAZ PÁTÝ: PÁDY

(Pan Hodíšek je v rychlých střizích zobrazován při pádech způsobených kořalkou. V mezipauzách je slyšet pouze zvuk kapání Károlyho kořalky do višňovice. Vše se děje rytmicky, skoro jako při představě tančení šavlového tance. Kořalka lítá vzduchem stejně jako pan Hodíšek.)

OBRAZ ŠESTÝ: PROTIALKOHOLNÍ LIGA III.

HLASATEL: (zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... protialkoholní liga stojí při vás...

(deklamuje)

PROTIALKOHOLNÍ LIGA
JIŽNÍ SVAHY 58
P.O.BOX 355 BRNO

Bojujme proti alkoholismu! Bojujme proti této zhoubě lidstva, která v současné době napadá až 90% populace, protože každý, kdo pije byť jen jednu sklenici piva, je alkoholik, který má rozum tupý, který stále blbne, protože už jediná sklenice piva denně naprosto stačí, aby se z člověka během roku stal úplný idiot!

Je to velice smutné, kam člověka zavedou jedna nebo dvě sklenice piva denně. To už nepomůže ani Károlyho kořalka proti třeštění opilců. Velice smutný důkaz toho podává nejmenovaný pan H., který (i přes radikální léčebnou kúru) polil po třech měsících léčby sebe, svou manželku a své děti petrolejem a uprostřed Krkonošských hor všechny upálil.

Proto pozorujte bedlivě své manžely a vytáhněte do boje proti příšeře alkoholismu dříve, než bude pozdě. Dříve, než už ani Károlyho kořalka proti třeštění opilců nic nezmuže.

(zpívá)

Alkohol je lidstva metla
tahle ta metla by vás do jednoho smetla
nebýt našeho (na konci tunelu) světla
... *protialkoholní liga stojí při vás...*

KONEC.

chata Růžovka, Jizerky, únor 2012

TRADICE

Obsazení:

Milan Všetečka
 Marika Všetečková
 Klára Zlámalová
 Pavel Keberle
 Simona Dlouhá
 Petr Svoboda
 dva pražští bezdomovci
 obsluha

1. SOCIAL NET

10. ročník setkání „TRADICE“

Pozval(a) vás Milan Všetečka ´ Sdílet ´ Veřejná událost

Čas: 8. únor ´ 18:00-24:00

Vytvořil(a) Milan Všetečka

Další informace:

Tradiční setkání absolventů Gymnázia Jana Keplera Praha.
 Posezení u dobrého jídla a pití. Doprovodný program a bohatá
 tombola zajištěny. Rezervace od 18:00, sraz 17: 45 na Václavském
 náměstí (u koně). Přijďte včas! Účast potvrďte nejpozději do 31.
 12. – ZÁVAZNÉ!

Těším se na Vás,

Srdečně zdraví Milan Všetečka

Sdílet Příspěvek Odkaz Fotka Video

Napište něco...

Milan Všetečka

Vážení, doufám, že se sejdem ve stejně hojném počtu jako minulý rok! Fotky z „Tradice2010“ k dispozici na <http://www.rajce.net/TRADICE>

20 září v 16:00 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

Toto se líbí uživatelům Petr Svoboda, Zdeněk Plachý, Klára Zlámalová a 11 dalším

Petr Svoboda

ty voe to to leti... uz ted se nemuzu dockat. potvrzuju ucast a tesim se jako svina

20 září v 16:10 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

Izabela Dobrovská-Malá

Já opět hlásím svoji neúčast. Budeme zrovna s rodinou na slavnostech v Uherském Hradišti.

20 září v 16:12 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

Milan Všetečka

to Petr: Jasnačka, „Tradice“ je vždycky mejdan roku! Je hezké, že ji stále udržujeme. Jen málo lidí si dneska potrpí na tradice! Píšu si tě a těším se.

to Iza: Izo, je to desátej ročník a ty jsi nebyla ani na jednom! Pochybuj, že už skoro půl roku dopředu přesně víš, co budeš dělat 8. února. Je to ale tvoje věc – naše Tradice tě nezajímá a já to беру. Příště si ale, prosím tě, vymysli lepší výmluvu!

20 září v 16:16 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

Klára Zlámalová

Napiš si moji účast. „Tradici“ si nenechám ujít. Už se na tebe moc těším, dlouho jsem tě neviděla! Pus.

20 září v 16:35 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

Milan Všetečka

to Klárka: Jsem rád, že nemáš naplánovanou jinou akci – bez tebe by Tradice nebyla Tradicí. Doufám ale, že se do 8. února ještě uvidíme (přeci jen to je 5 měsíců)! Pusu M.

20 září v 16:37 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

Milan Všetečka

Do 10. ročníku „TRADICE“ zbývá 20 dní, 468 hodin, 28059 minut...

19 ledna v 06:23 ´ To se mi líbí ´ Přidat komentář ´ Sdílet

2. POSLEDNÍ VEČERE

Milan: Do prdele! Do prdele! Sakra, já se na to... Au! Do prdele!

Marika (*přiběhne*): Co je? Co děláš, chceš to rozmlátit?

Milan: Krám podělanej! (*na počítač*) Tě jednou vyhodím z okna!

Marika: Co se děje?

Milan: Zase spadnul internet!

Marika: Ne! Vážně? Jaká tragédie.

Milan: Nech mě! To mě dokáže fakt vytočit! Zrovna když sem odesílal pozvánku!

Marika: Na co, prosímtě, pozvánku?

Milan: Na co asi! Na zejtřejší Tradici!

Marika: Další pozvánka? Myslím, že už všichni pochopili, že máte zítra sraz. Od září jsi je stačil pozvat nejmiň desetkrát!

Milan: Co se do toho pleteš? Tě štve, že tobě sem žádnou pozvánku neposlal!

Marika: Máš pravdu. Hned po večeři si jdu zařídit facebook. Bez něj jsem o tyhle věci úplně ochuzená!

Milan (*neposlouchá, všímá si počítače*): Konečně! Ták... Odeslat! Super... Co je k večeři?

Marika: Zapečené těstoviny s brokolicí.

Milan: Brokolice? A jaký maso?

Marika: Žádný.

Milan: Si děláš srandu?

Marika: Proč? Vegetariánská večeře. Jednou to vydržíš. Zítřka do sebe naláduješ spoustu nezdravého jídla, tak aspoň dneska budeš jíst zdravě.

Milan: Vždyť je to úplně zelený. Vypadá to jako nudle z nosu.

Marika: Jsi nechutnej!

Milan: Já? Tohle je nechutný. Můžeš mi říct, jak tě napadlo uvařit zrovna brokolici? To děláš schválně, aby mi z toho bylo zejtra blbě a nemoh jsem se večer pořádně najíst!

Marika: Nedělej scé...

Milan: Tebe totiž štve, že nejdeš s náma! Už tejden děláš všechno proto, abys mi zkazila z Tradice radost!

Marika: Cože? Jsi paranoidní! (*paroduje*) „Posezení u jídla a pití. Doprovodný program a bohatá tombola zajištěny!“ Na to sem tak zvědavá. Kdybych chtěla tombolu, půjdu na ples. Tam se dá aspoň tančit! Celá ta vaše Tradice je uhozená na hlavu. A co je na tom vůbec tradičního? Jsem ti měla k Vánocům pořídit kroj, aspoň by ses tam vyjímal, ty Tradice! Kam jdeš?

Milan: Pro párek v rohlíku! Ten tvůj zelenej sopel jíst nebudu!

3. U KONĚ

Milan (*přechází sem a tam u koně, neustále si kontroluje hodinky, je nervózní*): Pozvánky, rezervace, peníze, výzdoba, tombola, lístky, klobouk, nic nechybí, všechno je v pohodě... No ták, už pojďte... Desátej ročník, mazec, to to letí... Do prdele! Já jsem debil, sakra! (*začne si prohledávat kapsy*) Kam sem to... Do prdele! (*telefonuje*) Dělej, no tak... No konečně! Mariko?

Mrkni se k počítači, jestli tam neleží můj proslov... Dělej prosímtě!... Do hajzlu! Za 2 minuty máme sraz, vrátit se už nestihnu... Nemohla bys mi to prosím dovézt? No a? Pojedeš metrem!... Mariko... Ses zbláznila? Na to se teda nevykašlu, víš jak je to důležitý? Čtrnáct dní se s tím píšu jak magor, rekapituluju celejch deset let Tradice a ty mi řekneš, ať se na to vybodnu, že to je stejně kravina? Jsi normální? Mohla by ses laskavě sebrat a dovézt... *(přichází Klára)* Tak to nevadí, uvidíme se večer. Pa a pusu... *(rychle položí telefon)* Ahoj Klárko, tobě to ale sluší, ukaž se mi...

Klára: Ahoj Milánku, jsem tu první?

Milan: Jako vždy jdeš přímo na čas.

Klára: Strašně ráda tě vidím! Povídej, jak se máš? Co rodina? Vždyť jsme si naposledy povídali na minulé Tradici... Marika nepřijde?

Milan: Marika musela jet na máminu oslavu narozenin, takže se moc omlouvá. Jinak se mám skvěle... A co ty? Vypadáš fakt nádherně!

Klára: Děkuju, taky jsem se moc snažila, abych se ti líbila... Ostatní zase určitě přijdou v otrhaných džínech. Někteří ani po deseti letech nepochopili smysl Tradice... *(přichází Petr)* Koukej Milánku, támhle jde Péťa, haló...

Petr: Čaute děcka, tak co, jdem na to? Už mám hlad... Se těším jako sviňa!

Milan: Musíme ještě počkat na ostatní.

Klára: Péťo, tak strašně ráda tě vidím! Povídej, jak se máš? Co rodina? Vždyť jsme si naposledy povídali na minulé Tradici... Zdeňka nepřijde?

Petr: Nee, je vegetariánka, pche. Není nic víc sexy než když se krásná ženská zakousne do pořádný flákoty masa, vid' fešando *(plácne Kláru po zadku)*.

Klára: Milánku podívej, támhle jde Pavlík se Simonkou! Ahóój, už se nám to tu pěkně schází.

Simona: Čau lidi, omlouváme se za zpoždění, do pěti jsem měla tajči a vůbec jsem nestíhala...

- Klára:** Ale drahoušku, to je přeci v pořádku! Podívejte, jak jí to sluší! Ty chodíš na tajči? To je úžasný sport, že? Ale po chvílce tě přestane bavit, věř mi. Teprve po roce tajči jsem zjistila, že jóga a kickbox jsou ve skutečnosti mnohem uvolňující.
- Simona:** Ahoj Kláro. Čekala jsem, že tu budeš taky...
- Milan:** Ale samozřejmě. Klárka je přeci nejpoctivější dodržovatelka Tradice.
- Simona:** Vážně? *(ke Kláře)* Nevšimla jsem si tě na prvním ročníku... Nebo se špatně pamatuju?
- Milan:** Ten se nepočítá, to byla Klárka v Americe a navíc se setkání v tu dobu ještě nejmenovalo Tradice. Na všech ostatních Tradicích ale Klárka byla...
- Simona:** To skoro všichni co tu sme...
- Milan:** *(nadechuje se, Klára ho zarazí)* ...
- Klára:** Milánku, pšt. Simonka je z tajči určitě moc unavená, nemá cenu se hádat. Pěkně se usmířte... Pavlíku! Tak strašně ráda tě vidím! Povídej, jak se máš? Co rodina? Vždyť jsme si na posledy povídali na minulé Tradici... Monika nepřijde?
- Pavel:** Monika na tradice moc není... Zůstala doma. Ale podívejme se na tebe, jak ses vyparádila...
- Klára:** Děkuju!
- Pavel:** Není ti v těch podvlíkačkách zima?
- Klára** *(pravděpodobně ho vůbec neposlouchala):* To víš, dala jsem si dneska záležet. Desátý ročník je desátý ročník...
- Milan:** Takže vážení, odbudeme si pár formalit, ať se můžeme přesunout do tepla. *(Milan si bere prezenční listinu):*
Milan Všetečka... zde!
Petr Svoboda...
- Petr:** Zde!
- Milan:** Simona Dlouhá...
- Simona:** Zde!
- Milan:** Pavel Keberle...

Pavel: Zde!

Milan: Zuzana Přidalová...

Pavel: Vidiš, úplně jsem zapomněl – Zuzana se omlouvá, něco jí do toho vlezlo, takže nedorazí. Ale všechny vás moc pozdravuje.

Milan: To si ze mě děláš prdel? Jak jako něco jí do toho vlezlo? Tak sakra vím už půl roku dopředu, kdy Tradice bude, tak se tomu přizpůsobím, ne? Příště se můžu vykašlat na nějaký blbý pozvánky, jednoduše si zavoláme večer před a kdo bude moct, ten přijde, ne?

Klára: Ale Milánku...

Milan: Ještě se někdo nechce letošní Tradice zúčastnit? Ještě někomu do toho najednou něco vlezlo? Rád bych vás upozornil, že Tradice trvá už deset let. Deset let! Její udržení nás stálo roky dřiny. Už půl roku přežívám jen díky myšlence na dnešní večer! S tímhle přístupem to budeme muset brzy zabalit. Vezměte si letošní účast – sešlo se nás o polovinu míň než vloni. Jsme už devět let po Gymplu, každej máme svoje životy, přes rok se téměř nevidáme a právě Tradice je to, co nás furt spojuje! Tak ať mi nikdo do hajzlu netvrdí, že mu do toho něco vlezlo! Nic není dostatečně dobrá výmluva! Zuzana o Tradici ani o nás už jednoduše nestojí! (pauza) Klára Zlámalová...

Klára: Zde!

4. TRADICE

Milan: Petře, Pavle, vy si vezmete na starost ceny do tomboly. Rozestavte je na tenhle stůl. Pak k nim prosím dejte tyhle čísla. Simono, ty rozvěš výzdobu a tady jsou svíčky a vonný tyčinky.

Petr: Nemůžem to udělat až po jídle? Mám strašnej hlad...

Milan: Ne! Vždycky začínáme tombolou a výzdobou.

Klára: Já pomůžu klukům. Jako za starých časů (kokečně mrkne na Pavla).

Milan: Oni to zvládnou, zbytečně by ses jim pletla.

Klára: Já a plést? A jaký teda dostanu úkol?

Milan: Smím prosit?

Klára: Tančit? Tady? Ale vždyť je to divný...

Milan: Proč? Máme to tu celý zarezervovaný, proč bysme si nemohli zatrsat?

Klára (začne se smát): Tak jo, bude mi potěšením.

(*Milan s Klárou tančí. Hraje rádio. Tančí i na reklamy...*)

Simona (věší poslední kus výzdoby): Takhle to stačí. Kluci, už to máte? Skočíme si na cigáro?

Pavel: Ouk (podívá se na tančící Kláru s Milanem). Tady to bude ještě na dlouho.

(*Simona, Petr, Pavel odchází. Milan s Klárou tančí. Je slyšet doznívající popová písnička, po ní jsou zprávy. ...*)

Milan: Klárko, jsem rád, že se spolu můžeme vídat aspoň tyhle večery. Jsi úplně jiná než ostatní, vždycky to tu rozjasníš. Mám ze sebe pocit, že Tradici pořádám a těším se na ni skoro rok dopředu...

Klára: Jé, kluci šli ven. Ahóój (mává jim přes sklo). Milánku hned jsem zpátky, jdu si dát před jídlem taky rychlou cigaretku.

(*Klára odběhne*)

Milan: ... stejně jen kvůli tobě...

(*Milan upravuje výzdobu a rovná ceny v tombole. Přitom co chvíli kontroluje dění venku, kde zbytek osazenstva kouří cigaretu. Je nervózní a téměř všechno v místnosti přerovná podle svého*)

Klára: Už jsme zpátky! Snad se ti nestýskalo, Milánku. Máš proslov? Můžeme zahájit? Kluci, pojďte honem, slavnost začíná! Tramtadadá...

Milan: No já... Jasně... Dneska umím proslov zpaměti... Drazí bývalí spolužáci! Před několika léty a zimami jsme měli to potěšení navštěvovat společné prostory... pro studium. Psal se rok 2001, kdy jsme všichni úspěšně odmaturovali a nasměřovali

své kroky do různých koutů České republiky. Avšak v tomto výjimečný rok se stalo ještě něco jiného... jiného. Jako stvrzení našeho neutuchajícího *(na tomto slově se Milan patřičně zasekne)* přátelství jsme se rozhodli strávit spolu jeden večer plný zábavy a... přátelství. V ten okamžik jsme ještě netušili, že nám toto setkání vydrží i na dalších deset let a stane se z něj v týhle... téhle... této době úžasná tradice. V téhle době, ve které není zvykem ohlížet se ke svým kořenům a podobná tradiční (až možno říci rituální) setkání již dávno nejsou v módě. Proto tímto chci vzdát hold všem zvykům a obyčejům, které v těchto... těchto pro tradice tak těžkých časech stále pevně stojí na svých základech, stejně jako naše Tradice stojí na našem pevném přátelství! Tímto považuji 10. ročník našeho setkání za zahájený!!!! A nyní přistupme k prvnímu bodu našeho programu - objednávkce jídla.

5. OBJEDNÁVKA

Double cheeseburger MENU

Coca Cola

Big Mac 5×

McChicken MENU

hranolky

Coca Cola.

McCountry MENU

malé hranolky

Coca Cola

Big bacon and cheese MENU

Coca Cola

Swiss King MENU

velké hranolky

bezedná Coca Cola

6. TOMBOLA

Klára (zpívá): Máme se rádi, nemáme se rádi, budem se mít rádi, ne-
budem se mít rádi. Já se nebudu koukat na krokodýlý oči...

Simona: Kláro, prosímtě...

Petr: Sem přežranej.

Pavel: Dal bych si pivo.

Milan: Tak si vylosujeme tombolu, ne?

Klára: Milánku, prosím, můžu rozdávat?

(Milan podá Kláře klobouk s lístky do tomboly)

Klára: Platí stále jeden lístek za 10Kč?

Milan: Aaaaano.

Klára: Tak začneme u tebe – kolik kousků to bude?

Milan: Od tebe si jich vezmu pět...

Klára: Tááák, prosím *(nastavuje mu klobouk, aby si vylosoval lístky)*

Milan: Losuj za mě ty, jsi takový můj talisman pro štěstí...

Simona: Nechte toho prosím vás, rádi bysme se dostali na řadu ještě dneska!

Klára: Však ti nic neuteče. Péťo, kolik lístků si koupíš ty?

Petr: Dej mi tři...

Klára: Pavlíku?

Pavel: To je jedno, třeba taky tři...

Simona: Já chci za pade.

Milan: Vyhrávám čtyři ceny!

Potlesk

7. TESCO?

Petr: Nejdete někdo na cígo?

Milan: Ne.

(ticho)

Pavel: Nemám skočit do Tesca pro pár lahváčů?

Milan: Snad se dokážeme bavit bez alkoholu...?!

Simona: Kolik je?

Milan: Za deset, půl devátý.

Simona: V kolik tu zavíraj?

Milan: Sem s nima domluvenej na půlnoc, máme ještě spoustu času...

(ticho)

Klára: Představte si, co se mi včera stalo. V trafice se mě ptali, jestli mi je osmnáct a chtěli vidět občanský průkaz.

(ticho)

Simona: No a?

Klára: Ukázala jsem řidičák. Jeden prodavač se mi začal horlivě omlouvat. Když opominu ten trapný dotaz a podezření, tak to byl velice sympatický mladík. Nakonec mi ještě nabídl zapalovač zdarma a ptal se, jestli jsem odtud a jestli k nim chodím do trafiky častěji. Zajdu tam zítra, asi si se mnou bude chtít sjednat schůzku...

Milan: To bude určitě nějaký úchylák...

Pavel *(přeruší ho):* Vopravdu nemám skočit pro to pivo?

Milan *(podrážděně):* Ne!

Simona: Kolik je?

Milan *(už naštvaně):* Za sedm minut půl devátý!

8. TA PRAVÁ...

Pavel: Nezbyly ještě nějaký ceny v tombole?

Klára: Ne, posledních sedm jsem vyhrála já.

(ticho)

Petr: Z tý coly mi je už pěkně šoufl.

Simona: Taký si vychlemtal už minimálně tři litry!

Petr: No a? Když je bezedná...

Pavel: No... já budu muset pomalu jít.

Milan: Proč jako?

Pavel: Monika je doma sama, tak nechci přijít moc pozdě...

Milan: Ale prosím tě, to je ale hodně trapnej důvod! Marika taky sedí doma u televize a mě to ze židle nezvedá!

Klára: Vždyť si říkal, že jela k mamince...

Milan: No... už se vrátila.

Pavel: Mě to taky rozhodně ze židle nezvedá, jen jsem přejezenej, utahanej, tombolu sem nevyhrál žádnou a těším se domů, to je všechno!

Milan: To jsem vůbec netušil, že seš takovej podpantoflák.

Pavel: Tak s těmahle kecama jdi laskavě do hajzlu!

Milan *(paroduje)*: Těším se domů... za ženou, to je všechno.

Pavel: Jdi doprdele! Neprovokuj. *(Napjatá pauza)* Tebe sere, že sem na rozdíl od tebe doma spokojenej!

Milan: Co tím jako chceš říct?

Pavel: Jen se nedělej! Celej rok nemyslíš na nic jinýho než na Tradici, půlroku se bavíš jen vytvářením a posíláním pozvámek – vždyť si to sám říkal! A proč to asi je co? Protože máš v posteli tu pravou?

Klára: Pavlíku!

Simona: To trochu přeháníš, nemyslíš?

Milan: Tos posral!

(Milan se zuřivě vrhne na Pavla, začnou se prát – ze stolu padají tácy, ceny vyhrané v tombole... Holky křičí, Petr se od rvačky co nejvíc distancuje. V tom zmatku si nikdo nevšimne příchodu dvou bezdomovců.)

9. „ZA DVACKU“

Bezdomovec 1: Dobrý den, mohli bychom dostat jeden cheeseburger za dvacet korun?

Obsluha: Ne.

Bezdomovec 2: Vy už nemáte tu akci „za dvacku“?

Obsluha: Máme.

Bezdomovec 2: Tak v čem je problém?

Obsluha: Dneska máme zavřeno.

Bezdomovec 1: A co tu teda dělají támhle ti lidé?

Obsluha: To vás nemusí zajímat.

Bezdomovec 1 *(pozoruje rvačku Milana s Pavlem):* Koukám, že to moc nezajímá ani vás.

Obsluha: Okamžitě odejděte, nebo zavolám policii.

Bezdomovec 2: Vždyť nic špatného neděláme. Jen jsme vás slušně poprosili o jeden cheeseburger za dvacet korun...

Obsluha: Vypadněte, nebo začnu křičet!

Bezdomovec 1: Ale...

Obsluha: Pomooooc!!! Davide!!! Pomooooc!!!

(Do místnosti okamžitě vtrhnou dva bodyguardi, vrhnou se na bezdomovce a násilně je vyvádějí ven. Bezdomovci se chabě brání. Probíhají tak dvě rvačky najednou.)

10. KOMPENZACE

(Milan s Pavlem se stále perou – jako první si rvačky ochranky s bezdomovci všimne Pavel. Zarazí se)

Pavel: Co to...

Milan *(posměšně)*: Už máš dost?

Pavel: Počkej chvilku...

Milan *(také si všimne bezdomovců)*: Kdo to kurva je?

Klára *(jde za obsluhou)*: Můžete nám vysvětlit, co se to tu děje? Tenhle podnik jsme si na dnešní večer zarezervovali pouze pro sebe a chceme se v klidu navečeřet a pobavit – o žádné narušování nestojíme!

Obsluha: Už je všechno v pořádku. Nastala malá komplikace, tito dva násilníci sem vpadli a dožadovali se vydání několika hamburgerů zdarma, tak jsme na ně povolali ochranku. Situace už je ale pod kontrolou.

(Ochrance se mezitím podařilo vyvézt zmlácené bezdomovce. Na zemi je krev.)

Obsluha: Obávám se ale, že budeme muset vzhledem k tomuto incidentu restauraci zavřít dříve – skutečnost, že je na podlaze krev, nám z hygienických důvodů znemožňuje další manipulaci s potravinami.

Pavel: Zavřít? Vždyť je teprve půl desátý. Podle dohody tu můžem bejt ještě hodinu a půl!

Obsluha: Bohužel nám vzniklá situace nedovoluje...

Milan: Ale... Zrovna jsme se chystali objednat si další jídlo...

Petr: Kam asi teď máme jít, co?

Milan: To je nehorázný...

Pavel: Vaše práce byla postarat se o klidnej průběh večera – bez nezvanejch hostů!

Obsluha: Ještě jednou se vám za vpád těchto zlodějů omlouvám, bohužel bychom se dostali do sporu s hygienickými předpisy, kdybychom vám povolili pokračovat v konzumaci.

Simona: No to je perfektní, to se povedlo. Pěkný zakončení kulatého ročníku Tradice!

Obsluha: Jako vyrovnání a omluvu vám můžeme nabídnout rodinné balení „McBOX pro partu“, které zahrnuje 20 Chicken McNuggets nebo 2× Big Mac, 4 Cheeseburgery a 4× velké hranolky.

Pavel: Ale...

Obsluha: Je nám to líto, ale opravdu zde nemůžete zůstat.

(pauza)

Milan: Je nás pět, tak si vezmem těch 20 McNuggets...

(Obsluha odejde připravit balíček na cestu)

Klára: Zkaženej večer!

Pavel: Takovýhle zakončení Tradice jsem si fakt nepředstavoval...

Petr: A kde si to sníme?

Milan: Skočíme do Tesca pro nějaký piva a dáme si to třeba na hlaváku. Venku je strašná zima!

(Všichni si balí svoje věci. Výzdobu a svinčík po rvačce nikdo neuklízí. Obsluha přináší McBox. Nikdo nepoděkuje.)

Obsluha: Prosím, dobrou chuť, děkujeme za návštěvu a přejeme vám příjemný zbytek večera.

Petr: Ukažte, já ten pytel vezmu...

(Obsluha odejde)

Simona: Tak aspoň se snažili omluvit...

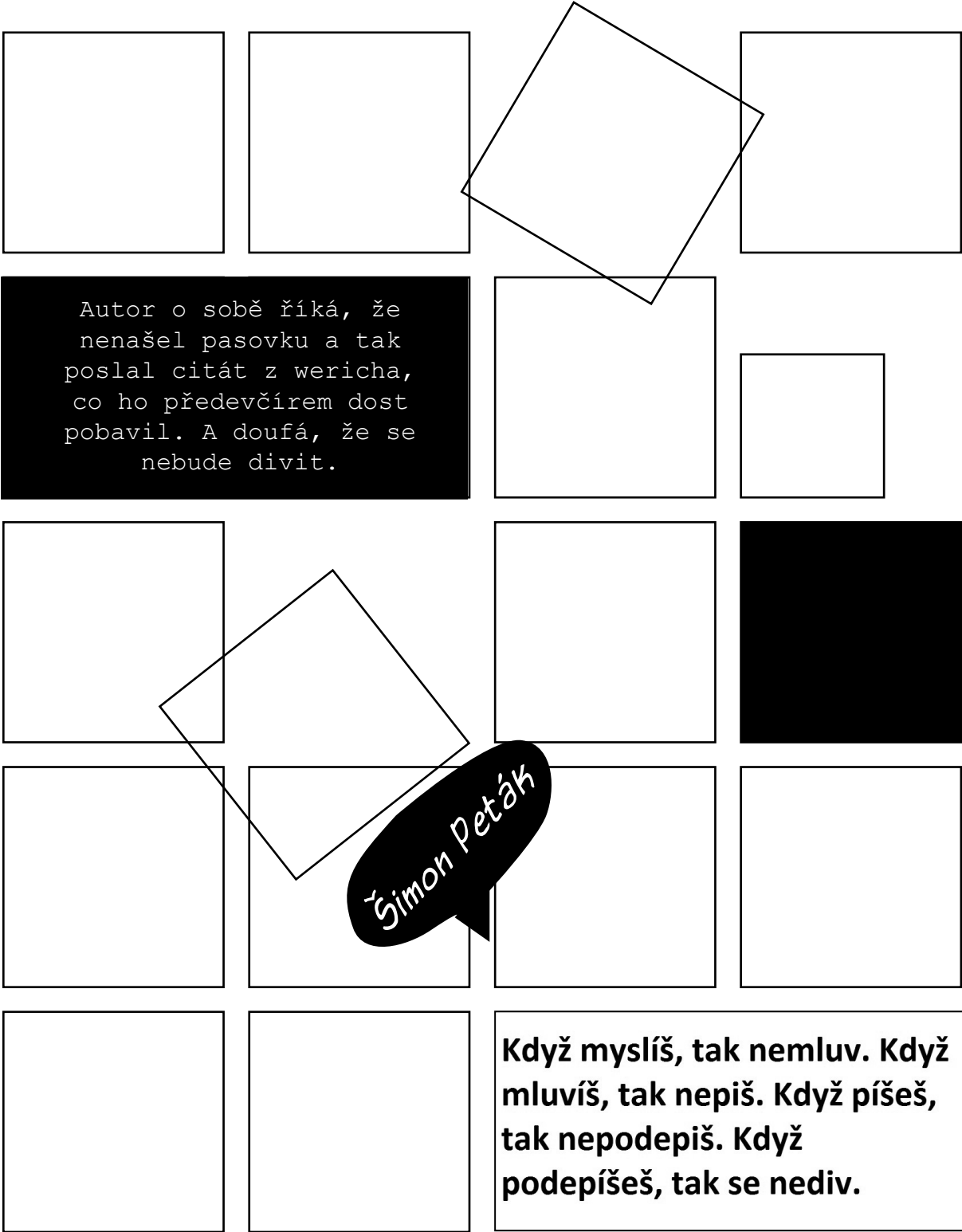
Pavel: Ale ani pět McBoxů nedokáže pokaženej kulatej ročník Tradice vynahradiť!

Milan: Přitom se to dneska rozvíjelo tak slibně. Je vidět, že už ani pro takovýhle profesionální podniky cokoliv tradičního neznamená lautr nic! Budeme muset popřemejšlet, jestli nám hrdoť dovolí sem jít oslavit i jedenáctej ročník. Vím, že změna restaurace může bejt pro Tradici tvrdej zásah, ale na druhou stranu příštím rokem vstoupíme do druhýho desetiletí

tohohle obyčejě, proto by mohla malá inovace (i vzhledem k tomuhle letošnímu průseru ze strany MacDonaldu) jenom prospět. Promyslím podrobnosti a pozvánku na příští ročník pošlu už dřív – aby měli všichni dostatek času vyjádřit se, jestli souhlasí s přesunem Tradice do novějšch prostor... A víte co? *(Milan zvýší hlas natolik, aby ho obsluha odklízející nepořádek po zemi a stolech slyšela)* Mám jednoho známýho v KFC na Čerňáku! Pojdte, odcházíme. Takovýhle zacházení si nenecháme líbit, že jo? *(velice nahlas a povýšeně)*: NASLEDANOU!

(za hlasitého tleskání, výskání a projevů souhlasu odchází pětice se vztyčenými hlavami z MacDonaldu.)

KONEC.

Autor o sobě říká, že
nenašel pasovku a tak
poslal citát z wericha,
co ho především dost
pobavil. A doufá, že se
nebude divit.

Šimon Peták

**Když myslíš, tak nemluv. Když
mluvíš, tak nepiš. Když píšeš,
tak nepodepiš. Když
podepíšeš, tak se nediv.**

ON A ONA

Ona: Takže jsme domluvení, ano?
On: Jo.
Ona: Fakt mi to nepřijde nijak trapné nebo cos říkal. Jsme prostě lidi, ne?
On: Jo.
Ona: A normálně, jako dva lidi, se můžeme bavit... o čemkoliv, ne? Normálně jako lidi, protože se to normálně docela dělá.
On: Jo.
Ona: Jasně. Jako zajít na kafe, ne? Popovídat si.
On: Jo?
Ona: Já myslím, že ano. Prostě se zajde na kafe a vedou se řeči, co a jak. *(pauza)* Prosím tě, řekni mi to.
On: *(pauza)* Jo. Popovídat si. Jen tak.
Ona: Jak to vidíš, co nejpřesněji to dokážeš. Řekni to.
On: Jo.
Ona: Řekni, jak to je...
On: Ne.
Ona: Ne? *(pauza s otazníkem)* Proč ne?
On: Nemůžu.
Ona: Aha, ty... nemůžeš?
On: To nemůžu.
Ona: Hmm, tak ještě jednou: řekneš to.
On: Jo.
Ona: Jak to vidíš, co nejpřesněji to dokážeš, řekneš to.
On: Jo.
Ona: Ale neřekneš, jak to je.
On: Jo.
Ona: Cože?
On: Ne?
Ona: Co?
On: Ach jo. Možno říkat, jak si myslet, že to je, dobře? Jen tak si popovídat.
Ona: Ano.
On: Těžko říkat, jak to je.
Ona: Už zase slovíčkaříš, víš jak jsem to myslela.

On: Víím, no. Popovídáme si. Jako na kafi.

Ona: Řekni to.

On: Takže, jak já to chápu?

Ona: Ano.

On: Jasně... takže on -

Ona: On? Určitě ,on`?

On: Určitě. On... nedostudoval, že jo? Nezačal ani druhý ročník.

Ona: Ano.

On: Ale knihovnu má plnou chytráků. Ve výši očí Schoppenhauer, Dostojevskij, Kant a Sartre. Tenhle mix. Hmm. A jeho vášeň, ta jeho nezlomná vášeň -

Ona: Diskutovat.

On: Diskutovat!

Ona: Bože.

On: Jo. Snadno tomu dokáže tak propadnout, že začne ztrácet slova. Docházejí mu, jazyk plácá jak ocas mořský panny na tý souši slov. Podívej, on se při prolézání pubertou zapasoval někde mezi dítětem a kmetem. Je konzerva. S velkou obřadností uznává authority, ohmatává archetypy, smysl pro humor nula -

Ona: Ale ne. Tak dva.

On: Dobře. Ale z deseti. *(naváže na předchozí výčet)* Ale stačí si poslechnout, jak o těch svých autoritách a archetypech mluví. Pětačtyřicátník s duševní aspirací na kmeta, který už ale stačil zdětinštět.

Ona: Ach jo.

On: Říkalas co nejpřesněji.

Ona: Ano.

On: A to jsme zatím jenom v převlékárně. Teď... *(zatleská)*

Kulisy: posledních šest let života obývá všehovšudy jednu místnost. Odchází jen venčit psa, na nutné pracovní vyjížďky a kouřit na schody před dům. A to je labužnické cigárko. Těch obyčejných si dá patnáct u stolu a omlouvá se otevřeným oknem. Žije jen se svojí hlavou. Je uvnitř svého pokoje se svým počítačem, uvnitř své hlavy, přemýšlí. Přemýšlí - to mu jde. Ale ty čtyři stěny kolem ho ponechávají příliš v bezpečí. Na rybníce se tak dlouho nepohnula hladina, až ji dostal žabinec. Hnije. *(zatleská)* Myslí, ale děsí ho závěry, k nimž dochází. Je to zlé. Přemýšlí

a přemýšlí, rozkládá, analyzuje. Hledá východisko. Mno, aspoň si to namlouvá. Zavaří se mu kebulé.

(pauza)

Ona: Takže to je ono?

On: Tak to chápu. Upozorňuju: chápu.

Ona: Já vím, já vím. Děkuju.

On: Rádo se.

Ona: *(zarputile vrtí hlavou, pak:)* Teď já.

On: Jseš si jistá?

Ona: Já...

On: Určitě ,já`?

Ona: Určitě. Já jsem... nedostudovala, jo? Jsem starší ze dvou dětí, prvorozený syn, to já jsem měla být ředitel zeměkoule.

On: Jo, mamínčina naděje.

Ona: Otcova. Původně otcova, ale máma jí i se zbytkem snadno vzala za svou. Ale... vylili mě hned v druhém semestru, vylili mě, já... musela jsem odejít. Musela jsem -

On: Proč tě vylili.

Ona: *(nespokojeně mrkne, pak se krátce zamyslí)* Vždycky jsem ředitelem zeměkoule tak nějak byla. *(krčí rameny)* Máma, ona... hmm. Ale musela jsem pryč, ven. Poprvý velkéj zlej svět, já v něm, vydaná napospas, ředitel zeměkoule tam venku... *(pauza)*

On: Ano?

Ona: No strach! Strašnej strach!

On: Šlechtic v bahně s lůzou?

Ona: Možná. Já nevím, prostě strach! Ta knihovna, to je ono. To je útočiště -

On: Kniha je atributem intelektuála, jistě. Dává mu možnost pocitu nadřazenosti, který nezbytně potřebuje -

Ona: Je to útočiště! S knihou je mi bezpečno. A svět uvnitř ní. Je mu rozumět, má rád, když chci, ovládám... ovládám ho, jeho logiku -

On: To ale nedává smysl - kniha mu nutně musí připomínat jeho prohru na akademické půdě, nemůže se k ní přeci vracet bez resentmentu -

Ona: Kniha nemá se školou nic společného! Není součástí jeho prohry, literatura je stále osobní, ničím nezkalená. A dej mi taky trochu prostoru!

On: Jasně. Promiň.
Ona: Jsem... sama. Teda ne, strach je tu se mnou; výčitky taky. A pes. Zbyl mi jedinej, jedinej mě poslouchá. Poslouchá mě. A slyší, co říkám, rozumí mi. On neočekává žádný to... žádný výsledky, jestli mi rozumíš.
On: Výsledky! Běž kurva do -
Ona: Nekřič na mě!
On: Já se... snažím, rozumíš mi? Já se kurevsky snažím, tak mi dej pokoj s výsledkami!
Ona: Ano, já vím... No, prostě, takhle já tomu rozumím.
On: Takhle?
Ona: Jo, takhle.
On: Dobře, tak... Podívej, není to lehký. Není to pro mě teď lehký, ale poradím si, jo? Došlo k nějakéjm... chybám a je třeba je srovnat, jasně.
Ona: Já vím, já vím, taky proto o tom s tebou -
On: Hele, to je v pohodě. V pohodě, jo?
Ona: Bude, určitě ano, určitě to dáme -
On: Je to v pohodě, jo? A má to i druhou stranu, dobrou. Všechno zlý, hele...
Ona: To určitě, určitě. Takže -
On: Takže jsme vlastně byli na kafi, že jo. Popovídali jsme si.
Ona: Ale -
On: Ne, tohle samozřejmě už je moje věc, ne tvoje, jo?
Ona: ...
On: Jo?
Ona: (pauza) Ano.
On: Spoustu jsem toho pochopil, fakt spoustu. Třeba už teď po sobě sbírám vajgly, che.
Ona: Ano. Já ti rozumím.
On: Prima.
Ona: Já ti rozumím. (On vstane, odejde a cestou rozsvítí velké světlo v pokoji)
On: Udělej mi kafe, myšáku!
Ona: (za scénou) Ano.

KONEC.

Vlnitej kubismus, aneb cylindr a kaleidoskop

Postavy:

MUŽ a ESKAMOTÉR (*hráni stejným hercem*)

ÚŘEDNÍK (*projevuje se ve dvou různých polohách – poznámka „jinak“*)

MLADÍK

DĚTI

ASISTENT (*přichází z a odchází do publika*)

ESKAMOTÉR: Dámy a pánové, řekněme takto: mírně zadušený tmavý suterén, velký šedý stůl, pohyblivý pás a troje dveře, ano? – Čas? V této intenci není třeba uvažovat, byla by nám zbytečně na obtíž. (*zatleská*) Viděli jste? Intence odešla, je pryč! Skvěle, mí drazí! A teď: Pozor! (*narází si cylindr přes oči, chvíli tak stojí, pak ho sundá a zahodí*) Prosím, abyste se na vlastní oči přesvědčili o tom, jak se daří magii uvnitř mého cylindru: v rukávech mám balónky, karty, šátky, králíka a holuby. Můj asistent právě teď obohacuje toto sladké hlediště o svou vejčitou hlavu. V příslušný okamžik mi bude k ruce jako dobrovolník z lidu, a to klidně pod přísahou, že naprosto a zcela nejsme na ničem smluvení, a že mě rozhodně a bez-de-baty vidí prvně v životě. (*zatleská*) Jak dokonale se mezi vás včlenil. Skvěle. Jste připraveni, pohodlně usazení na místech? Pak tedy začínáme! Číslo první! (*přitáhne na scénu ÚŘEDNÍKA, hvízdne na prsty, otevřou se dveře v zadní stěně a po pásu přijede DÍTĚ 1*) Za stolem sedí úředník a třídí děti. (*zatleská*)

Číslo PRVNÍ

ÚŘEDNÍK: Zuzana.

DÍTĚ 1: Vuvana.

ÚŘEDNÍK: Zu-za-na.

DÍTĚ 1: Vu-va-na.

ÚŘEDNÍK: ZU-ZA-NA!

DÍTĚ 1: VU-VA-NA!

ÚŘEDNÍK: *(píše na lístek)* Rytmus to má, důrazy cítí, stačí vyz-
dít hubu a může skřehotat ve sboru. Tak. *(plácne děcku*
lístek na čelo) Další! *(dítě odjede po pásu do protějších*
dveří)

DÍTĚ 2: Zde! *(podává svůj lístek)*

ÚŘEDNÍK: *(čte v něm, pak vybafne)* Co je to Vuvana?

DÍTĚ 2: To-o je... Zuzana bez podezdívky.

ÚŘEDNÍK: Dobrej. *(píše do lístku, pak vyndá slamáček a hůlku, podá*
je děcku) Zatancuj.

DÍTĚ: *(zastepuje)*

ÚŘEDNÍK: Bravo! *(poznámená do lístku, plác na čelo)* Dám ti radu,
mrňousi – kdyby tě špatně krmili, vykládej fóry o Pepíč-
kovi a chytej rajčata. Ty nahnílý nejez. Další! *(děcko*
odjede)

MUŽ: *(přichází dveřmi z chodby)*

ÚŘEDNÍK: Už zas ty?

DÍTĚ 3: Móo.

ÚŘEDNÍK: Jak-jak se vůbec jmenuješ?

DÍTĚ 3: Móo.

ÚŘEDNÍK: *(bere si lístek)* Poslyš... Móo. To už je ale potřetí,
koukám.

DÍTĚ 3: Móo...

MUŽ: Promiňte, prosím vás, můžu se-

ÚŘEDNÍK: No, Móo, to se nedá nic dělat. Tentokrát už to bude tám-
hle do chodby a druhý dveře nalevo.

DÍTĚ 3: Móo!

MUŽ: Prosím vás, promiňte, že...

ÚŘEDNÍK: Já vím, já vím, Móo.

DÍTĚ 3: Móo. *(odchází dveřmi na chodbu)*

ÚŘEDNÍK: *(zakládá lístek do složky)* Další!

MUŽ: Promiňte, že vás ruším, já hledám –

ÚŘEDNÍK: Tak prosím.

MUŽ: Prosím?

ÚŘEDNÍK: No to taky, koukám. Ale klidně, hledejte, nenechte se rušit.

MUŽ: Děkuji, jste laskav, ale já bych –

ÚŘEDNÍK: Zcela nepochybně. *(bere lístek DÍTĚTE 4)*

MUŽ: Promiňte, prosím vás, ale –

ÚŘEDNÍK: Prosíte už podruhé, to stačí. A ano, prominu. Ale už jen pro tentokrát.

MUŽ: Ale já se chci jenom –

ÚŘEDNÍK: HA! *(dupne děcku na nohu, to vykřikne, ÚŘEDNÍK ho popadne za čelisti, nahlíží mu do pusy)* Víš, Kiki, když nepřestaneš tajně upíjet tu barvu, nevyroste z tebe princezna.

DÍTĚ 4: Ghaag...

ÚŘEDNÍK: To si ale budeš muset vybrat. Jícen na bílo, nebo zakletá věž a nekonečný vyhlížení prince. *(pustí děcko)* Obojí nepůjde.

DÍTĚ 4: Prý ji začnou vyrábět i dietní, lightku.

ÚŘEDNÍK: Kiki!

DÍTĚ 4: Pardon.

ÚŘEDNÍK: Tohle už je podruhé. Ještě jednou a bude malér. *(napíše na lístek, plác na čelo, pošle děcko pryč. Žádné další zatím není na dohled. ÚŘEDNÍK si dělá pohodlí)*

MUŽ: Kdybyste s dovolením –

ÚŘEDNÍK: S mým, nebo s vaším?

MUŽ: Já jsem –

ÚŘEDNÍK: To jistě, JSTE. Já se nehádám.

MUŽ: Ale vy –

ÚŘEDNÍK: Nenenene, JÁ jsem taky. Žádné ale.
MUŽ: Ale –
ÚŘEDNÍK: Řek jsem žádné!
MUŽ: (zoufale) Já hledám informace!!! (pauza)
ÚŘEDNÍK: To sotva.
MUŽ: Cože?
ÚŘEDNÍK: Sotva. Žádné informace nehledáte.
MUŽ: Jakto?
ÚŘEDNÍK: Protože tu stojíte, třesete se ze své odvahy a těch třech vzácných výkřičníků, co jste na mě naprskal, a necháváte mě, abych vám tu lezl po nervech. Nebo říkáte tomuhle „hledat informace“?
MUŽ: To ne.
ÚŘEDNÍK: Tak vidíte. (pauza)
MUŽ: Já se... omlouvám.
ÚŘEDNÍK: Tak prosím.
MUŽ: Omlouvám se.
ÚŘEDNÍK: No tak se omluvte.
MUŽ: Vždyť říkám, že se omlouvám.
ÚŘEDNÍK: Říkáte. A když říkáte, že spíte, taky doopravdy spíte?
MUŽ: Ne, to ne.
ÚŘEDNÍK: Tak přestaňte říkat, že se omlouváte, a omluvte se, konečně.
MUŽ: Já... já v takovém případě asi nevím jak.
ÚŘEDNÍK: Tak proč lžete?
MUŽ: (ticho)
ÚŘEDNÍK: Proč hledáte informace, když sám jste samá dezinformace?
MUŽ: Já... se omlouvám.

- ÚŘEDNÍK:** *(vyčítavý pohled)*
- MUŽ:** *(provinilé ticho)*
- ÚŘEDNÍK:** Teď provinile mlčíte.
- MUŽ:** A vy... vy pořád pojmenováváte, co já dělám.
- ÚŘEDNÍK:** Což jste mi právě ukradl. Kdo holt lže, ten taky krade.
- MUŽ:** Proč to děláte?
- ÚŘEDNÍK:** Říkal jste, že hledáte informace, ne? *(pauza)*
- ESKAMOTÉR:** Ano, ano. Maestro litera se nám tedy představil v plné kráse. Je oslnivý, vpravdě oslnivý, děkujeme, drahý mistře, jen... V této neutěšené kobce jakoby trpěl až přílišným komickým potenciálem, nezdá se vám, přátelé? Hm... ale!, podívejme, co mu to vězí za uchem, no jistě. To je jedovatý osten arogance, tak proto. Bravo, bravo. Tomu se říká člověk, vpravdě člověk na svém místě. Ovšem! Právě teď přišel čas položit si otázku, a já ji napovím, mé nejskvělejší obecenstvo: je maestro litera opravdu člověkem? Nebo se pod jeho zcela lidským obličejem, pod touto bezchybnou masitou maskou s pravými pigmentovými skvrnkami skrývá jen cosi jako loutka, otrok naší hry? Už brzy maestro projde mým cylindrem za námi, abyste jeho triku nahlédli až do rukávu, jen... jen ho ještě okamžik nechme zářit před zraky přihlížejících děvčat.
- ÚŘEDNÍK:** Děkuji vám.
- ESKAMOTÉR/MUŽ:** Ale jistě. Ehm... Potřeboval bych něco vědět. Něco o tomhle komplexu.
- ÚŘEDNÍK:** Myslíte mraveniště?
- MUŽ:** No vidíte, já ani nevěděl, že se tomu tady říká Mraveniště.
- ÚŘEDNÍK:** Neříká. Tak tomu říkám já. Váš komplex je stejně dobrý.
- MUŽ:** Víte, já bych tu měl někde bydlet. Někde... Ale potreboval bych mapku, plánek. Přijdu si tu dočista ztracený.
- ÚŘEDNÍK:** Mrzutá věc.
- MUŽ:** A vy byste mi tedy –

MLADÍK: *(vrazí do místnosti)* Škatulata hejbejte se! *(snaží se podpálit holou stěnu, ale nedaří se mu)*

ÚŘEDNÍK: *(jinak)* Ale, co to má...

MLADÍK: *(nevšímá si ho)* Dělej, dělej, no tak. ChaCHÁ! Já vám zvednu mandle.

MUŽ: *(jinak)* Mladý muži...

MLADÍK: Vám chytne zadek, než zjistíte, která bije. Jau!

MUŽ: Potřebujete pomoc?

MLADÍK: *(spěšně schová zapalovač)* Mno, možná. Chachá! Přijde na to.

MUŽ: Na co?

MLADÍK: Přijde na to, jestli jste jako voni všichni, nebo jste ryzí, máte rozum na pravém místě a srdce na dlani, hm?

MUŽ: Pardon?

MLADÍK: Hele na rovinu: jste zvíře, jasný?

MUŽ: Ano?

MLADÍK: Chachá, no sichr, zvíře. Vy, já, nejsme nic než zvířata, ne?

MUŽ: Já si nejsem-

MLADÍK: No né, tohle je regulérně dokázaný, věřte mi. Vždyť nás taky příroda matka vod přirozenosti všechny stejně miluje, ne?

MUŽ: D-dobrá.

MLADÍK: Jsme její milovaný děti, fakt. Milovaný skotačivý koťata.

MUŽ: Dobrá.

MLADÍK: Vy, já, von, všichni takový přerostlý koťata. A žijeme v džungli, bejby, jo? Chachá! Taky dokázaný, hele, vemte si to. Třeba zákony. Co? No nejsou, představte si! Ve skutečnosti žádný zákony nejsou, je to jenom vejmysl, to jste věděl? Že si jenom někdo někde řek, že udělá záko-

ny, aby mu podle nich lidi žili? Ale to přece vůbec nic neznamená, ne?

MUŽ: *(chce reagovat, nedostane příležitost)*

MLADÍK: Helejte, když já řeknu, že jsem paša, tak to taky hned neznamená, že jsem, ne? Chachá, to je rána, co, takhle najednou! Houby řád, celej řád je faleš. Fakt ryzí je jenom chaos a dusno a cvokatej drajv tohodle života v ho-uští. Všechno dokázaný.

MUŽ: Aha. A toho vy se držíte?

MLADÍK: Držíme. Toste na to káp.

MUŽ: Vy a... kdo?

MLADÍK: Tak bacha, v odkud to jako víš, že *my*, hm? To už není bžunda. *(pauza)* Řeknu ti to takhle – lidi se podle zákona přírodní říše dělej a dva typy: hyeny a na volný, mírumilovný ptáky. Na tom absolutně všechno závisí, absolutně. A *my*, když se teda ptáš, *my* jsme ty ptáci.

MUŽ: Aha. *(pauza)* A co přesně to znamená?

MLADÍK: Zbytečný vysvětlovat.

MUŽ: Jakto?

MLADÍK: Protože hyena nikdy ptáka nepochopí a pták, ten sám dobře ví. Ptáka může pochopit jenom pták. Kdo nemá křídla, nevidí svět shora a neví, co je to chtít a co moct, ten nepochopí nikdy. *(pauza, pak rychle, šeptem)* Když se pustí velký zlý do malejch a ubohejch, řekněte – kde budete stát?

MUŽ: No... nejspíš... s malými.

MLADÍK: Chachá! Škatulata hejbejte se! Tak tumáš. *(vrazí muž i roli papírů)* Ty možná ještě budeš jeden z nás. Vylepuj. No, vylepuj je, všude. Hledej v sobě ptáka, uvidíš... no prostě uvidíš!

MUŽ: A nepomohl byste na oplátku vy mně? Víte, já hledám informace.

MLADÍK: *(zbystří)* Jaký informace?

MUŽ: Takové, kde by měli plánek se zakreslenými záchody, knihovnou, bistroem a kde bych se dozvěděl, kde tady bydlím.

MLADÍK: Hele, tak na to se vyser. Všechno bude stejně brzy vzhůru nohama.

(ozve se klakson, otevřou se dveře, pás se dá do pohybu, objeví se další děti, ÚŘEDNÍK zpozorní)

MLADÍK: *(vidí děti, k ÚŘEDNÍKOVÍ)* Ty hajzle! A ty budeš první vzhůru nohama. A hlavou napřed do drtičky. Tfu!

ÚŘEDNÍK: *(jinak)* Milý pane, patrně si nejste vědom, že je vaše chování krajně nevhodné. Co kdybych o tom zpravil vaše drahé rodiče?

MLADÍK: Jen si dělej prdel, ty zaprodanej, zkorumpovanej, bezpečnej hnuse. Dělej si prdel, dokud jí máš! U mě máš zářez. *(vyrazí dveřmi na chodbu, zvenčí zazní: „Škatulata hejbejte se!“)*

ÚŘEDNÍK: Jako Achilla budou mě namáčeti, až drtičky zůstane ušetřena jen pata má jediná.

MUŽ: Hehehe. *(pauza, pak za MLADÍKEM)* To je –

ÚŘEDNÍK: To je. *(K děcku)* Jestlipak máš hotové všechny úkoly, hm?

MUŽ: ... roztomilý člověk.

DÍTĚ 5: Ano, prosím.

ÚŘEDNÍK: Jednička z krasomluvy. A jestlipak je máš pěkně podepsané od maminky?

DÍTĚ 5: To prosím nešlo, protože maminka se dlouho zdržela v práci, Barčo, a nedostala se v noci vůbec domů. A teď jí nemůžeme budít.

ÚŘEDNÍK: Ale pětka z pravdomluvy! Pěkně to řekni: „To prosím nešlo, protože maminka...“

DÍTĚ 5: Protože maminka až do rána pila v Žumpě a teď by ani neudržela v ruce tužku.

ÚŘEDNÍK: Tak je to správně. Nebo se musíš naučit líp lhát. *(vezme děcku lístek)* Dám ti pěkné doporučení, ano? Na sekretářku s podkasanou minisukní, hm?

- DÍTĚ 5:** Děkuju.
- ÚŘEDNÍK:** *(lístek na čelo)* Další! Řekni „drbu vrbu“.
- DÍTĚ 6:** Drrbu vrrbu.
- ÚŘEDNÍK:** No vidíš, lepšíš se.
- DÍTĚ 6:** Takže ze mě přřeci jen něco bude?
- ÚŘEDNÍK:** Kdepak, ale lepšíš se. *(plác na čelo)* Další!
- DÍTĚ 7:** *(vrhne se na ÚŘEDNÍKA, kouše ho, ten rychle něco smolí na jeho lístek)*
- ÚŘEDNÍK:** Vostrý zuby a vostrej fotr. Kirie kirie. *(plác na vzteklé čelo)* Další!
- DÍTĚ 8:** *(mlčí)*
- ÚŘEDNÍK:** *(vezme lístek, pohladí děcko)* No jo. Ale to už je na-
posledy. Spánembohem. *(lístek na čelo, víc dětí není na
dohled, pauza)*
- MUŽ:** Co to mělo znamenat?
- ÚŘEDNÍK:** To poslední? Děcko na odpis. Nepovedený rodiče no, to už
se těžko spraví.
- ESKAMOTÉR:** A nyní, dámy a pánové, propadne maestro litera cylindrem
za námi. HA!
- ÚŘEDNÍK:** Copak, přijde vám to neuvěřitelný?
- MUŽ:** Ne... Vlastně jo.
- ÚŘEDNÍK:** *(uštěpačně)* Aha.
- MUŽ:** Tyhle věci prostě asi nepatří do mého systému.
- ÚŘEDNÍK:** Hm! Týrané děti, to pro vás neexistuje.
- MUŽ:** To ne. Víím o tom.
- ÚŘEDNÍK:** Dokonce!
- MUŽ:** Víím, že se to děje. *(dlouhá pauza, ÚŘEDNÍK ho pronásle-
duje pohledem, není úniku)* Víím, že se to děje; že se to
děje víc, než bych si třeba chtěl nebo dokázal přiznat,
ale... ztrácejí se mi. Samy od sebe. Hibernují někde hlu-

boko. A i když už třeba někdy zazní, schází jim ozvěna. Zajdou. Hrozně rychle zajdou a nejsou.

ÚŘEDNÍK: Vytěsněné.

MUŽ: To ne. Anebo ano, možná, ale nějak samy od sebe, stejně jako, já nevím... Na tom nezáleží.

ÚŘEDNÍK: Stejně jako?

MUŽ: To není podstatné –

ÚŘEDNÍK: Jako!?

MUŽ: Vraždění tuleňů, ženská obřízka

ÚŘEDNÍK: války

MUŽ: skleníkový efekt

ÚŘEDNÍK: pralesy

MUŽ: golf nebo dechovka, nepatří to do mého systému. (pauza)

ÚŘEDNÍK: Možná útěk před vlastními traumaty?

MUŽ: Ale prosím vás! Moje dětství bylo tak spokojeně normální, že by ho neotiskly ani lokální noviny. (pauza) Nikdy jsem s touhle palčivou realitou nesdílel byt, natož pokoj. Násilí na dětech... To je pro mě soused, kterého když potkám na schodech, musím se vždycky okamžik rozvzpomínat, že vůbec existuje

ÚŘEDNÍK: jde z něj strach

MUŽ: to taky. Nemít svoji bezabsolutní dietu –

ÚŘEDNÍK: Prosím?

MUŽ: To jako máte třeba bezlepkovou, tak je dieta bezabsolutní – bez univerzálních, všeobjímajících pojmů

ÚŘEDNÍK: jako je

MUŽ: pravda

ÚŘEDNÍK: dobro

MUŽ: zlo

ÚŘEDNÍK: bez univerzálních, všeobjímajících soudů jako

- MUŽ:** správný
- ÚŘEDNÍK:** nebo špatný
- MUŽ:** nedržel tu dietu, asi bych musel říct, že tenhle soused zlý opravdu je.
- ÚŘEDNÍK:** Taková vaše čokoládka potají. Hřích proti štíhlé linii.
- MUŽ:** *(usměje se)*
- ÚŘEDNÍK:** Týrané děti. Zneužívané na všechny způsoby – ve vlastním sosu i nadivoko.
- MUŽ:** Asi mi na to schází přijímač
- ÚŘEDNÍK:** moc krátký vlny
- MUŽ:** nebo dlouhé, nevím. *(dlouhá pauza)* Já...
- ÚŘEDNÍK:** Ano?
- MUŽ:** Já před tím nezavírám oči. Nechci je zavírat
- ÚŘEDNÍK:** ale taky se nedíváte tím směrem.
- MUŽ:** Tak nějak. *(ozve se klakson, ÚŘEDNÍK zpozorní, zamne si ruce)*
- ESKAMOTÉR:** A tak jsme nahlédli až na samé dno kuloárů a vyzvěděli něco o hudebním vkusu, odporu k určitému druhu sportovního vyžití a dokonce o dietách! Naším očím, ctěné publikum, bylo dopřáno vidět, jak za vykouzlený čtvrták porodil můj staříčkový automat na divy perlivý, osvěžující nápoj záhadné příchuti. Ale nepijme víc, zdržme se nyní dalších doušků. Přečtěme si raději něco o složení na obalu. *(pauza)* Hotovo? Pak musím varovat ty z vás, kteří si nepotrpí na hlasité zvuky, abyste měli v několika příštích okamžicích ukazováčky v pohotovosti u svých ctěných boltců. Teď se totiž, pro zhuštění děje, sáhneme po dramatické zkratce. Takže psssst, je tady kolize... Jedem.
- ÚŘEDNÍK:** *(podívá se směrem k otevírajícím se dveřím)* Poslední dnešní várka.
- HLAS:** *(z chodby)* Škatulata hejbejte se! *(dveře se rozletí)* Smrt šmelinářům s lidskou důstojností! *(dovnitř vletí granát a dveře se zabouchnou)*

(Granát se odrazí od stolu a zalétne do právě otevřených dveří, z nichž by vzápětí měly vyjet děti na roztržení. Výbuch za scénou)

MUŽ: *(němě zírá)*

ÚŘEDNÍK: *(po chvíli se otřepe)* Takže padla. *(vyndá ze stolu ležstro, rychle ho vyplní a pošle potrubní poštou)* Oni ho chytnou, bude to raz dva.

MUŽ: Byl to...

ÚŘEDNÍK: Chytnou ho a pofrčí za katr, uvidíte.

MUŽ: *(němě zírá)*

ÚŘEDNÍK: Poslyšte, vy jste v šoku.

MUŽ: *(němě zírá)*

ÚŘEDNÍK: No jo, úplně mimo. Jenom stojíte a civíte. *(pauza, pozoruje MUŽE)* To jsou ty chvíle, kdy přítomnost doléhá s tak neodbytnou silou, že? Tak neodbytnou, že by jeden ocenil střih. *(MUŽ zamrká)* Co nejrychlejší možnou cestou šup do okamžiku, se kterým si už scénárista ví rady. Kdy už se sedí s teplou dekou kolem ramen a

MUŽ: *(mělce)* hrnkem horkým od kávy v dlaních

ÚŘEDNÍK: a vedou se řeči. *(pauza)* No vidíte. Soused už přešel, minul vás a jde chodbou dál. S trochou snahy se na něj zas do týdne zapomene.

MUŽ: *(vrtí hlavou)* Střih.

ÚŘEDNÍK: Ale?

MUŽ: Potřebuju střih.

ÚŘEDNÍK: To byste si to příliš –

MUŽ: Střih!

(Tma)

ESKAMOTÉR: Snad by se slušelo alespoň nějaké slovo na úvod, ale kdepak. My se nedáme ničím zdržovat a pokračujeme. Číslo druhé, ,Po výbuchu`.

Číslo DRUHÉ

(Stejná scéna, MUŽ sedí na židli přes stůl naproti ÚŘEDNÍKOVÍ, ten vaří kávu)

ÚŘEDNÍK: Kávu, to ano. Tu si zas ve službě dopřeju; a rád. To vám řeknu rovnou. Vážně. Já se tím netajím. Víte, že v období středověku v Turecku, a představte si prosím pěkně, jaké tam asi tehdy bylo postavení žen, takže ve středověkém Turecku směla žena opustit svého manžela, nedopřával-li jí denně dostatečné množství kávy? To jsem slyšel. A říkám to proto, abyste si uvědomil, jakou sílu káva má. Káva je silnější než šovinismus! *(podá hrnek)*

MUŽ: Děkuji.

ÚŘEDNÍK: A káva je taky ten nejvýkonnější činitel evoluce, nemyslíte?

MUŽ: Hmm?

ÚŘEDNÍK: Během chvilky dokáže právě probuzeného člověka vyšvihnout o tři vývojové etapy výš. Polidšťuje ještě víc než třeba manikúra! *(vytáhne deku, obchází stůl, balí do ní MUŽE)*

MUŽ: Nechte toho.

ÚŘEDNÍK: Snad jste si o to řekl! Dáme kafčo, zabalíme se do deky a trochu té tíživé atmosféře ulevíme, ne? Budeme ji provokovat tím, jak ostentativně ji přehlízíme, a otevřeme si cestu k dobrému kontrastu. Protože pak, až usedneme proti sobě a zazní ta nezbytná chvíle ticha, ta, kdy se muži odhodlávají s očima zabodnutýma do podlahy, po tom přesně cítěném okamžiku lidsky pravdivého mlčení se srdnatě vnoříme pod bolestně vážnou hladinu tématu. Cítíte to? Kontrast! Klidné, bezděčné obkružování... A!, střemhlavý pád.

MUŽ: *(mlčí)*

ÚŘEDNÍK: Cítíte se v bezpečí?

MUŽ: O to snad nejde.

ÚŘEDNÍK: Coby ne?

MUŽ: *(náhle vyjede)* Vidíte tamty dveře? Před chvíli jimi proletěl granát a skončil v tamtěch, v TAM TĚCH! Takže teď nejde o to, jestli si přijdu v bezpečí.

ÚŘEDNÍK: A o co jde? O ten svinčík, co tam zůstal?

MUŽ: Jde o to, že za těmi dveřmi byly děti a ten granát je zabil

ÚŘEDNÍK: a přitom se tak upřímně snažil zabít mě

MUŽ: zabít nás.

ÚŘEDNÍK: Jste velmi laskav, ale zabít mě? Na šmelináře s lidskou důstojností je třeba mít jistou kvalifikaci. Když se kácí les, létají třísky; vy byste býval byl ta tříska. *(pauza)* Cítíte se v bezpečí?

MUŽ: *(nevšímá si ho, z počátku pro sebe)* Teď bude ze všeho nejrozumnější přidršet se pevniny. Stáhnout plachty, vyhodit kotvu, opevnit přístav, dát si čokoládu, nasadit ponožky s pejskama... Já... já hledám informace. Hledám informace! Někde tu mám byt, měl bych mít, někde v tomhle mraveništi. V horních patrech, ne tady. Určitě ne tady. Rád bych ho teď našel, svůj byt, zamkl za sebou dveře a pověsil do ložnice záclony po babičce. *(pauza)* Přijdu si tu prostě dočista ztracený. Mám záclony po babičce se zeleným vzorem, jsou pěkné, mívám... ty vzory i ve snech a... sháním informace. Potřebuju se ubytovat, sednout si na něco, co se nerozsype.

ÚŘEDNÍK: *(otevře zásuvku, hodí na stůl plánek)*

MUŽ: *(pomalu ho sebere)*

ÚŘEDNÍK: Co budete dělat?

MUŽ: Budu... se sprchovat. Půl hodiny, zhruba. *(pauza)* A budu prskat vodu na mléčně průsvitný bakelit a sledovat kapky, jak se na něm kroutí. Schroupu pár topinek v županu. Pak si vezmu dlouhé kalhoty, aby si nikdo neprohlížel pejsky na mých ponožkách a půjdu za někým, kdo má na starost vybuchování granátů. A... já nevím. Ale budu. Sprcha, topinky a pak budu vědět. Naprosto přesně budu vědět, co a jak. *(pauza)*

ÚŘEDNÍK: Cítíte se v bezpečí?

MUŽ: *(stiskne plánek)* Víím, jak na to.

ESKAMOTÉR: Přijet k vám s cirkusem, velevážené obecenstvo, právě teď bych zapráskal bičem a ohlásil největší klaunské číslo večera. *(„vykouzlí“ frkačku, zatroubí na ni, zvuk se podobá klaksonu)*

(otevřou se dveře a po pásu vjede na scénu obří rakev)

ÚŘEDNÍK: No výborně. *(vyloví lejstro, zapisuje do něj)*

DÍTĚ 8: *(vyjede po pásu, má zafačovanou hlavu a ruku v závěsu)*

ÚŘEDNÍK: A hele. *(pauza)* No co. *(něco přeškrtá a přepíše něco na papíře)* To byla ale rána, vid'?

DÍTĚ 8: *(mlčí)*

ÚŘEDNÍK: Ale vsadím se, že ty ses nebál, co?

DÍTĚ 8: *(mlčí)*

ÚŘEDNÍK: Ani trošičku jsi nebrečel, hmm?

DÍTĚ 8: *(mlčí)*

ÚŘEDNÍK: *(povzdech, vezme si od děcka lístek)* To už je potřetí. *(zakládá lístek do složky)* Nedá se nic dělat. Na chodbu a druhé dveře vlevo.

DÍTĚ 8: *(pomalu jde ke dveřím na chodbu)*

MUŽ: Co tam?

ÚŘEDNÍK: Spalovna.

MUŽ: Spalov- tam je spalovna?!

ÚŘEDNÍK: Ne. Ale já tomu tak říkám.

ESKAMOTÉR: Jaksi nás teď tlačí čas. Bylo by dobré nechat tuto třaskavou dvojici ještě trochu prokvasit, ale není kdy. Brzy dosáhneme dna klobouku a pak budou starosti o jiné věci. Rychle dovnitř, ať jdem k jádru. Takže: voilá! *(zatleská)*

DÍTĚ 8: *(otevře dveře na chodbu, z chodby dovnitř vpadne MLADÍK)*

MLADÍK: *(přibouchne dveře, uvidí MUŽE, přiskočí ke stolu) Hele, pomoz mi!*

MUŽ: *(nepřítomně následuje instrukce, vezme stůl na protější straně, MLADÍK ho nadiriguje ke dveřím, které stolem zatarasí)*

MLADÍK: *(zadýchaně) Škatulata hejbejte se, vole.*
(Z chodby hluk, dupot nohou, cloumání klikou, kletby)

MLADÍK: Svině! Chachá! Ani hyeny ne, svině to sou.

MUŽ: *(němě zírá)*

MLADÍK: Proti těm musíme bojovat taky, brácho. Co to dá. Pendrekáři zasraný! *(zkoumá zavřené dveře, kterými přijíždějí děti na pásu, pak ty protější)* Nemáš od nich klíč, brácho?

ÚŘEDNÍK: *(jinak, zpoza rakve) Otevírají se automaticky. Pro dnešek už zůstanou zavřené.*

MLADÍK: Ty si hleď svejch mršin, hyeno, nebo dostaneš přes čumák, žes to neviděla.

MUŽ: Vy jste ale opravdu roztomilý člověk!

ESKAMOTÉR: Stop! Dopadli jsme až na samé dno mého kouzelného klobouku, ctěné publikum. Není mi nyní než sdělit, že nás brzičko čeká průlet střechou a v okamžiku následujícím návštěva světa na druhé straně. Voilá! *(pokyne, z auditoria vystoupí už připravený ASISTENT, během následujícího převezme ESKAMOTÉROVO místo)* Nyní se vám zde rozevře tré hlav k nahlédnutí, uvidíte, co se v každé vaří, tak dejte si poctivě po chodu. Na tu čtvrtou hlavinku, která tak poslušně postává támhle vzadu, inu, na tu nemáme kapacitu. Těšilo mě. Voilá! Výstup třetí, „Na druhé straně cylindru“!

Číslo TŘETÍ

ASISTENT: Zavřená místnost, vzadu rakev, čeká na odbavení. Muž, úředník a mladík zataraseni před policií, která pase po mladíkovi. Tři mluvčí, nad hlavami reflektory. Kuželová

světla se rozsvěcují jen tehdy, když mluvčí hovoří! Trochu do toho šlápnem.

(zatleská)

MUŽ: Vy jste ale roztomilý člověk! Upřímná sopka z upřímné potřeby. Jestlipak jste ochutnal to, co plivete?

MLADÍK: Že můžeš vedle něj vůbec dejchat! To by se jeden zalkl, co na sobě má přepíraný krve z potracenejch snů. Jsou jak vrazi, chachá, lovci malejch skřítků s lampičkama. Jednu vytankovat by zasloužil.

ÚŘEDNÍK: (jinak) Nejhorší je, že se vám ani nezdá, mladý muži, jak pohoršlivé ve skutečnosti je vaše chování. Uvědomujete si, jak neuctivě oblečen jste vstoupil do úřadu?

MUŽ: Měl jsem kamaráda, byly mi asi... čtyři? Hrávali jsme si s Filou na koberci pod hodinami se stavebníci. Říkal o sobě, že je nejlepší stavitel střech z celé školky. Vždycky je stavěl a já mohl pomáhat.

MLADÍK: Kdybyste nelhali! Kdybyste nelhali, že jste zdědili svět a umíte ho správně a nazpaměť. Kdybyste nesvazovali nohy, aby vám náhodou někdo neskočil do okurek. Že jsem, kurva, menší pán, když tu lezu teprv půlku vašeho taktu? Já ale hlavou napřed! Ne nohama!

ÚŘEDNÍK: (jinak) Podívejte, jsou některé vážné věci, které je třeba respektovat, ač naše osobní preference třeba nemíří stejným směrem. Jsou hodnoty a povinnosti svázané se společenskou tradicí, že? Je na vás a jedině na vás, abyste se zamyslel nad sebou samým.

MLADÍK: Víš, kdo takovej jako ty vládne? Viděl jsi někdy toho žalostnýho starce? (trochu extaticky) Rozvrácený trouchnivý křeslo z bambusu pod sebou, sedí v plátěných kalhotách a se zběsilým hněvem je jehlou zašívá na svém těle. A kalhoty, odřený tou věčností dvou tisíců roků, co je stařec bezohledně vlácel sem a tam, se drolí jak hořící krajka! To je váš král!

ÚŘEDNÍK: (jinak) Je to prostě nepřipustné, toto si nemůžete dovolit. Vy speciálně ne.

MUŽ: Byl s tím hrozně roztomilý. Dokázal i deset minut trpělivě sedět na židli, výš, nad námi ostatními posazenými na zemi a vysvětlovat, že nejlépe staví střechy on. Trochu mi přitom připomínal babičku. Chovala krocany a mluvila jako oni. Fila taky hudoval.

MLADÍK: Je vás jak mravenců. Rozlezlý po světě na milióny. Takovejch vás znám! Úředník, jako černoprdelník!

Na kravatáky
vemem háky,
zaháknem jim je za ptáky.

Jenom hákama,
těma de je vyděsit,
voni by totiž nejradši všechno
v kravatách svejch sami voběsit!

ÚŘEDNÍK: *(jinak)* Není to, z mé funkce, kterou tu zastávám, vhodné, ovšem – nemohu jinak. Promiňte, ale jste nezdárné přestárlé dítě, které uteklo z domova a teď zvenčí, tajně za noci plive na jeho zdi. Zná vás, nemyslete si. Jen co venku trochu prochladnete, rádi se zase vracíte načerpat maminčinu kuchyni a vydřené teplo otcových kamen.

MUŽ: Všechny přesvědčoval, že střechy musí stavět on, jedině on. Tak tomu věřil. Tak opravdově. Takovéhle věci. Byl roztomilý. Jednou kousl Maťu, když si brala červené krytinové kostičky.

MLADÍK: A potají nám říkáte frackové, žejo? Tak o nás mluvíte, když přetáhnete vokna roletama. Jsou z vás vidět jenom podlý, najednou nebojácný stíny, co si šuškej nějakej šťavnatej špinavej drb vo těch, co jako že nic nedokázali, ničeho nedobyli, co nepřidali žádnou novou hodnotu. A říkáte nám frackové, kurva! Jste špatní.

ÚŘEDNÍK: *(jinak)* Jste fracek, pane. Všichni jste frackové. Líní a neuctíví paraziti.

MUŽ: Ten prst jí ještě dokázali přišít, ale Filu museli chvíli přemlouvát, aby ho dal. Byl roztomilý. Se slzami v očích a malíčkem někde na mandlích se vyznával z lásky k dobře postaveným střechám. Vy jste roztomilý člověk, pane. *(pa-*

uza) Potřebuji... potřebuji nějaké informace, abych se mohl rozhodnout, za kým stát.

ASISTENT: (na MUŽE) To je ale blb! A kubistí blb, vždyť je to celý tak kostrbatý! Hrajou jak zmaštěný veverky, napsaný to má jak hrablem a ještě mě ta debilní hra málem vstřebala mezi postavy. Fuj, tady na mě ukáp kus mimeze. (Čistí se) Je to houby podívaná, jste toporný! (ukáže na MUŽE, zatleská) Škatulata hejbejte se!

(MLADÍK a MUŽ spolu v jednom širším světle)

MUŽ: Myslím, že byste si měl dávat pozor na jazyk. Ta průpovídka by vás mohla přivést do pěkného maléru.

MLADÍK: To je přivede do maléru. Shodíme to rozviklaný křeslo. Pohnem škatulatama!

MUŽ: Je to neurvalé. Ctěte prosím trochu pietu.

MLADÍK: Moje pieta za jejich zlo je vztek!

MUŽ: Poslyšte, netvařte se, že-

ASISTENT: (zatleská, na MUŽE) Přemet!

MUŽ: Nevíte co se tu stalo, řekněte mi, byl to někdo z vašich, nebo vy sám -

ASISTENT: Přemet!

MUŽ: (udělá přemet)

MLADÍK: (v ruce se mu objeví kudla) Hou, hou, chlape. Tak to zase brzdi.

ASISTENT: (pokyne ÚŘEDNÍKOVI) Hop!

(MUŽ a ÚŘEDNÍK spolu v jednom širším světle)

ÚŘEDNÍK: Roztomilý člověk, co? Svým způsobem mámivý, uhrančivý. Krása. (pauza) Vidíte se v něm? Nebo vám dává jistotu jako přirozený vůdce; v čem to je?

MUŽ: Chuť žít. Má ostré hrany. To mu neupřu.

ÚŘEDNÍK: To na tuty. Ostrý hrany nosí po kapsách. A to je nejspíš jenom malý pivo. Jeho kámoši si nosí suvenýry od Nobela.

MUŽ: Má sílu věřit, snaží se být poctivý. Tak moc, že snad i věří, že je.

ASISTENT: Rychlejc!

ÚŘEDNÍK: Dojmete mě, budu plakat.

MUŽ: Tak vyčerpávajícím způsobem bojuje s tím, co nenávidí.

ÚŘEDNÍK: Nenávidí vás.

MUŽ: Nenávidí vás, ne mě.

ASISTENT: Rychlejc!

MUŽ: Vás, ne mě.

ASISTENT: Rychlejc!

MUŽ: Vás

ÚŘEDNÍK: ne

MUŽ: mě

ASISTENT: Hop!

(ze tmy se vynoří MLADÍK, hodí po MUŽI plakáty)

MLADÍK: Vylepuj! *(nervózně se rozhlíží kolem sebe)*

MUŽ: *(jde vylepovat plakáty)*

ASISTENT: Stop! Intermezzo!

(MLADÍK sám ve světle vpředu, vzadu v šeru MUŽ)

MLADÍK: Tak tohle vás kurva nenechám, na to zapomeňte. Nežeru to, kydejte si jak chcete, páprdové, ne, ne, NE! Škatulata hejbejte se, hyeny jdou do deprese! Neznáte nás, neznáte kluky, víte velký hovno, co jsme za lidi. Jsme svý! Jo, svý, v tomhle světě všivým, na plnej úvazek sami sebou. Koukněte se kolem. To dá něco práce, nezrazovat se. Ryzí jsme, tak. A ty koukej pořádně vylepovat! Škatulata hejbejte se, škatulata hejbejte se, škatulata hejbejte se, chachá! Nás ne, soudruzi nad mršinou, nás neočerníte. Zpívej: škatulata hejbejte se. *(po celou dobu v pozadí MUŽ vylepuje plakáty)*

MUŽ: „Škatulata hýbejte se,
hyeny jdou do deprese
rozhážem jim misky s žrádlem,
nakrmíme vlastním sádlem.“

ASISTENT: A dál!

(MUŽ vzadu v šeru vylepuje, repliky háže při práci přes rameno, ÚŘEDNÍK vpředu)

ÚŘEDNÍK: Takže? Ještě nějaké výlevy obdivu?

MUŽ: „Škatulata hýbejte se-“
Nechte mě prosím dokončit. Snažím se jen být nestranný,
„že se snesem nebojte se“
ale i postojte se nakonec dočkáte.

ÚŘEDNÍK: Ale to je chytré, opravdu. Šlechtí vás, že nechcete hned
pro pokažený první dojem z napřažený kudly zavrhnout
člověka.

MUŽ: Právě.
„Že se že se nebojte se!“

ÚŘEDNÍK: Tak cože máte ještě na srdci?

MUŽ: No, asi tolik, že sice nemusím ani málo souhlasit s ná-
zory, které zastává, ale nevidím na něm v zásadě nic
v nepořádku.

„Nesnesem se nesnesem se!“

Prostě si jen nešťastně vybral. Kdyby zvolil jinou cestu,
byl by se k ní upnul se stejným přesvědčením jako k téh-
le, jsem si tím jistý. Jednou by to mohl být opravdu sym-
patický, zásadový, rovný člověk. Kdyby tedy začal trochu
přemýšlet. Třeba skaut.

ÚŘEDNÍK: Chmm, chmm. Aha.

MUŽ: No, nicméně.

*(světlo vzadu, ukáže se, že všechny plakáty jsou vylepeny rubem na-
vrch, tvoří bílou prázdnou plochu)*

MLADÍK: *(vstoupí s napřaženým nožem do světla)* Buď jsi tak blbej,
že neumíš poznat rub od líce, nebo se mě snažíš nasrat.

- MUŽ:** *(s naivní, až parodickou upřímností a důsledností)* Ne ne, moment. Podívejte, já se vám musím omluvit. Zřejmě jste si to celé vykládal jinak – říkal jste mi brácho, přeci jen – ale já vás teď zklamal. Nestojím na vaší straně. V této situaci mi nezbývá než se naopak postavit proti vám, ano? Budete se muset doporučit s policií k výsledku. S velkou pravděpodobností to udělal někdo z vašich, jsem o tom přesvědčený. Odpusťte, sice jen na základě vlastní dedukce, protože informace mi schází, ale přesto přesvědčený. Je to ode mě velmi sobecké, ale budu vás nutit.
- MLADÍK:** Vy mě budete –
- MUŽ:** Nene, prosím, prosím, nepřerušovat! Z toho důvodu se vám zkrátka postavím a беру si to rozhodnutí na zodpovědnost.
- MLADÍK:** Ale... podívejte, já jsem ten, kdo drží nůž.
- MUŽ:** Já vím, vím. Pistole by byla požehnání. Nikdy jsem nestál o bolest, nejsem hrdina.
- Víte, že v naší kultuře je tohle docela zakořeněné? Asi to k nám zaválo od Řeků. V jejich příbězích jsou hrdinové ti, kdo nezvykle mnoho trpí a dokážou přetrpět. To já nechci, přiznávám bez mučení. Nevím, jestli bych to unesl. Nemám natrénováno. Kdybyste měl pistoli, považoval bych to za velké štěstí. – Vystřelíte? Mám to z krku. Nevystřelíte? Namelu vám, snad. S nožem je to horší. *(k asistentovi)* Prosím.
- ASISTENT:** A no jó, dejme tomu. Šup! *(zatleská, na bílou plochu se promítnou rozvlněné záclony se zelenými vzory)*
- MUŽ:** Nůž se mnohem snáz rozhodnete použít, je to o mnoho méně fatální zbraní. Tedy, aspoň v mých tabulkách.
- MLADÍK:** Hele! Prosím tě! Podívej se jak vypadá, čistě od pohledu vypadá situace, která tu nastala. Já, já! jsem vytáhl nůž. Pozorně sleduj, kam je namířená špička toho nože a kde ty stojíš. Hm? Chápeš to?
- MUŽ:** Ještě to dokončím, už jen větičku! Chci vás prostě požádat, pokud nůž použijete, abyste mířil přesně na srdce.

Tam by to mělo být bezpečné a rychlé. To je vše, dejme se do toho.

(MUŽ jde proti MLADÍKOVÍ)

ASISTENT: *(zatleská)* Hop!

(tma, vpředu ASISTENT v dirigentském gestu, zůstává v proužku světla, po rozsvícení jsou vylomené dveře na chodbu a červený flek na bílé ploše plakátů)

ASISTENT: Číslo poslední, a nejkratší.

Číslo ČTVRTÉ

(ÚŘEDNÍK stojí nad rakví, kontroluje lejstro. To pak na rakev položí, luskně prsty, ozve se klakson a rakev odjede. ÚŘEDNÍK si odejde sednout za stůl, pauza)

ÚŘEDNÍK: Človíčku, pojď sem.

DÍTĚ 8: *(přistoupí ke stolu)*

ÚŘEDNÍK: Ukaž lístek.

DÍTĚ 8: *(nic)*

ÚŘEDNÍK: Poslyš, jako plonkový děcko tady u mě na úřadu bys mělo dostat evidenční lístek se třemi prázdnými políčky. To je protokol, víš. Ty jsi dítě, přijdeš ke mně, já vydám lístek. Předpis mi nenakazuje nic prověřovat.

DÍTĚ8: *(nic)*

ÚŘEDNÍK: Tři další pokusy, co? Co myslíš?

DÍTĚ8: *(nic)*

ÚŘEDNÍK: No dobrá. *(pohladí děcko)* Těma rozbítejma dveřma a na chodbě pak druhý vlevo.

DÍTĚ 8: *(jde)*

ÚŘEDNÍK: *(luskně prsty, ozve se klakson, otevřou se dveře, pás se dá do pohybu)*

(tma)

KONEC.

Často se
ztotožňuji
s kreslenou
postavou
Garfieldem,
se kterým
mám mnoho
společných
zálib.

Adriana Petrová

Studuji obor RTDS prvním rokem.
Je mi 20 let. Pocházím z malé
vesnice Čeladné, proslavené
především golfovým hřiště,
které jako většina místních
obyvatel, nevyžívám.

Nad ránem

Aktovka pro 2 herce

Nalevo stojí lavička. Vpravo je cedule s jízdním řádem autobusů Českých drah. Dva muži stojí na scéně. Muži mají na sobě tmavé oblečení. Muž 1 má na hlavě lyžařskou kuklu shrnutou do čela, tudíž nelze poznat, že se jedná právě o lyžařskou kuklu. Pod jejich nohama leží velké plné černé tašky.

Muž 1: Máš všechno?

Muž 2: Mám.

Muž 1: Jseš si jistej?

Muž 2: Ano, mamí.

Muž 1: Jen se ujišťuju. Celý večer nám všechno klapalo, tak nechci, abys to podělal, když už je téměř po všem.

Muž 2: Já a podělal? Téměř po všem?

Muž 1: Ano ty. Ano téměř.

Muž 2: Ale já jsem...

Muž 1: ... to podělal vždy, až dnes se ti povedlo vše?

Muž 2: Dobrá, dobrá. Uznávám, že se dříve stalo pár nepředvídatelných věcí... ale dneska. Jen mi řekni proč téměř hotové?

Muž 1: Téměř, protože ještě furt hnijeme tady. *(sedá si na lavičku. Tašku pokládá vedle sebe)*

Muž 2: Jen bych chtěl říct, že to auto by začalo hořet tak či tak.

Muž 1: Pomáhat jsi mu nemusel. Mohl jsem ho ještě střelit nějakému pitomému mladíkovi, toužícímu po čtyřech kolech.

(Muž 2 si sedá na lavičku. S hlavou sklopenou říká další repliku.)

Muž 2: Byla to nehoda.

Muž 1: Nehoda, díky níž musíme čekat na autobus.

Muž 2: Říkal jsi, že dneska jsem si vedl dobře?

Muž 1: To ano, protože to auto jsi zničil předevedčím.

Muž 2: Opakuji, byla to nehoda.

Muž 1: Nechme toho. V kolik mi to jede?

Muž 2: Tobě to jede v 5.45 a mě už 5.28.

Muž 1: A teď je?

Muž 2: Já nevím. *(vyhrnuje si rukáv a ukazuje spolusedícimu své hodinky)*

Muž 1: Chceš říct, že máš hodinky, ale neumíš je poznávat?

Muž 2: Ne, jen ti ukazuju, že jsem si rozbil hodinky, jak jsme přeska-
kovali tu zeď.

Muž 1: Máš snad mobil, ne?

Muž 2: Mobil nepoužívám. Vždyť víš. Od té doby, co jsem slyšel, že
způsobují rakovinu.

Muž 1: Znáš někoho, kdo umřel na rakovinu ucha?

Muž 2: *(zamyslí se)* Ne.

Muž 1: Tak jak pak můžeš vědět, že způsobuje rakovinu?

Muž 2: To nevím. *(zahledí se do země; po chvíli ale zvedne hlavu s vítězoslavným úsměvem)* Ale řekni mi teda, proč nemáš mobil
ty?

Muž 1: Protože jsem ho musel prodat, abychom měli na vybavení na
dnešní noc. Což by se nestalo, kdybys nezničil moji káru.

Muž 2: Byla to nehoda! *(vstane)*

Muž 1: Nehoda se stala tvým rodičům 9 měsíců před tvým narozením.
(muž 2 vyplázne na muže 1 jazyk)

Muž 2: Však se mě už brzy zbavíš, neboj.

Muž 1: Jak můžu vědět, že brzy, když nevím kolik je hodin?

*Chvíli oba mlčí. Muž 2 si pohrává s rozbitými hodinkami. Muž 1 si při-
tahuje druhou tašku, které muž 2 nevěnuje pozornost.*

Muž 1: A máš určitě všechno? *(rozepíná tašku muže 2 a hrabe v ní;
různě může sem tam vytáhnout nějakou hračku)*

Muž 2: Mám všechno.

Muž 1: A víš, co máš dělat?

Muž 2: Víím.

Muž 1: No?

Muž 2: Nasednout na svůj autobus a odjet z města. Odpoledne odjet do Prahy a pak frnk letadlem pryč.

Muž 1: A co je nejdůležitější?

Muž 2: Nekontaktovat tě.

Muž 1: Přesně.

Muž 2: Budeš mi chybět, kámo.

Muž 1: Nebuď sentimentální. *(zavírá tašku a pokládá vedle svojí)*

Muž 2: Já nejsem sentiptel... já se nechovám jak ženská.

Muž 1: Chováš.

Muž 2: A dáš mi pak vědět, co je s tebou?

Muž 1: Děláš si ze mě srandu? *(vstane)* Co jsem se tě před sekundou ptal, že je nejdůležitější?

Muž 2: Nekontaktovat tě.

Muž 1: Vidíš.

Muž 2: Ale to bys přece kontaktoval ty mě?

Muž 1: Tak já ti to řeknu jinak. Nejdůležitější je NEKONTAKTOVAT SE!

Muž 2: Takže vůbec?

Muž 1: Vůbec.

Muž 2: Ale to už se nikdy neuvidíme.

Muž 1: Když budu mít štěstí tak ne.

Muž 2: To znamená, že se teď vidíme naposled?

Muž 1: Ano.

Muž 2: Ale to přece nejde. Vždyť jsme spolu od tří let.

- Muž 1:** Nemyslíš, že to je jeden z dobrých důvodů, proč se už nevidět?
- Muž 2:** Nedělej si srandu. Co budu dělat?
- Muž 1:** Víš, co máš dělat.
- Muž 2:** Kdybych věděl, že tě už neuvidím, tak bych dneska raději zůstal doma.
- Muž 1:** Doma? V té díře? Sám jsi přece kolikrát říkal, že se chceš podívat k moři.
- Muž 2:** Ale já myslel spolu.
- Muž 1:** Nejsme manželé.
- Muž 2:** Vždyť jsme bratři.
- Muž 1:** Adoptovali mě. Na to nezapomínej.
- Muž 2:** Táta říkal, že mezi námi nedělá rozdíly.
- Muž 1:** To máš pravdu. Oba nás řezal stejně.
- Muž 2:** Nešlo by to všechno nějak vrátit?
- Muž 1:** Střílíš si ze mě? Tohle jen tak nevrátíš.
- Muž 2:** Ale já nechci být bez tebe.
- Muž 1:** Všechno jsem ti to přece vysvětlil.
- Muž 2:** Tak jsi měl hlídat, jestli to taky všechno chápu.
- Muž 1:** Ptal jsem se tě a tys mi tvrdil, že to všechno chápeš.
- Muž 2:** Byl čas oběda a tys mě zdržoval. V té chvíli bych ti odkýval cokoliv.
- Muž 1:** Ale dneska jsi přece neudělal žádnou chybu. Přece jsi mě musel pochopit.
- Muž 2:** To protože tuhle část plánu jsi mi řekl po obědě. To jsem se už soustředil.
- Muž 1:** Proč zrovna já?
- Muž 2 obejme muže 1.*
- Muž 1:** Co to děláš?

Muž 2: Já tě neopustím.

Muž 1: Musíš.

Muž 2: Nechci.

Muž 1 odstrčí muže 2.

Muž 1: Já se neptám, jestli chceš nebo ne. Prostě musíš.

Muž 2: Proč?

Muž 1: Protože jinak bychom byli nápadní.

Muž 2: Já si dám masku. *(stáhne si kuklu přes obličej)*

Muž 1: Lyžařskou kuklu? To budeš opravdu hodně nenápadný. *(sundá mu kuklu)*

Muž 2: Nějakou jinou.

Muž 1: Kde teď seženeš nějakou masku?

Muž 2: Já nevím.

Muž 1: Nech toho fňukání a radši mi řekni, proč už nepřijely autobusy.

Muž 2: Já nevím. Navíc má přijet nejdříve můj a pak tvůj.

Muž 1: Tak jak to, že tu ještě není tvůj autobus?

Muž 2: Možná má zpoždění. Nebo je moc brzo.

Muž 1: Ach jo, že já pokaždé zapomenu, že na tebe se spoléhat nedá. Podívej se aspoň do jízdního řádu a řekni, který autobus jede dřív.

Muž 2: Tak jo.

Muž 2 odchází k tabuli s jízdním řádem. Prohlíží ho a s podivným výrazem na tváři se vrací.

Muž 1: Tak co?

Muž 2: Nic nejede.

Muž 1: Takže musíme počkat na ty naše autobusy, jo?

Muž 2: Ne.

Muž 1: Jak ne?

Muž 2: Nic nejede.

Muž 1: Jak jako nic nejede?

Muž 2: Je neděle. Nic nejede.

Muž 1: To si ze mě děláš kozy! Včera jsi mě ještě ujišťoval, že budeme mít spoj. To byl taky jediný důvod, proč jsem tě nechal jít se mnou po tom, co jsi mi zničil káru. A přestaň říkat, že to byla nehoda.

Muž 2: Já myslel... víš... tím autobusem jsem jezdíval do práce.

Muž 1: A to tě nenapadlo, že třeba jiné dny ten autobus nejede?

Muž 2: Nenapadlo.

Muž 1: Ale co ten můj autobus?

Muž 2: No tím jsem taky jezdíval. Potom, co mě vyhodili z té první práce.

Muž 1: Chceš mi říct, že teď tu stojíme jako blbci a nemáme možnost dostat se odsud pryč?

Muž 2: Ještě můžeme jít pěšky. Nebo zkusit stopovat.

Muž 1: Chtěli jsme být nenápadní, ty debile!

Z dálky se ozývá zvuk policejní houkačky.

Muž 1: Benga! A je to v háji. Kvůli tobě nás zavřou a my shnijeme v cele. Zdrhej!

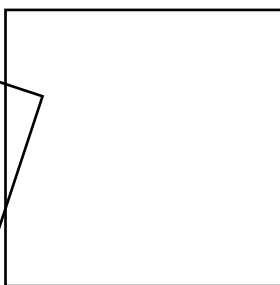
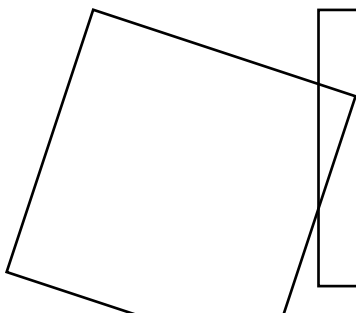
Muž 2: Ne! (*objímá bratra, co nejsilněji*) Haló, policie! Tady jsme! Haló!

Muž 1: (*snaží se vymanit z obětí, ale nedaří se mu to*) Co to, proboha, děláš?

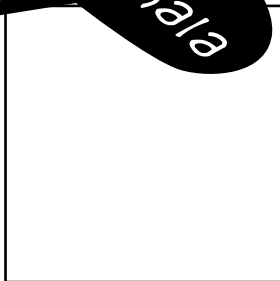
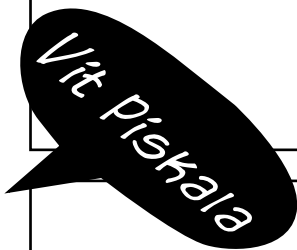
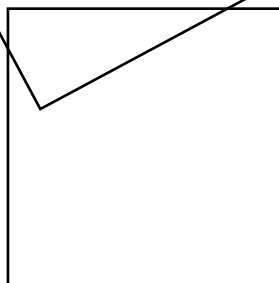
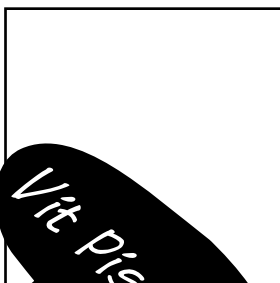
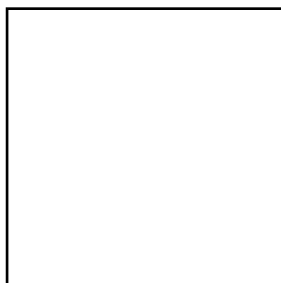
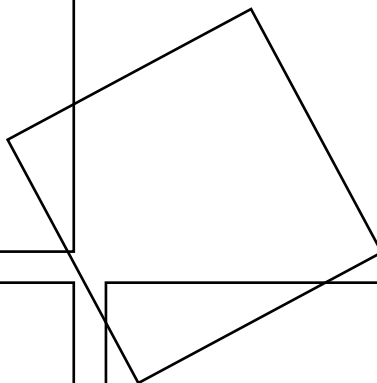
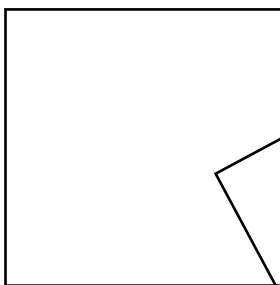
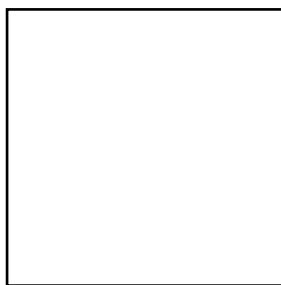
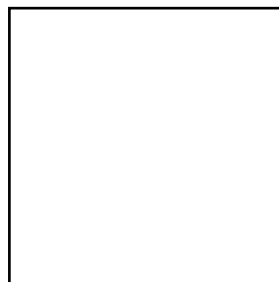
Muž 2: Já nechci, abys ode mě odešel. Ve vězení budeme spolu.

Muž 1: To je ale blbec.

KONEC.

Chce si založit divadlo, a proto studuje Ateliér Divadla a Výchovy. Tam taky v jedné z hodin napsal tohle. Jo a na záchodě preferuje papír (baličák), to proto, že je dramkař. Mám dramku rád... Myslím to upřímně, jako pan Gross.

Student dramatické výchovy!
Kterému potouchlé učitelky na základce říkají Pan dramaták.
Studuje dramku, to znamená, že má rád děti. Skoro.
Dramkař, tělem.
Improvizátor duší.

Rameno, koleno, stehno a námořník

aneb

Kdo chce kam, pomozme mu tam.

První scéna: (očistec)

(na scéně je námořník, hraje pasians, přichází hospodský s püllitry piva)

Námořník: No to je dost, že jdeš

Hospodský: Ale kuš pořád, dyť stejně není kam spěchat, věčnost je věčnost

N: Míro, přece mě znáš, mě to samotného nebaví, pojď si dát ferbla

H: Tfuť, to víš, ještě mi to přiřtou k tomu mojemu trestu a budu tu, i když udělám dobrej skutek

N: Ale nebuď labuť, jednoho rychlýho, to nikdo nezjistí.

H: Tobě se to mluví, ty to máš za pár

N: Houbelec, mám to jako vostatní, musím udělat dobrej čin

H: No, a proč seš vlastně tady

N: Nešťastná náhoda, chtěl jsem hodit jedno děcko do vody, ze srandy samo sebou!

H: No, já nalejval mládeži.

N: Nevím, co je horší... jenom jednu hru

H: A tak jo

Scéna druhá: (u čarodějnice doma)

(Přichází čarodějnice, celkem hezká holka, v ruce nějakou mísu popcornem, nebo nějakou takovou věcí)

Čarodějnice: *(zpívá si píseň „být stále mlád“ a pustí televizi, a to tak že na ní ukáže prstem a ona se zapne, celou dobu má u sebe kočku, klidně plyšovou)*

... zase nějaký teleshopping... tak se ukažte drahouškové

Horst: Nebaví vás být starý...

Čarodějnice: *(říká kočce)* Koho by to taky bavilo vid'

Horst: Nebaví vás se už dívat na své vrásčité čelo, máme pro vás jedinečnou radu

Katka: Ano Horste, máš pravdu, naše rada je prostá a zní...

Čarodějnice: *(ke kočce)* Kdyby nedělali takové scény a rovnou to řekli...

Horst: Zní takto, chytte si malou holčičku, zhruba takhle velikou

Katka: Ale to ještě není všechno, její jméno musí začínat na písmenko N čili nikoli M ale taky ne O

Čarodějnice: *(kočce)* To nezní úplně blbě, co ty na to?

Horst: Výborně Kláro, a co pak s takhle chycenou mladou dívčinou?

Katka: Horste to je přece jasné, vysát krev!

Horst: Ano, a to byla dnešní rada úplně zadarmo, ale pokud si k tomu koupíte náš nový...

(čarodějnice vypne televizi)

Čarodějnice: Vida, ja přece jsem škaredá, ja přece jsem hnusná, já mám přece veliký nos a já přece mám vrásčité čelo... Já přece znám Naďu! Mourku, je třeba zabít Naďu! Kdepak asi je? *(kouká do skleněné koule)* á je to! U Papá Saida!

Scéna třetí: (u papa Saida)

(papa Said pobíhá po krámku tam, kam čarodějka ukazuje, vytahuje nej-různější kořeníčka z nejšílenějších míst v obchodě, jednou nahoru do rohu pak dolů a zas na žebřík.)

Čarodějnice: Pepř, Sůl... Mrkev... Tři vruty... olej... né slunečnicový chci...

Said: Volačo ine možem nabidnuť?

Čarodějnice: Přála bych si kečup

- Said:** Áno, kečup, ešte niečo môžem ponúknuť
- Čarodějnice:** Jednu Naďu prosím
- Said:** Prepáčte rozumel som dobre? Hovorila ste Naďu?
- Čarodějnice:** Cože? Ne myslela jsem Bombóny, čokoládové!
- Said:** Aha, takže bonbóny, koľko deka?
- Čarodějnice:** Třeba dvě. A jednu Naďu.
- Said:** jednu Čo?
- Čarodějnice:** Nožů sadu.
- Said:** Tak, a teraz to spočítajm ... je to presne tisíc euro. Naďo! Pod' sem, zabalíš to!
- (přichází Naďa, na čarodějnici je vidět jak moc by ji chtěla dostat..., Said dělá, že nic nevidí)*
- Naďa:** Tati, a co mám zabalit?
- Said:** Všetko, tuna paní si to odnesie.
- Naďa:** Aha... *(debilní smích)*
- Čarodějnice:** A holčičko, Naďenko, nemohla bys to staré unavené babičce odnést domů? Dám ti za to cukrátko.
- Naďa:** Ale babi, já vás neznám, ani na Facebooku nejsme přátelé, to by bylo divné.
- Čarodějnice:** Takže ty tak, ty malá proradná mrcho
- Naďa:** No tak a je to jasný, s váma nikam nejdu, jste agresivní a vulgární stařenko!
- (čarodějnice se urazí a práskne dveřmi, nákup tam zůstane)*
- Naďa:** Tati, mám ji to zanést?
- Said:** Si sa zbláznila? okamžite to vráť do regálov, treba si to kúpi po druhýkrát!

Scéna čtvrtá: (očistec)

Námořník: Jáj, si zabil, druhá hra a podruhé si mě rozsekal

Hostinský: Tak víšjak, mám na to vlohy, sem obíral kunšafy několik desítek let

N: Tak doval další škopek

H: Už to nesu příteli

N: Hele, už si to slyšel, prej bude jedno místo, říkal ten nahoře

H: Počkej počkej, jak jako jedno místo?

N: Prej mají v merku jednu vykutalenou babici

H: Hm maso, tak to teď abychom byli pořád ve střehu co?

N: No ja nevím jak ty, ale ja už tu bejt nechci, a sám dobře víš, že tady je místo jenom pro dva...

H: No a ty chceš nahoru nebo dolů?

N: Jasně že navrch, co dole? Tam je prd.

H: Máš recht taky bych si dal změnu, trčím tady už docela dlouho

N: No jo no... ale jít muže jenom jeden

Scéna pátá: (Trh)

Nada: Ano tatínku zajdu pro párky, pro kuřecí
(volá za otcem, to už ale přichází k trhu)

Čarodějnice: (Převlečená za trhovkyni) Buď zdráva děvenko, chceš maso?

Nada: Ne ja maso nechci, já jdu koupit kuřecí párky... to babičko maso není

Čarodějnice: Safra, tak to máš recht děvenko... tak to máš recht...

Nada: Sbohem babičko...

Čarodějnice: Krucinál, tak zítra

(čarodějnice se převlíkne za trhovkyni s párkama)

Nada: Ano tatínku, koupím maso! *(volá za otcem, to už ale přichází k trhu)*

Čarodějnice: *(Převlečená za trhovkyni)*

Ahoj dcérenko, chceš kurecí párečky?

Nada: Ale houby babčo, co já bych dělal s párkama, jsou nezdravé, dnes jdu koupit maso!

Čarodějnice: Saprlotte, tohle je ale situace.

Nada: No nic babičko, měj se hezky!

Čarodějnice: Dopřdele už ale, ha, tentokrát ji dostanu, rozdvojm se... bude čubrnět nána... teda Nada

(druhý den)

Čarodějnice: Dneska budu prodávat veškeré maso, a uzeniny, a dokonce i ryby a dokonce i drubež, ačkoli to je taky maso! Tím ji převezu

Nada: Dobrý den babičko, copak tady prodáváte?

Čarodějnice: Veškeré maso, ryby a uzeniny...

Nada: To je škoda, ja jdu zrovna dneska pro zeleninu, no pěkný den babičko

Čarodějnice: Zatrolená, blbá, blbá, zatrolená, Nada! Blbá! Tentokrát ji to nedaruju, zítra budu prodávat úplně všechno a i kdyby si nic nekoupila, prostě už ji seberu a bude mít po ptákách!

(další den)

Nada: Tak já bych dneska u vás chtěla koupit plechovku hrášku

Čarodějnice: No výborně... konečně *(chytne Nadu, a zatáhne ji do obrovské klece, přes kterou přehodí černou látku, ukáže na ni prstem)*

Čarodějnice: Volume douno! Tak a teď te nikdo vřískat neuslyší, škoda, že tě nemůžu umlčet úplně, jenom ztlumit...

Scéna šestá (Bašír zasahuje)

Bašír: *(oblečený jako raper, vyznačuje se tím, že repuje)* Co se dneska tady děje, Naďa se nevrací, táta nám tu pořád kleje, možnost ztracení se pomalu vytrácí. Jsem její bracha, to si piš, a najdu ja ji rychle, jesli ji má nějaká bitch, čí pokud ji svírá ze železa krychle!

Čarodějnice: Bašíre, co tady děláš, co tady pohledáváš?

Bašír: Jak to ty babice víš, že bašír je moje jméno, ty určitě decké maso jíš, olezlá stařeno!

Čarodějnice: Pché si houby zpěvák, jsi jenom pózer, a my tě poslouchat nebudeme, pokud neumíš něco jiného než tyhle trapárny!

Bašír: *(zpívá)*

Nad'o kde jsi, nad'o kde jsi, odpověz mi, ať te slyším,
Nad'o kde jsi, Nad'o kde jsi, vždyť očima tě neuvidím!

Čarodějnice: TICHŮ!!!

Bašír: *(zpívá dál)*

Nad'o kde jsi, nad'o kde jsi, odpověz mi ať te slyším, Nad'o
kde jsi, Nad'o kde jsi, vždyť očima tě neuvidím!

Naďa: *(potichounku zpívá)*

Bašíre, Bašíre, vysvobod' mě, jinak mě čarodějnice zabije!

Scéna sedmá (očistec)

(Zvuk sirény)

Hostinský: Tak a je to tady kamaráde

Námořník: A víš kde se to děje?

H: Co myslíš?

N: No jako kde budem moct pomoct

H: Prý někde na trhu či co

N: Tfuť, trh, to je blízko přístavu... to bych měl jít já

H: Nic takového, je to nedaleko hospody, půjdu já

N: Já!

H: Já!

N: Kámen, nůžky, papír! Ať se to aspoň trochu hejbe

H: Beru šéfe

N + H: Kámen, nůžky, papír... Ted'

N: Paráda... tak sem to vyhrál, no nic hostinckej, bylo to tu fajne, tu novou bábu, za mě pozdrav a čágo!

(odchází)

H: No jo, budeš mi chybět námořníku... á frťana na to

Scéna osmá (Námořník útočí)

(naďa a bašír utíkají před čarodějnicí, stylizovaně, babice je už už vždycky dostane, ale oni ještě z posledních sil stihnou utéct, námořník na to celou dobu klidně kouká z boku jeviště)

Nada: Bašíre... utíkej, už je blízko...

Čarodějnice: Zmetci malí, až vás chytím, tak z vás nadělám prejt, ručičky vám utrhnu, prstíčky uškvařím, pusinky zaliju včelím voskem!

Bašír: To víš že jo, babko, ty nás ani nedohoníš...

Nada: Bašíre nemluv a utíkej, už tě skoro měla...

Čarodějnice: Až vás chytím, tak z vás udělám blady mary!

(děti utečou za portál)

Čarodějnice: Hej ty, v tom pruhovaným, neviděls kam běželi?

Námořník: No a kdo to chce slyšet?

Čarodějnice: Mé jméno je Balzamína ted' už nezdržuj a řekni kam běželi...

Námořník: A proč je honíš?

Čarodějnice: Co se furt ptáš? Prostě je honím, jako ty tady stojíš tak já je honím hotovo

(v tu chvíli přibíhají děti z druhé strany jeviště a narazí do babice, všichni spadnou na jednu hromadu)

Čarodějnice: Tááák a už vás mám vy malý chrchlíci.

(vytáhne palici)

Nada: Pomóc chce nás zabít...

Námořník: Tak takhle ty...

(sebere ji palici)

Čarodějnice: Co to safra děláš ty vozembouchu zelený

Námořník: Dobý skutek dělám víš

(bací ji palicí)

Čarodějnice: áááá

(vykřikne)

Bašír: To nestačí, musíš ještě jednou

Námořník: Vážně? Mi připadá dost omráčená

Nada: Chtěla z nás udělat blady mery!

Námořník: Cože?

(bací ji podruhé)

Bašír: *(prohlídne si babici)* Ale to pořád nestačí!

Námořník: Když já nevím...

Nada: A prejt z nás chtěla udělat a pak nás sníst!

Námořník: Tak to je moc

(bací ji potřetí)

Bašír: Výborně, už je mrtvá.

Hlas hostinského: Dokázals to kamaráde, seš volný... užívej si nebe!

Nada: Co to sakra bylo?

Námořník: Ale, kamarád... tak se tady děti mějte s pánem bohem.

Bašír: Respekt you!

Nada: Děkujeme!

(námořník odejde)

Nada: Pojď Bašire, půjdem za tatínkem, jesti si vůbec všiml, že nejsem doma...

Bašir: To si piš, že to zmrknul, je to prostě fotr.

Nada: Jaj...

Bašir: Ale kuš, já ho zamknul, aby neměl furt jen fofr...

Scéna devátá (očistec naposledy)

(hostinský sedí, luští křížovku, přichází čarodějnice)

Hostinckej: *(ani se na ni nepodívá)* No to je dost že seš tady

Čarodějnice: Prosím, kde to sem?

Hostinckej: *(pro sebe)* No jo ženský, furt se jenom ptaj *(na čarodějnici)* V očistci ty jedna

Čarodějnice: A ty seš kdo?

Hostinckej: Hostinckej, taď tady spolu budem dlouho

Čarodějnice: Jak dlouho?

Hostinckej: *(koukne na ni, asi se mu líbí)* Dlou... Dlouho, hodně dlouho

Čarodějnice: *(taky se jí líbí)* No třeba i na věky?

Hostinckej: No třeba i na věky...

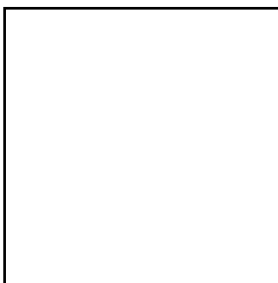
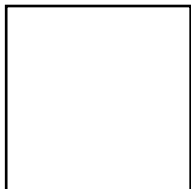
Čarodějnice: A nedáme mariáš?

Hostinckej: Paráda...

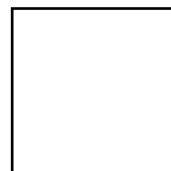
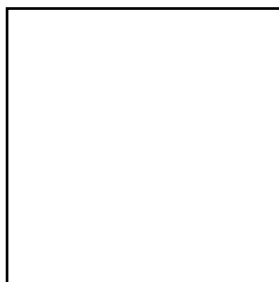
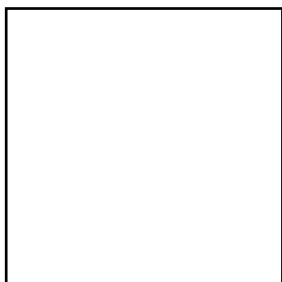
Scéna desátá (epilog)

Námořník: Jestli si myslíte, že to s čarodějnici dopadlo moc dobře, vězte, že tak to občas chodí, a jestli si myslíte, že si ty děcka zasloužili taky pár na zadnici, vězte že se to stalo, hned když svého otce odemkly... A jestli si

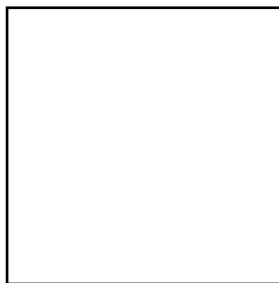
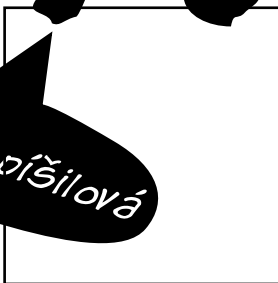
myslíte, že jsem si to celé vymyslel, tak si to klidně
myslete dál, ale až jednou skončíte v očistci, vězte, že
ne vždy tam na vás čeká ten pravej hostinskej, nebo ta
pravá hospodská...

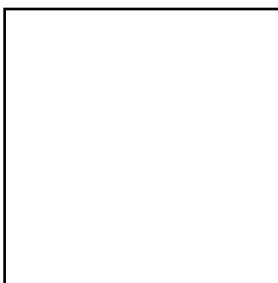
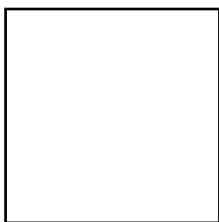
Pocházím z Brna. Prvním rokem studuji v ateliéru RTDS. Svět médií je však pro mě zcela novým světem, který jsem před tím moc neznala.

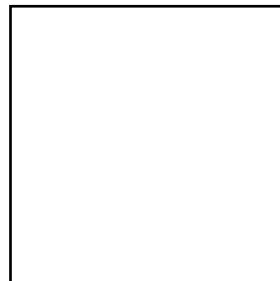
Veronika Pospíšilová

V současné době se divadlu stále věnuji a jsem členkou Divadla Aldente. Kromě toho se soustředím především na rozhlasovou dokumentární tvorbu a tvůrčí psaní.

Doposud jsem totiž měla spíš vazby na divadlo – čtyři roky jsem strávila ve Studiu Dům pod vedením Evy Tálské, díky níž jsem měla mimo jiné možnost účinkovat v inscenacích Rukopis Královédvorský v Huse na provázku a v Zakleté Marii v divadle Polárka.

Čtyři v pokoji

Hra o jednom dějství

Osoby:

Monika – herečka, velmi atraktivní, 37 let

Filip – její manžel, hudební skladatel, 42 let

Tereza – jejich společná přítelkyně, ekonomka, 35 let

Petr – její manžel, programátor, 40 let

První obraz

Do tmy zní Slavíci z Madridu v podání Waldemara Matušky, když začne vyjíždět světlo, vidíme na scéně kuchyni – stůl, čtyři židle, sporák, kuchyňskou linku. Do hudby pomalu na scénu přichází Filip a poté Monika. Hudba postupně doznívá.

Je druhý Svátek vánoční – sv. Štěpána. Vila Moniky a Filipa na kraji Brna. Kuchyně, Filip je za plotnou a míchá zelí ve dvou kastrolech – bílé a červené; Monika sedí ležérně na židli a čte si sms, každou chvíli mají přijít hosté. Je asi půl deváté večer.

Filip: Podáš mi, prosím, ještě cukr?

Monika: (čte sms) Já to nechápu...

Filip: (ochutnává) To je furt strašně kyselý!

Monika: Vždyť už o tom ví úplně všichni a vona mi napíše, že se to teď dozvěděla, chápeš to?

Filip: (po chvíli přehrabování v kuchyňské lince) My už nemáme cukr.

Monika: A přitom von se furt tváří jako úplnej svatoušek. Tuhle mě zdravil před barákem a já mu říkám: „Vůbec se na mě nedívej, ty smrade, moc dobře vím, co děláš Zuzance.“

Filip: Tak to jsme v prdeli.

- Monika:** *(zvedá se, jde ke kuchyňské lince a nalívá si víno ze džbánu)* No ale co, ať si Zůza zvykne, manželství žádná procházka růžovým sadem není.
- Filip:** To je neuvěřitelný, vopravdu neuvěřitelný, že v celé domácnosti není ani lžička cukru.
- Monika:** *(nezúčastněně)* Vždyť víš, že nesladím.
- Filip:** *(vrací se zpět k plotně, míchá zelí, otevírá troubu)* A ty víš, že sladím.
- Monika:** Když přestaneš, bude jediné dobře. *(jízlivě)* Už jsi viděl svý břicho?
- Filip:** *(zarazí se)* Kolikátou sklinku už máš?
- Monika:** Mám žízeň.
- Filip:** Ideální pít na žízeň víno, vopravdu.
- Monika:** *(vyprskne smíchy)* Víno? Snad nechceš tady tý levný sračce říkat víno?
- Filip:** *(otočí se)* Prosim tě, neřvi tolik.
- Monika:** *(stále se směje)* Víno... *(afektovaně)* Dala bych si brandy!
- Filip:** Dala bych si brandy *(imituje ji)* – tady nejsi v divadle, bejby! Ohřej knedlíky, za chvíli už jsou tady. Brandy, *(kroutí hlavou)* brandy jsme v životě neměli.
- Monika:** *(vytahuje z ledničky jednu nohavici knedlíku)* Bingo! No právě. Furt akorát pijeme ten hnusnej krabicák, *(pro sebe)* už se mi z toho dělá zle. *(Najednou Filipa zezadu obejmě, rukou mu přejíždí po rozkroku, něžným hlasem)* Mohli bysme si přece udělat někdy hezkej večer a koupit si flašku něčeho dobrýho, ...
- Filip:** Teď na to nemáme prachy. Už je máš ohřátý?
- Monika:** *(stále se lísá)* Aspoň jednou za čas, třeba při nějaké výjimečné události. *(jemně ho kousne do ucha)*
- Filip:** *(vykřikne, chytne se za ucho a vytrhne se jí)* Au! Seš normální?!
- Monika:** *(využije toho, že se ocitla přímo u plotny a velkou vařečkou ochutnává zelí z kastrolu)*

Filip: Myslím, že výjimečná událost je právě teď – do pěti minut tu máme návštěvu, tak bys měla okamžitě vystřízlivět a nechovat se jako malý dítě. *(vytrhne jí vařečku z ruky a jde ji umýt)* A ohřej ty knedlíky!

(Zazvoní zvonek)

Monika: *(vyplivne zelí na zelí na zem)* Fuj, to je strašně kyselý!

Druhý obraz

Filip jde otevřít. Za dveřmi stojí Tereza a Petr – jejich dlouholetí přátelé. Ve dveřích se vítají, Monika mezitím v kuchyni sbírá ze země vyplivnuté zelí

Tereza: Ahoj!

Filip: *(objímá ji)* Tak konečně se vidíme, po dlouhé době! Jaká byla cesta?

Petr: *(podává si s Filipem ruce)* Ale docela dobrá, silnice jsou prohrabaný, ale jinak je venku strašnej nečas. Úplná chumelenice.

Monika: *(přibíhá z kuchyně; po cestě se nezapomene v předsíni zastavit u zrcadla a upravit se, Tereza s Petrem se vyzouvalí)* Vítejte!

Tereza: Ahoj, tobě to ale sluší! *(objímají se)*

Monika: Pojděte dál!

Chvilí je ticho, Petr s Terezou si vysvlékají kabáty, Filip odchází do kuchyně zkontrolovat zelí a nakrájet knedlíky.

Monika: Přijeli jste autem?

Petr: To se ani jinak nedalo, v tomhle počasí.

Monika: Tak který dobrovolník se vzdá alkoholu?

Tereza: Já, Petr řídil sem.

Monika: Neboj se, o nic neprijdeš, tady se stejně žádný skvos-ty nalívat nebudou, víd' miláčku? *(na Filipa, ten dělá, že neslyší)*

Petr s Terezou se přemísťují do kuchyně a sedají si, Filip ohřívá v mikrovlnce knedlíky, Monika přináší skleničky a nalévá víno, na stole jsou nachystané tyčinky a jednohubky, do kterých se Petr hned pustí.

Petr: (s plnou pusou, směrem k Monice) Hm, ta pomazánka je výborná!

Filip: Díky.

Petr i Tereza se na Filipa překvapeně podívají.

Petr: (polkne) Tus dělал ty?

Filip: V téhle proklaté domácnosti dělám všechno já.

Monika, Tereza i Petr se rozpačitě zasmějí.

Tereza: (na Moniku) A navíc, znáš mě, stejně moc nepiju.

Monika: (už se jí chystá nalít) Ale aspoň si s náma připiješ, ne?

Tereza: (usměje se a prsty naznačí trochu) Tak jenom symbolicky. (Monika jí naleje celou sklenku)

Filip: Ták talíře a může se podávat!

Monika přináší ke sporáku talíře a Filip na ně nandává knedlíky a zeli, porce pak Monika přináší Petrovi a Tereze.

Petr: Á bude kačenka, tak to už se těším.

Monika: Kačena nebude, jsou všechny vystřílený.

Tereza s Petrem se na sebe podívají, Filip se podívá na Moniku, ta na stůl přináší poslední dva talíře s porcemi.

Monika: (vyprskne smíchy) Ste se lekli, co? (záchvat smíchu)

Petrovi to po chvíli dojde a taky se rozesměje.

Petr: To teda jo. Málem jsem už zapomněl na tvůj sarkastický humor. Fakt mi zatrnulo, že nebude maso, to bych sem totiž vůbec nechodil.

Všichni se tomu zasmějí, Monika se napije se vína – zašklebí se, Filip vytahuje z trouby pekáč a dává ho doprostřed na stůl, každý si nabírá na talíř.

Filip: (u stolu, povstane se sklenkou v ruce) Tak na zdraví a na Vánoce!

Všichni také povstanou, jediný Petr se už pustil do jídla, Tereza do něho drbne – uvědomí si, že všichni stojí, a kousaje také povstane.

Petr: Na Vánoce! *(všichni si přituknou, potom se posadí a začnou jíst)*

Petr: Ježišmarja, to je kyselý *(vyplivne zelí do ubrousku)*. Nemáte trochu cukru?

Filip: *(hraje překvapeného)* Ne, my totiž s Moničkou dbáme na štíhlou linii, u nás cukr vůbec nenajdeš.

Monika: *(předstírá, že neslyší)* A jaké byly Vánoce?

Tereza: *(taky se šklebí, jako by jedla citron)* Ani se neptej, byli jsme letos u našich a moje matka se hrozně opila – ale fakt strašně – odpoledne začala lézt tátovi na záda a u strohmečku zpívala: Kač kač kač kačena. Je to děsný vidět svoji šedesátiletou mámu takhle vyvádět!

Filip *(směje se)*: Tak to jste měli aspoň veselo, ne?

Tereza: Já mám o ni opravdu strach, bere teď ten Lexaurin, tak jí stačí jen kapka alkoholu a je úplně na šrot.

Petr *(uštěpačně)*: To je ovšem tvoje chyba, že jí dovolíš pít, když víš, že na ty prášky nesmí. Snad máš aspoň trochu soudnosti, aby ses o matku dokázala postarat, ne?

Tereza: A co mám podle tebe dělat? Mám jí to zakázat? Je snad dospělá, to ona by měla být soudná.

Petr *(s plnými ústy, k Monice)*: To maso je výborný!

Monika: Děkuji.

Tereza *(na Petra)*: Já s tebou mluvím.

Filip: *(kroutí hlavou)* Ale to maso jsem pekl já.

Petr: *(k Monice)* Co ti mám na to říct? Kope si svůj vlastní hrob...

Chvilí je ticho, všichni jí. Po chvíli se Monika natahuje pro knedlíky a pro zelí – červeného je tam úplně zbytek.

Monika: No vida, bílý se už snědlo, bylo sladší. *(posunkem nabídne Petrovi a Tereze, ti ale zavrtí hlavou; obrátí se tedy na Filipa)* Dáš si ještě červený, Filipe?

Filip: *(když uslyší své jméno, zbystří)* Jo, jo.

Monika mu přidá na talíř lžici červeného zelí.

Filip: Co děláš?

Monika: Co jako?

Filip: Já jsem myslel, že se ptáš na víno.

Monika: Tak tos myslel špatně.

Filip: *(položí rezignovaně příbor na talíř)* Mně už je z toho zelí blbě.

*Monika odnáší Filipův a svůj talíř ze stolu, Tereza s Petrem ještě do-
jídají, ze spížky pak vytahuje ještě mísu cukroví a dává je na stůl.*

Filip: Dáme si vodku, na spravení chuti, hm? *(zvedá se)*

Monika: *(afektovaně, hlasitě se rozesměje)* Vopravdu skvělý nápad nabídnout hostům dárek, který jsi dostal k narozeninám od Petra.

Filip: *(zarazí se, trochu znervózní, očividně na tuto skutečnost zapomněl)* Ale to přece nevadí, je to moje flaška, můžu ji otevřít, kdykoli budu chtít.

Monika: To se nemůžeš aspoň na svátky plácnout přes kapsu a koupit nějakou flašku sám? Styď se!

Petr *(snaží se zachránit situaci):* Nám to opravdu nevadí, Moniko.

Monika: Ale to, že pijete víno za patnáct korun z Tesca, by vám už vadit mělo! *(je chvíle trapného ticha, Monika se opět rozesměje)* Co jste si mysleli? Že by kvůli vám koupil láhev kvalitního francouzského vína? Nebudte naivní! *(imituje Filipa)* Tajně ho ve spíži přelíval do těch skleněných džbánek, aby nikdo nepoznal, že je krabicový! *(hlasitě se směje)*

Filip: Moniko, přestaň! *(Monika se napije, vůbec se na rozhořčeného Filipa nepodívá)*

Petr: Ale mně docela chutná.

Tereza: *(procedí skrze zuby)* Samozřejmě, tobě chutná vše, co obsahuje aspoň trochu alkoholu.

- Petr:** Terezo... *(prosebně, jakoby chtěl doříct „nezačínej s tím“)*
- Tereza:** Snad se nehodláš přetvařovat! To, že jsi alkoholik, tady ví všichni. Dokážeš si představit, jak je to pro mě hrozný, když mám na krku tebe a teď k tomu ještě i matku?
- Petr:** Ježišmarjá. *(položí příbor a utře si pusou)*
- Filip přináší láhev vodky a nalívá do štamprlat – podívá se na Terezu.*
- Filip:** Dáš si taky, ne? Jenom trošku, to vyprchá. *(Tereza neodpovídá, a tak nalévá i jí)* Tak na ex! *(všichni do sebe vodku obrátí)*
- Tereza:** Třeba letos jsem od Petulky dostala k Vánocům kolekci španělských červených vín – já, která víno moc nepiju, jak víte...
- Monika:** Nemusíš tu břečku dopíjet...
- Tereza:** ... to je v pořádku. A co myslíte? Dva dny uplynuly a víno je pryč. Šest flašek! *(zdůrazní)* A já jsme z něj neviděla ani kapku! No není to krásný dárek! *(bere si cukroví)*
- Petr:** A cos mi dala ty? Ponožky! Jsme spolu deset let a ty mi po každé dáváš ponožky! To je aspoň invence!
- Tereza** *(s plnou pusou):* Vždyť je máš furt děravý! To si myslíš, že ti je budu pořád zašívát? Na to nejsem zvědavá!
- Monika** *(významně):* Víte, co jsem dala Filipovi já? *(pauza)* To neuhádnete... *(s radostí malého dítěte)* Let balonem! Poletíme v březnu!
- Filip:** No jen se pochlub, co jsi dala člověku, kterej trpí závratěmi! A to ty moc dobře víš! Udělalas to schválně! Ty vole, to je jako bych dal tobě, chorobné klaustrofobičce, darem dvacet čtyři hodin ve výtahu!
- Monika:** Myslela jsem, že ti to pomůže. Že když jednou překonáš strach, tak se těch závratí zbavíš! Vůbec to nedokážeš ocenit!
- Filip:** Ale nepřetvařuj se, myslíš, že nevím, že si ze mě děláš srandu? Vždyť loni jsi mi dala permanentku do solárka!

Chvíli je ticho, pak se Monika hlasitě rozesměje a postupně se přidá i Petr s Terezou.

Monika: No jo, odjakživa mám slabost pro černoušky, nemůžu si pomoci. *(směje se a všem dolívá panáky, Petr i Tereza se také rozpačitě smějí; jediný, kdo se nesměje, je Filip; Monika najednou zesílí rádio, které bylo celou dobu zapnuté, ale ztlumené)* Děcka, děcka, tohle je moje oblíbená *(zpívá)* – Nebe je modrý a zlatý... *(začne velmi odvážně tancovat kolem Filipa, ten předstírá nezájem, Monika ho ponouká, aby s ní šel tancovat)* Kdo chce, ten může jít, já si dám sklenici vína... *(pije víno)*

Filip: Proboha...

Monika: Á žízeň je veliká...

Petr: *(nalívá si dalšího panáka vodky a zapojuje se; zpívá a tancuje společně s Monikou)* ... život mi utíká, nechte mě příjemně snít, ve stínu pod fíky...

Monika: *(k Filipovi)* Pojď si zatancovat, miláčku.

Filip: Nešahej na mě.

Monika: *(provokativně)* Copak? Hnusím se ti?

Filip: Už máš dost, dej si vodu.

Petr: *(stále zpívá; štípe Moniku do zadku)* ... ženy jsou krásný a cudný...

Monika: *(náhle vypne rádio; vybouchne; k Filipovi)* To snad není možný, ty nic nechápeš, že? Jsou Vánoce, rozumíš? Vánoce! Snad se můžu odreagovat aspoň jednou za rok, aspoň na Vánoce, ne sakra?! *(křičí)*

Filip: *(chytne ji prudce za ruku; otáčí se; potichu)* Neřvi!

Tereza: Asi už bychom měli jet, Peťo.

Monika: *(vyvlékne se Filipovi a dopije vodu)* Kam byste jezdili?

Filip: *(už hodně vytočený; k Monice)* No jasně, kdy jindy dělat scény a předvádět se než na křesťanské svátky, které mají být plny míru a klidu, kdy jindy!

Monika: Ha – prý křesťanský svátky, říkáš to, jakoby tys byl křes-

tan. *(Zase vyprskne smíchy)* Ty, kterej se v kostele křičuješ do kosočtverce... *(dusí se smíchy, Petr i Tereza se taky rozesmějí)* ... tak ty mi chceš tvrdit, že si potrpíš na křesťanský tradice! *(nalívá další panáky vodky)* Hej, brouku, dochází vodka, přines ještě nějaký dárek ze spížky, ať pohostíme hosty. *(ironicky; stále se směje)*

Filip odchází, Tereza se zvedá

Tereza: Moniko, můžu si zakouřit?

Monika: Jasně.

Tereza odchází

Monika: Ser na balkon, je tam zima, můžeš klidně tady.

Tereza: Stejně se potřebuju trochu provětrat.

Třetí obraz

Scéna na balkoně – Tereza si na balkoně zapálí; Filip zrovna vychází z koupelny, a když prochází kolem balkonu, všimne si, že tam stojí Tereza, vezme z chodby deku a jde za ní na balkon.

Filip: *(přehodí přes Terezu deku)* Na, ať tu nezmrzneš.

Tereza: Díky. Mám hrozně ráda, když sněží.

Filip: Promiň, že se tak chováme, je to trapný...

Tereza: *(nabízí mu cigaretu)* Dáš si? *(Filip zavrtí hlavou)* To je v pohodě... *(bez emocí, vyrovnaně)* Vždyť je to tak pokaždý – všichni moc dobře víme, že naše manželství jdou do prdele...

Filip: Ale normálně taková nebývá, jakoby jí jen dělalo dobře hádat se před cizíma lidma, předvádět se...

Tereza: Ještě sis nezvyk za ty roky? Vždyť je herečka *(herečka vysloví s grácií, předvádí Moniku)*

Pauza

Tereza: Petr někoho má.

Filip: *(podívá se na ni)* Seš si jistá?

Tereza: *(pokrčí rameny)* Myslím si to.

Filip: To by neudělal.

Tereza: *(usměje se)* Tebe nikdy nenapadlo, že bys Moniku podvedl?
(pauza) Jsem ženská, tohle poznám.

Filip: Co budeš dělat?

Tereza: Co bych měla? Je mi to jedno, ať si dělá, co chce... Celý naše manželství je výsměch. *(Chvíli je ticho, Filip pak vezme Terezu za ruku).*

Ve stejnou dobu uvnitř

Monika *(vstane od stolu s prázdným talířkem a jde ke kuchyňské lince, kde doplní jednohubky):* Pane bože, to je idiot! *(rozesměje se)*

Petr: Pšššt, ať tě neslyší. *(Přihne si ještě z flašky a pak přijde k Monice a zezadu ji obejmě; začne zpívat)* Nebe je modrý a zlatý, bílá sluneční záře, horko a sváteční šaty, *(bere ji dokola, předvádí býčí zápasy)* vřava a zpocený tváře, vím, co se bude dít, býk už se v ohradě vzpíná... *(pošeptá ji do ucha)* Co nějaká rychlovka tady?

Monika *(vytrhne se mu a vrací se k lince, s plným talířkem potom zpět ke stolu):* Ty ses zbláznil!

Petr *(jde také zpět ke stolu a sedá si na své místo, naproti Monice):* Hrozně ti to dneska sluší.

Monika *(podává mu skleničku):* Nalij mi ještě. Podívej se na nás, jak se k sobě chováme, vždyť je to hrozný!

Petr: S Terezou už vůbec nechci spát, od té doby, co jsem poznal, jaký je to s tebou...

Monika: Mně je to jasné, jak to u vás v posteli musí vypadat *(oba se zasmějí)*. A co si myslíš, že předvádí ten můj? Ten už nic nepředvedl osm let! Od posledního dítěte! *(smějí se)*

Petr: To neví, o co přichází...

Monika *(náhle nezúčastněně, s pohledem upřeným vpřed):* A diví se, že nechci pít to jeho Tesco víno...

Čtvrtý obraz

Filip a Tereza se vrací do místnosti; Filip nese v ruce láhev.

Filip: Ještě jsem našel ve spíži slivovici, dobrou, domácí. Dáte si?

Tereza: *(potichu)* Už ne, za chvíli už budu muset jet a já ještě v sobě něco mám.

Monika: Samozřejmě, že si dáme! Tady ta sračka za patnáct korun se už fakt pít nedá!

Filip: *(vybouchne)* Proč to pořád omíláš dokola? Koho si myslíš, že to zajímá?

Tereza: *(vezme Filipa za ruku; mírně)* Nechte toho.

Monika: *(nalívá slivovici a rozlívá ji na ubrus)* Víš co, kočička, starej se o vaše problémy...

Tereza: Aspoň je nevytahujeme před návštěvou.

Monika: *(opět se rozesměje)* A kvůli vožralé matce a ponožkám se tady málem porval kdo? ... Jo, děvenko, když nedáš manželovi to, co potřebuje, tak se to někde projevit musí. *(obráť panáka do sebe)*

Pauza

Tereza: Na co narážíš?

Filip: Neposlouchej ji, Terezo, je už ožralá.

Tereza *(na Petra):* Cos jí říkal?

Monika: Holčičko, tohle se pozná. Myslíš, že s tím nemám zkušenosti?

Situace graduje

Tereza *(v slzách):* Jenomže s tebou chce Filip aspoň spát!

Monika *(směje se, je už velmi opilá):* A k čemu mi to je? K čemu mi to je? Však si to s ním běž vedle vyzkoušet, abys věděla, jaký je to terno! *(směje se)* Jen se podívej do těch jeho trenek *(chytne ho za opasek)*, podívej se klidně přede mnou, já se neurazím.

Filip: Okamžitě přestaň, už to přeháníš! (*chytne ji pevně za paži*)

Monika (*stále na Terezu*): Copak jste dělali na balkoně tak dlouho, hm? Chtěla ses podívat, co? No jo, už ti to chybí...

Filip (*dá jí facku; Monika upadne*): Seš ožralá – přestaň!

Petr (*vstane; pomáhá Monice na nohy; na Filipa*): Nešahej na ni!

Filip: Ty mně nebudeš říkat, jak se mám k vlastní manželce chovat!

Monika (*nahlas se rozesměje*): K vlastní manželce! Manželce! (*opile se na něj podívá*) Stydím se, že jsem tvoje manželka.

Tereza v pláči vstane, spěšně si nazuje boty, vezme kabát a zabouchne za sebou dveře; chvíli trvá, než si všichni uvědomí, že opravdu odešla.

Petr (*chce jít za ní*): Terezo!

Monika (*zmateně*): Kam šla?

Filip: Co se divíš? Koho si myslíš, že ty tvoje kecy zajímají!

Petr (*odchází*)

Monika (*chytí ho za paži*): Kam jdeš? Snad za ní nepůjdeš? Nech ji být, ať se uklidní. (*nalívá mu další sklenku*)

Petr (*obouvá si boty*)

Filip: Uklidni se ty, Moniko, celý jsi to podělala, tak ho tady nedrž!

Petr rychle popadne kabát a taky odchází, zabouchne za sebou dveře.

Filip: (*vytrhne jí panáka z ruky, položí ho na linku a pevně ji stiskne zápěstí; Monika je zmatená, reaguje zpomaleně, pomalu jí dochází, co se vlastně stalo*) Tak co, spokojená? Seš už konečně spokojená? (*pustí ji; Monika neudrží rovnováhu a upadne na zem, rozberečí se*) Proboha, je mi z tebe na blití – seš nechutná (*znovu ji uchopí za paži*) Vždyť jsou to naši přátelé, rozumíš, rozumíš?

Najednou se ve dveřích objeví asi osmiletá holčička v bílé noční košili

Holčička: Tati, nech maminku.

Monika: *(rychle se otočí, líčidla má rozmazaná po obličeji, je rozcuchaná)* Eliško, jak to, že nespinkáš? Pojď za mnou, pojď...

Filip: Eliško, běž do postele.

Eliška se rozběhne za Monikou, ta ji pevně obejmě.

Monika: My tě máme s tatínkem hrozně moc rádi, hrozně moc... *(stále ji pevně objímá a konejší, po chvíli začne potichounku zpívat)* ... tichá noc, svatá noc, jala lid v blahý klid, dvě jen srdcí tu v Betlémě bdí, hvězdy při svitu u jeslí dlí, v nichž malé děťátko spí...

Filip náhle prudce mrští lahvi slivovice o stěnu, ta se roztrhne.

Monika: ... v nichž malé děťátko spí...

Scéna jde pomalu do tmy, doznívá melodie Tiché noci

Poezie

Blízkovzdálení

Nikdo neví
Blízkovzdálení
Peřina tepe
Tichý klín
Sama a vedle
Hlouběji
Od Tebe
Blízkovzdálení

Porod

Už zase se koupeš
Ve vodě plodové,
kam se tak rád vracíš
Po ránu na hajzlu zvracíš

Ave
Pavle

X X X

Víno, co koluje v tobě
Červená, rozkrývá, neboj se, posmívá!
Uvítat, upoutat, upadat
v nespavost sebe, anebo tebe
Ustesknit prostor bez maminky
Červená, modrá, vystouplá
na tvých dlaních
Nedokáží v červeni se skrýt
Být
V mém neměnném jsi syt

Sny

Stehny ho svírá
 A lýtka zatíná
 I s těmi pavučinami
 A ona – něžná
 Rychle a stále
 Kráká ti v hlavě

Neutečeš

Křečovitě stehna svírá
 A běsní břitvou
 Když na ni hledíš
 neporozumíš
 že pod polštářem
 další hejno skrývá

černá, bílá

X X X

Nahý
 Mráz
 Tělo
 pláče
 Žízní
 po vodě
 již mu dala pít
 Mrazí mě

Bolestí mře
 Ona
 v hledišti
 (jako vždy)
 Takový mráz
 Poslední vteřiny
 Nenapojí ho
 Mrazí mě

X X X

V půlnoční samotě
hvězdného nebe
Jsem docela ztracená
Uprostřed sebe

Možná Tvé objetí
Nazpět mě navrátí
Nazpět,
co nevím, kde je

X X X

Prázdné polibky ztracené
Ve tmě
Prázdné vše
Vše ztrácí se ve mně

X X X

Taky už tady nebude věčně
To světlo v mlze do očí bolící
Modř ruměné hlíny
Černá země

Taky už tady nebudou věčně
Ty pocity viny
Špinavé hlíny
Taky v hlíně pobudem
Špinaví od světla mlhy
Viny
Oči mě bolí

První ročník RTDS. Na každé (pasové) fotce vypadám jako masový vrah. Kromě toho občas píšu. To je tak všechno, co bych o sobě chtěl říct.

Matěj Randár

Monodrama Für Elise

David je asi čtyřiaadvacetiletý pianista. Není úplně v pořádku.

David leží na posteli. Na sobě má oblek i boty. Spí.

Pozvolna se probouzí, v hlavě trochu cítí alkohol. Najednou se vyleká, zaspal. Podívá se na budík, rychle vstane. Zmateně se upravuje. Když si chce zastrčit košili, všimne si, že má zavázané ruce. Dívá se na ně nejprve vyděšeně, pak si uvědomí, že ruce v obvazech nejsou z důvodu zranění. Zasměje se. Sundá obvazy jak rukavice a hodí je na postel.

Sedne ke klavíru, zahraje nějakou veselou/technicky složitější skladbu/stupnici. Zatočí se na židli a udělá vítězné gesto.

Lehne si na postel a dá si ruce za hlavu.

ŘÍKÁ:

Dnes se bude relaxovat. Po desíti měsících volno!

(sedne si)

Abychom si rozuměli, ty obvazy. To byla jenom taková zástěrka, kamufláž, trik, jenom jako. Chápete?

(tázavé pohledy na obecenstvo, pak se dá do vysvětlování)

Randár

Já jsem David, hraju na klavír. Jsem klavírista, studovaný. V současné době pracuju v jedné restauraci v centru města, hraju na piano. Je to takový ten snobský podnik, kde vás nepustí bez kravaty a pořádně napěchované peněženky. Kdepak, žádná hospoda pro pobudy. Kafe 90,-, třetinka piva 130,-. No, a já tam hraju těm lidem, co se přijdou najíst nebo pak večer opít. Každý den, včetně víkendů a svátků. Každý den, už tři roky. Chápete? Vždycky tam přijdu už v deset, dám si kafe na účet podniku, oblíknu si kvádru a od desíti třiceti hraju. Ve čtyři mám oběd a od pěti zase hraju tak do půlnoci, někdy dýl, když jsou lidi. Každý den, už tři roky.

Nejsem tam žádnou atrakcí, jenom „dotvářím atmosféru“. Jsem vlastně takové nákladnější rádio. Hraju věci jako... *(hraje nějaký jazz)*. Sedím, usmívám se na hosty, dívám se, jak se cpou, jak platí zlatýma kreditkama... A usmívám se. *(předvádí, jak u toho vypadá)*

(práskne s deskou)

Kdybyste věděli, jak mě to vytáčí. Sedím tam celý den, hraju, aby se jim líp žralo a oni? Oni vůbec nevnímají, že tam jsem. Chápete to?

Teda, jednou jsem dostal „zpětnou vazbu“ na mé hraní, to ano. Přišel za mnou chlap, od pohledu takový sympaták, krásný drahý oblek... No, a on mi řekl, jestli bych prý mohl hrát trošku tišeji, že jeho obchodní partnerka je nachlazená a mluví strašně potichu a on ji přes ten klavír vůbec neslyší. Tak jsem mu řekl, že už tak hraju dost potichu, že už bych taky nemusel hrát vůbec. A on že je to dobrý nápad, že až poobědvají a odejdou, tak zase můžu pokračovat. Dobrý nápad! Chápete to? Kdyby se nepřišel vrchní zeptat, co řešíme, já bych ho asi zabil.

Já se snažím o umění, hraju od rána do večera za prachy, za které bych se v té knajpě ani nenasnídal, a před očima mám ty prasečkáře a zbohatlíky, jak se dává škeblema a já nevím čím na víně a ani nezvednou ty rypáky od talířů, aby zjistili, že za klavírem je živý člověk, umělec, pianista, ne nějaký robot.

(mávne rukou, všimne si dvou obvazů, vezme je do ruky)

Ty obvazy. Ano. Tu historku vám řeknu, je moc zábavná. Včera večer se jeden chlápek v restauraci rozšoupl a začal tam tančit kolem klavíru. No a zavrával a opřel se o tuhle desku.

(nechá ji spadnout)

Prásk! Naštěstí jsem včas vytáhl ruce. Kdybych je tam nechal, tak jsem bez prstů. Ale i když se mi nic nestalo, proč trochu nezasimulovat, že? Začal jsem tam naříkat, že má kariéra virtuosa je navždy ztracena a ten chlap donutil číšníky, aby mi obvázaly mé zraněné ruce. Do kapes mi dal nějaké bankovky, a pak do mě zbytek večera nalíval drahý chlást, aby ta nesnesitelná bolest odezněla. Super. Dokonce i šéf mi to uvěřil, tak mám dnes co? Volno!

(lehne si na postel)

No jo, takový den volna se hodí. Na chvíli si odpočinout od toho pitomého hraní.

(posadí se)

Já jako rád hraju, klavír je můj život, ale... To v restauraci se snad ani nedá počítat, vždyť to není žádné hraní! To je jednoduché a zábavné jak... Víte co...

Veškeré umění, které bylo v mém přednesu, je už v hajzlu. A ještě aby ne, když hraju pořád jenom ty sračky. Několikrát jsem zkusil zahrát nějakou novou skladbu, ať nehraju pořád dokolečka to samé. Ale bohužel, „naši hosté jsou zvyklí na svou hudbu“. Kdyby tam místo mě posadili za klavír to rádio, tak to pro ně vyjde úplně nastejno, nikdo si toho nevšimne. Chápete to? Na to jsem nemusel dělat konzervatoř, abych hrál pár písniček dokola jak idiot.

Ale co můžu dělat? Hodně mých spolužáků se muselo klavíru vzdát úplně. Pro klavíristy není práce. Jo učit v ZUŠce, to je pravda, to jsem zkoušel hned po absolutoriu. Tehdy jsem místní škole nahradil jednu starou dámu, která umřela. Dali mi všechny její žáky a ještě jsem dostal pár úplně malých harantů. Nevím, kde přesně byl problém, ale dlouho jsem tam nevydržel. Důsledně jsem odváděl svou práci, to mi nemůže nikdo vytknout, ale...

To se stalo takhle. Do hodiny přišla s jednou holčičkou její matka, prý ať jí dávám méně domácích úkolů, že to nezvládá. Tak jsem jí řekl, že po ní téměř nic nechci, akorát aby si vždycky do příště nacvičila to, co jí v hodině nešlo. No a ona mi na to řekla, *(paroduje matku)* že její Nikolka chodí do házené, že klavír má jenom jako doplněk a že nemá na cvičení doma čas, že je pořád na tréninku, a proto chodí do základní umělecké školy, abych ji já něco naučil. Já jsem byl jak opářený. A pak tomu nasadila korunu ženská, která vzápětí přišla a zeptala se mě, jestli by byl problém naučit jejího šestiletého Honzíčka za měsíc hrát koledy ze zpěvníku, aby mohl o Vánocích potěšit rodinu u stromečku.

Uznávám, že má reakce byla možná trochu neadekvátní, ale ty dvě by do hajzlu poslal každý. Tak mě z té zušky vyhodili, no. Sehnal jsem si pak ještě pár lidí, kterým jsem dával soukromé hodiny, ale vždycky to byli tak neschopní lidi, že to svět neviděl. Postupně mě k sobě přestali zvat. Patrně si mysleli, že je to někdo naučí líp, nevím. Učil jsem pak soukromě ještě jedno malé dítě a – to slibuju – bylo naposled, co jsem kdy pracoval s harantama. To jsou takové mršky vyčůrané. To děcko bylo úplně levé, a když jsem se ho trochu, malinko, jenom nepatrně dotkl tužkou na zádech, tak s brekem utíkalo za maminkou, že prý ten pán je „aglesivní“. Tímto skončila má pedagogická kariéra. Zaplať pánbůh.

Zkoušel jsem ještě konkurz v místní filharmonii. Skoro to vypadalo, že mě přijmou. Hrál jsem *(hraje nejlépe Čajkovského koncert b moll)*. Po-

rotu jsem tím prý zaujal. A navíc pro mě hrálo i mé příjmení. Franc! Můj otec hrával v tom orchestru dvacet let. Jenomže předseda poroty měl prý kdysi s otcem nějaké rozpory, tak se asi rozhodl pomstít na mně, nebo co... No nevzali mě.

Dostal jsem pozvánky na konkurz ještě do jiných měst, ale... I kdyby mě vzali, tak bych se nemohl odstěhovat do jiného města. Mám tu totiž „rodinu“. Chápete? Abyste tomu rozuměli, tak... Ne, já vám to řeknu postupně.

Otec v době své nejdelší slávy potkal mladinkou dívku Elišku Víznerovou. Po jednom koncertě se potkali v baru, a jelikož už oba měli celkem uputo, tak to skončilo no... Kde asi... A z toho jsem vznikl já, pak se z Elišky Víznerové stala Eliška Francová, za šest let se narodila moje ségra a pak už se to jenom sralo.

Jen půl roku po narození ségry začala matka chodit za nějakým chlapem. Otec to věděl, ale nic s tím nedělal. Ani matce nic neřekl. Rozkecalo se to, kolegové a kamarádi si otce dobírali, ten to těžko zvládal, tak začal chlastat. Tak to trvalo asi rok. Matka jezdila „na kávu za kamarádkou“, otec chlastal, pak ho vyhodili z orchestru, on stejně chlastal. A pak se jednou ožral tak, že se už neprobudil. Neslavný konec slavného hudebníka.

Matka i přes to všechno pořád jezdila za tím chlapem. Pořád nás přemlouvala, ať se přestěhujeme k němu, že nás moc rád vezme pod svou střechu. Ona si asi myslela, že jsme úplně blbí. Chápete to? Já a ségra se budem dobrovolně stěhovat za nějakým cizím chlapem, který de facto může za to, že nám umřel otec. Po nějaké době jí dal kopačky, tak si našla dalšího, ten jí dal po nějaké době kopačky taky, tak si zase našla dalšího, pak dalšího a dalšího... Nejvtipnější na tom všem ale bylo, že vždycky, když ji nějaký frajer vypekl, tak se zhroutila, a za dva týdny už jezdila za jiným. A pak bylo nanovo: „Já jsem se o tom bavila s Pavlem a mu by to vůbec nevadilo, kdybychom se za ním všichni přestěhovali.“ Chápete to? Mě by jenom zajímalo, jestli si fakt myslela, že nás zlomí.

Když jsme se už se ségrou byli schopni o sebe postarat, byla doma čím dál tím míň. Nejdřív tu spala třeba každou druhou, třetí noc a pak už chodila akorát v sobotu po obědě. Na kafe. Do svého bytu. Já už jsem ji prakticky nepotkával, protože v soboty jsem hrával v restauraci. Komunikovali jsme spolu výhradně přes telefon. No od jisté doby už nechodí ani na to kafe a ani si už nevoláme.

Ona nás totiž jednou zase přišla lanařit, ať se přestěhujeme k jejímu novému příteli do domu. Prý je to strašně milý chlap, hodný, zajištěný, ředitel velké společnosti. Ve skutečnosti je to největší mafián široko daleko, chodí obědvat do naší restaurace. Je asi tak o patnáct let mladší než matka. Nevím, na co ho ukecala, i když, pravda, matka na svůj věk vypadá docela dobře... No a tak nás přesvědčovala, jaký je to polobůh, a já jsem se během toho zvedl a odešel jsem na záchod. A ta potvora využila toho, že tam nejsem, a polohlasem říkala ségře, že pokud půjde s ní k tomu, Hanke se jmenoval, jestli k němu půjde, tak bude mít vlastní pokoj, určitě jí koupí nějaké malé auto, budou spolu jezdit nakupovat oblečení do Vídně a kdoví co ještě. Na to moje sestra samozřejmě slyšela. Učila se na kosmetičku a ve třídě plné fiflen chodila oblíkaná jak hastroš. No nebyly prachy. Vydělával jsem akorát já, matka nám skoro nic nedávala. A tak tam do ní hučela a vyjmenovávala ty názvy butiků, až jsem to nevydržel, vešel jsem do místnosti a řekl jí, ať si táhne za tím svých úžasným šamstrem a ať kurví život sobě a nás ať nechá nepokoji. Zase jsem možná trochu přestřelil, ale tak co se dalo dělat, kdo jiný jí to měl říct. No a od té doby, a už je to víc jak rok, žádné zprávy o naší matince. Ale asi se má dobře, jinak by se stejně jako po každém rozchodu přišla sesypat domů.

To jsem trochu odbočil, pardon. Tak tedy: nemůžu se stěhovat za práci, protože tu mám ségru, chápete? Už je jí sice osmnáct, ale ještě je pořád ve škole a neměla by z čeho žít. Já vydělám tak akorát na vyžití pro dva lidi. Nemůžu se jen tak sebrat a odstěhovat se do jiného města. Ještě štěstí, že matinka platí alespoň nájem.

Aaaa. Dost už bylo historek. Konec. *(zahraje známou znělku taraptádada tap tap)*. Dnes se bude odpočívát.

(jde k oknu, rozhrne závěsy, dívá se ven)

Ty jo, to je fáro... No to snad ne. To je přece matka. Co tady dělá? Ona jde sem. Jak sakra ví, že jsem doma?

(zmatkuje, rovná věci, stele postel, převléká se, pak si sedne na postel a tiše čeká)

Proč nezvoní? Že by měla klíče? Ale nemá, dyť tady s nimi naposled práskla.

(jde ke dveřím, otevírá)

Nikde nikdo, to je divné.

(jde k oknu)

Počkat, co dělá soused u jejího auta? Ty vole, on to krade. On má klíče? Vyndává tašku a jde... Počkat, to by znamenalo, že... Matka, soused, oni spolu? Ona s ním... Já... V práci a ona... *(lapá po dechu)*

(jde ke klavíru a tříská pěstmi do klapek)

Ona se tu s ním kurví a já o ničem nevím!

(prásk, prásk, prásk)

A on se na mě usmívá a přitom pígluje moji matku!

(prásk, prásk, prásk)

Dělají ze mě kreténa!

(prásk, prásk, prásk)

Jak dlouho?

(prásk, prásk, prásk)

Děvka!

(zastaví se, vydýchá, prudce se zvedne, jde k telefonu, ve zlatých stránkách hledá telefonní číslo, pak vytáčí)

Dobrý den, dovolal jsem se do Boss Group, a.s.? Můžete mě prosím přepojit na pana Hankeho. Já vím, že je pan ředitel zaneprázdněný, ale říkal mi, ať mu zavolám, že potřebuje mou odpověď ihned. Děkuji...

Hanke? Dobrý den. Možná by vás zajímalo, že paní Francová právě zašla s jedním mužem do bytu na Malinovského 4, třetí vchod, druhé patro. A nejspíš se má dobře.

(položí telefon, jde ke klavíru, hraje nějakou veselou melodii, třeba Mozarta)

(pak dohraje, vstane, podívá se s okna, plán se daří, přijelo auto)

(jde ke dveřím, pootevře je, vrátí se zpět ke klavíru, ale nehraje)

(poslouchá zvuky bitky, nadávky, duté rány, kopance, může hrát hudbu jak z němé grotesky)

(zvuky běhu po schodech)

(do místnosti vpadne napůl oblečená vzlykající žena a zhrouť se na podlahu, brečí)

(David se otáčí ke klavíru a začne hrát Beethovenovu skladbu Pro Elišku – Für Elise, směje se u toho)

KONEC.

Kočičí bajku několikrát předělala (ale původní myšlenka byla zcela zachována) a letos ji bude na Salónu prezentovat formou storytellingu.

Studuje
první
ročník RTDS

Aktivně
se věnuje
hudbě (hraje
na bicí)
a divadlu
(improliga).

Tereza Reková

Nejvíce psala ve svých šesti letech (především kuchařská poezie). V jedenácti vytvořila naučnou povídku o tom, proč kočky mňoukají a chodí po čtyřech. Ve třinácti se zaměřila na thrillery a horory. Pak nastala tvůrčí krize. Teprve přijímačky na JAMU ji zase navedly na správnou cestu.

MLADÍK PŘICHÁZÍ POŽÁDAT O RUKU SVÉ DÍVKY

Linda sedí ve svém bytě a usrkává kávu. Trochu uraženě pozoruje matku, která pobíhá po domě a utírá prach.

„Kdybyste mi dali vědět, že přijedete, bylo by tu tak uklizeno, jako nikdy.“

„Já vím, broučku. Určitě. Nechej maminku, ať ti to tady vysmýčí!“

Linda rezignovaně vzdychne a věnuje se opět své kávě. Do místnosti vstoupí otec s podnosem. „Kdo si dá bábovčičku?“

„Nechci, tati, jsem přežraná z toho kuřete. Myslela jsem, že to už nedojím...“

„Zlatíčko, kuřete na bylinkách není nikdy dost. A netvař se jak na boží umučení, estragon a dobromysl, no, z toho bys přece měla mít dobrou mysl, hahá... ha... hepčíík!“ matka si utře nos. „Tenhle byt už úklid neviděl hodně dlouho, nemám pravdu? Tolik prachu, Linduško, a to si říkáš žena...“ Linda zapojí veškeré sebeovládání a jen pokyne na otce.

„Polož tu bábovku na stůl, tati.“ „Ale maminka se s tím pekla celej včerejšek...“

„Když ji to baví.“ Utrousí si Linda pro sebe.

„Ticho, Františku, nenuť ji. Když nechce, tak nechce.“

Otec položí podnos na stůl a posadí se do křesla. Linda je ze svých rodičů nervózní. Jsou tak aktivní! Přišli a úplně narušili zaběhnutý řád tohoto bytu. Tady nebývá uklizeno. A už vůbec ne navařeno. Najednou je zde obojí. Kdo to kdy viděl? Ozve se zvonek.

„Já tam jdu, ty seď, broučku.“ Matka se hrne ke dveřím a u toho si utírá ruce do zástěry. „Ale...“ Linda se ani nestihne zvednout z gauče a už slyší otevírající se dveře. A do toho hraje trumpeta. A do toho housle. A kytara. Cože...? Linda vyběhne z obývacího pokoje a naskytne se jí neskutečný pohled. Šokovaná matka stojí ve vchodových dveřích. Na hlavě a po oblečení má poházené malé pestrobarevné papírky. Ty jsou i všude po zemi. Před ní klečí pihovatý mladík. Pravou ruku má napřaženou, na dlani leží bílá otevřená krabička. V levé ruce třímá naditou igelitovou tašku. Je oblečen do zářícího trika s krátkým rukávem, na hrudi se mu skví obrovský černý nápis „VEZMEŠ SI MĚ?“ V tváři má zmatený výraz. Kolem něj tancuje pět vesele vyhrávajících muzikantů.

„Petře!“ Linda se rozeběhne ke dveřím a odstrčí matku stranou. Padne mladíkovi kolem krku. Pak ho chytne za rameno a pomůže mu na nohy. Petr zmateně kroutí hlavou.

„Ano, ano! Chci si Tě vzít!“ Linda září radostí a nadšeně si nasazuje prstýnek vytažený z bílé krabičky.

„No tak počkat, počkat, mládeži. Co jsi zač, hochu?“ Matka se probírala z šoku.

„Mami, to je Petr. Můj přítel... můj snoubenec.“ Linda se rozverně zachichotá.

„Do... do-dobrý den.“ Vykoktá Petr a chce si s Lindinou matkou potřást rukou, ta ale odměřeně ucouvne.

„No dobrý.“ Změří si ho pohledem. „Čím ty se živíš, chlapče?“

„Dělá v...“ „Ať mluví on, Lindo. Co děláš, hochu? Čeho chceš v životě dosáhnout?“

„Já...já p-p-pracuju pro jednu počítačovou agenturu.“

„Tscha.“ Matka vydá podivný zvuk, něco mezi odplivnutím, škytnutím a vypuštěním páry z papiňáku. Muzikanti začnou hrát svatební pochod. Z jejich výrazů jde poznat, že se dobře baví, a že tuhle píseň nasadili z čiré škodolibosti. „Pojďme dovnitř, přece nebudeme stát na chodbě.“ Linda zatáhne Petra do bytu a podívá se na chlapy z kapely. Ti šibalsky pokývují hlavami. Linda zabouchne dveře. Z chodby se ozve hurónský smích. Matka si nevraživě přeměřila vetřelce, který se jí snaží ukrást dceru. Linda mu něžně vypáčí ze sevřené ruky igelitku, čichne si k ní a usměje se. Pak ji položí ke dveřím do obýváku. Chytne Petra za ruku a její úsměv je o to zářivější. Proč se neusmívá nikdo jiný? Z obýváku zvědavě vykukuje otcova hlava. „Dobrej den.“ „D-dobrý den.“ „Copak ty neumíš pořádně mluvit?“ oboří se na Petra Lindina matka. „Mami, Petr trochu koktá... když je rozrušený. Nechej toho. Nemůže za to.“ „Ale vždyť nemá být z čeho rozrušený. Vypadám snad děsivě? Chceš mi říct, že vypadám hrozně?“ „Ne, mami, to netvrdím.“ „A ten kluk?“ „P-paní Nevř-ř-řelová, vypadáte úžasně.“ „No proto.“ matka očividně zvažuje, jaký postoj k Petrovi zaujmout. „Dáte si kávu, Petře?“ rozhodla se pro hru na úrovni. „Ano, prosím. B-bez cukru.“ Matka rázně odkráčí do kuchyně. „Já jsem nákej Nevřela.“ Otec přátelsky mrkne na Petra. „Petr... Petr P-Pop-pi-pina.“ Muži si stisknou ruce. Pak si všichni posedají na gauč a do křesel. Chvilí se nic neděje. Trapné ticho. Vstupuje matka

s hrnkem kávy pro Petra. „Takže ty seš ten Lindin štramák?“ nadhodí otec. „To snad vidíš, Františku. Tady máte kávu, Petře.“ „Zmínila se, že se jí někdo líbí...“ „Děvčatům se líbí kluci, vid', Linduško? To ale nic neznamená.“ Matka přes brýle přísně přejede Petra pohledem. „Zaskočil jsi nás, hochu.“ Otec si usrkne ze svého hrnku. „Ano, Petře, víte... ve vašem světě to tak možná chodí, ale v normálním světě se tyto, nebojím se říct ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÉ věci jako první řeší s rodiči.“ „Ale máš pěkný tričko, chlape.“ Otec na něj přátelsky mrkne. „Možná jste si ho ale mohl doma trochu přežehlit.“ „Já...“ Petr neví, kam s pohledem. „Ech... pokazila se nám žehlička.“ Zamumlá s pohledem zabodnutým někam do země. „Povídejte nám o sobě, Petře. A zkuste nic nevynechat.“ Petr se v křesle nervózně zavrtí. „No...“ začne. Jak trapná situace. Měl Lindě první zavolat. Ale kdo mohl tušit, že tady bude mít rodiče! „Narodil jsem se v...“ „To abychom si donesli popcorn!“ otec se zachechtá vlastnímu vtipu. „Ticho, Františku, neruš. Mě to zajímá. Chci o tomto pozoruhodném Lindině kamarádovi vědět všechno.“ „Mami, to není můj kamarád. Říkala jsem vám, že se s někým stýkám... už nějakou dobu.“ Petr zrudl téměř do barvy svých vlasů. Začaly se mu potit ruce.

„Zlatíčko, na tyhle věci máš ještě čas. No, Petře, nebojte se a mluvte.“ „Tedy, pracuji jako p-programátor. Bydlím v by-by-bytě o tři bloky dále... mám psa Šmouhu.“ Petr si usrkne kávy a poposedne. Otec na něj působil sympaticky, ale ta matka... šel z ní trochu strach. Proč jen té Lindě dopředu nezavolal... „Mami, Petr je moc šikovný.“ „A proč se o něm dovídáme až teď, Linduško?“ „Nějak to nevyšlo, mami...“ Linda sklopí zrak. „Jak dlouho spolu chodíte?“ matka sešpulí rty. Ví, že výraz „chodit s někým“ Linda nesnáší už od základní školy. Zdá se jí totiž hrozně banální. „Jsme spolu rok a dva měsíce.“ Linda silně zdůraznila slovo „jsme“. „A spíte spolu?“ matka, jakožto zarytá křesťanka, tázvavě nadzdvihne obočí. Petr vypadal, jakoby ho někdo polil kýblem se studenou vodou. Pobledl a z čela se mu valil pot. „Mami, to snad...“ „Petře, na něco jsem se vás ptala.“ Petr zkamení. Ta otázka byla směřována jemu? Otevřel ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Zase je zavřel. Jako ryba na souši... potem promočený až na kost. „Už zase to vytahuješ! Sex až po svatbě, aleluja, otčenáš... MAMI!“ „Lindo, ptám se Petra, ne tebe! Ale pokud se k tomu chceš vyjadřovat, tak mi pověz – poskvřnil tě?“ „Mami, no tak! Petr a já se milujeme a ty nám to nevezmeš. My se vezmeme.“ Petr v sobě posbírá všechnu kuráž a lehce kývne hlavou. „Maruško, a už dost.“ Otec se postaví. „Nechej děti, když se mají rádi...“ Pak se v úleku nad svým chováním trochu příkrčí, jako by čekal výprask. „Sedni! Já chci jen vědět, jestli to s ní myslí

upřímně. Neznáme ho, Františku." Matka trochu křičela a lomila rukama. „Jak jí ho máme schválit, když ho neznáme? Chápeš, že se bojím o svou jedinou dceru? Nechci jí dát prvnímu pobudovi, co se jí připleče do cesty... vždyť je to MOJE JEDINÉ DÍTĚ!" „Mami, neboj se." Linda vstane a obejmě Petra. Lehce ho políbí na ústa. „Jsem v dobrých rukou." Petr je najednou trochu klidnější. „Paní Nevř-ř-ř... Nevřelová." To jméno mu skutečně dělá problémy. „Zvu vás i s manželem na slavnostní večer-ř-ř-... na jídlo. Vařil jsem já." Matka si Petra znovu přeměří pohledem. „Tak vy umíte vařit?" pronese již klidně, poněkud ironicky. „Snažím se. Kdybyste, s dovolením..." Petr zvedá igelitku, kterou s sebou donesl, a vytahuje z ní omlácený jídlonosič. Paní Nevřelová zvědavě zavětrí, vypadá nedůvěřivě. „Tady jsem si d-dovolil takovou pozornost... chtěl jsem to s Lindou oslavit, tak jsem uvař-uvařil humra na smetaně s žampiony, brambory s italskou zálivkou a k tomu zeleninové pyrė." (slovo ‚pyrė' Petr vysloví obzvlášť pečlivě a s francouzským přízvukem) „A zde samozřejmě lahev ššš-šampusu..." Paní Nevřelová s vykulenýma očima pozoruje Petra, jak vyndává jednotlivé chody na stůl. Dýchá zrychleně a příliš rychle mrká, jako by se o ni pokoušel infarkt. Pak se několikrát prudce podívá z Petra na jídlo, na Petra, na jídlo, na Petra. „To cítím koriandr?" „Ano, špetku jsem tam přidal." „To maso vypadá opravdu křehce." „Dušené tak akorát." „Ty brambory jsou na olivovém oleji?" „Smíchané s černými olivami bez pecek, sám jsem si je loni dovezl z Řecka."

„Preferuji zelené, mají temperamentnější chuť." „Ta ale vynikne především v kombinaci s dobrým sýrem a vínem." „Ó můj bože, rajčata nakrájená na tak souměrné klínky!" Matce viditelně zvlhly oči. „Synku..." dojatě se vrhne Petrovi kolem krku. Z vlasů jí vypadne pár konfet, které se rozletí po koberci. Zarazí se a zamračí se, jakoby kárala sama sebe. „... Ale ten bordel tady si uklidíš."

Proč kočky mňoukají a proč chodí po čtyřech

Kdysi dávno, když ještě kočky mluvily lidskou řečí a chodily po dvou nohách, v jedné daleké zemi jménem Koťohot vládl mocný a moudrý Koťmak I., z boží vůle kočičí král. Byl hodný, spravedlivý, všemi oblíbený a moc rád chodil na lovy myší. Nosil nádherné brýle vykládané kočičím zlatem, kočičím stříbrem a kočičími diamanty, které obdivovali všichni široko daleko. Ale nemyslete si, nebyl marnivý, nenosil je pro parádu! Důvod byl mnohem triviálnější – Koťmak neviděl dobře na dálku.

Jinak žil šťastný život, ale jedna věc ho trápila – neměl potomka, který by po něm převzal vládu, kterého by mohl naučit, jak hospodařit se svěřenými pozemky.

Za jeho vlády země velmi dobře prospívala, nikdo netrpěl chudobou či hladem, kočky a kocouři na sebe byli hodní a pomáhali si, nikdo nikomu neubližoval. A krádeže? Jaképak copak! Nic takového neexistovalo. Víte, v Koťohotu vládl naprostý blahobyť.

Pak se ale objevil Kocour Mňouk. Byl to mazaný a zlý zlodějíček, kradl, co mu pod tlapku přišlo. Svůj lup pak na černém trhu prodával ostatním kocourům a kočkám. Tu hrnec plný mléka, tu dřevěné boty.

Mňouk okrádal především chudé kočky, „smetánky“ se bál, jenže – podejte někomu drápek a ukousne Vám celou packu. Mňoukovi malé výdělky nestačily. Chtěl víc, a tak začal zvažovat své možnosti.

Mohl okrást statkáře. Vzít mu trakař a prodat mu ho zpátky za dvojnásobek původní ceny (a kilo tvarohu k tomu).

Mohl okrást kočičího kočičího. Vždycky chodil s takovým zdobeným bičíkem.

Mohl ukrást některou z dvorních koček. No ale komu by chyběla?

A pak přišlo osvícení. Ano.

Okrade samotného krále!

A o co? No přece o to nejcennější, co má – o jeho drahé brýle z kočičího zlata

Celou loupež ale musel Mňouk dokonale promyslet, a tak odešel do lesa, kde po tři týdny kul pikle a spřádal ty nejděbelštější plány. Nespál, málo jedl a hodně uvažoval, což nikdy před tím nedělal. Když

už si začínal rvát fousky zoufalstvím, napadlo ho něco geniálního – půjde na hrad a ohlásí se jako bylinkář, který zná recept na zázračný nápoj věčného mládí. Koťmak, protože nemá dědice, bude jistě velmi nadšený a přijme Mňouka k sobě. Pak mu Mňouk brýle prostě strhne z nosu a uteče. No geniální!

A tak se Kocour vydal na cestu. Šel a šel, až došel k hradní bráně.

„Kdo jsi, Kocoure, a co zde pohledáváš?“ ptali se ho strážníci a nechtěli jej vpustit do hradu. Mňouk se ale zatvářil velmi tajemně, elegantně si namotal ocas na prst a prohlásil, že králi donesl nápoj věčného mládí, kterým zajistí blahobyt celé říše. Strážníci se na sebe podívali, pokynuli hlavami a vpustili Mňouka za hradby.

Kocourova cesta vedla rovnou za králem. Ten zrovna obědval. Když spatřil Mňouka, překvapeně si utřel ústa, a stejně jako strážníci se ho zeptal kdo je a co zde pohledává. Mňouk zapojil veškerý svůj šarm a vyložil králi celou věc se zázračným nápojem. Dodal, že on sám ho používá již dvě stě let, a že po obědě lektvar působí nejlépe. A navíc zbavuje pleť vrásek a léčí všechny oční vady. Král si nadšeně odříhl a během pár minut už byl Mňouk obklopen obrovským množstvím bylinek a roztodivných rostlin, od heřmánku přes artyčok až po vrbové proutí.

I dal se do práce.

Všechny ingredience naházal do kotle a míchal a míchal... Přidal sůl a míchal. Přidal chilli a míchal. Přidal kus židle a míchal. Kýchl si a míchal dál...

Král se zvědavě naklonil nad hrnec, chtěl nasát tu libou vůni a prozkoumat lektvar pěkně z blízka, ale Mňouk nezahálel, na tuhle chvíli přece celou dobu čekal. Popadl královu brýle a než byste řekli „Kotťhot“, už s nimi běžel pryč. Král měl ale rychlé a pohotové strážce, které se ihned rozeběhly za Mňoukem.

A začala honička. Mňouk ve vedení, strážce v těsném závěsu, napínavá situace!

Náš hrdina ale udělal velkou chybu – dal si brýle do kapsy u kabátku, a když utíkal, vypadly ven, rovnou do velké bahnité kaluže. Mňouk si toho bohužel nevšiml a běžel a běžel a běžel dál... až doběhl do nedaleké vesnice. Zastavil se a šáhl do kapsy, chtěl se potěšit něžným pohledem na svůj lup, jenže – BRÝLE BYLY PRYČ!!!

Takové neštěstí!

Mňouk se rozplakal, rozvzlykal a rozeštkal. Nemohl ale truchlit dlouho, protože vzápětí za sebou uslyšel dupot a řev hradních strážných. Zoufale na ně zakřičel, že už brýle nemá a doufal, že tím je problém vyřešen a oni ho nechají jít. Jenže strážní se nezastavili. Na místo toho se rozdělili na dvě skupiny – jedna si klekla na všechny čtyři a hledala brýle, druhá skupina dále pronásledovala Mňouka. Ten prchal a prchal, co mu nohy stačily, a po chvíli strážným zmizel z dohledu. Za několik dní doběhl do úplně jiného království (možná to bylo království psů?), do jiné pohádky a do světa plného jiných, nových zážitků.

A strážní?

Ti dosud bloudí po světě a Mňouka hledají. Koho cestou potkali, toho se ptali: „Neviděli jste někde Mňouka?“, až už každý dopředu věděl, co chtějí říct. A proto tu otázku brzy zkrátili na pouhé: „Mňouk?“

A jak to bývá, z nevinné krádeže se stala rozsáhlá legenda. Slovo „Mňouk?“ šlo slyšet po celé zemi, všichni kocouři o něm mluvili se závistí, všechny kočky s touhou v hlase.

A co se stalo s brýlemi?

Ještě se nenašly... ale kočky ani kocouři nepolevili v hledání! Chodí po čtyřech a prohrabávají všechny možné skrýše.

A vy, kdo doma bydlíte s někým z kočičího rodu – nevěšte hlavu, když se vaše kočka na pár dní zatoulá! Jen se vydala na výpravu zasvěcenou hledání ztracených brýlí. To přece musíte chápat.

A tak to všechno bylo.

Popri škole sa venujem samoštúdiu ekonómie a politológie, ostrým hádkam s istým mobilným operátorom, chodeniu po pohovoroch po dvoch republikách kvôli práci delegáta, masívnemu čítaniu kníh či pozeraniu filmov, rôznym aktivitám všeho druhu a nepretržitému snívaniu o Oscarovi v posteli miesto plyšáka a fotke s Meryl Streep.

Mauricio Estrada

Pochádzam z Oravy a mám rada rezne. Pätnásť rokov som žila v Žiline herectvom v slovenčine a francúzštine, jazykmi, futbalom, hyperaktívnym pobehovaním hore dole. Po ukončení francúzskeho bilingválneho gymnázia a po krátkom oxidovaní v obore finančného poradenstva som sa ocitla v Brne na JAMU, kde naďalej vďaka erazmákovi rozvíjam svoju vášeň v jazykoch, či pomaly ale isto si rozširujem obzory o svete.

Po úspešnom zdolaní svojej prvej túžby, a síce naučiť sa čítať azbuku a gavarit plocha pa ruski, sa momentálne všemožne snažím zdokonaliť v angličtine, nakoľko mojím najväčším snom je štúdium v zámorí.

Bibiána Rybárová

DOTS

ACT I Scene 1

Bench in a park, we can see a very strong light over the bench. There is one girl, her skin is very white. She reads a book, some people are walking around her, she ignores them. People are suprised about her. After a moment, she closes her book, she is angry and she gets up of the bench. In that moment, people disappear.

RENATA: To be different is not so easy. It's not easy at all. You have to live with your complexes and to hide your fears from the people. The fact of being different makes them believe you are abnormal. In my case-I'm just white. So, what's the problem? It looks like people still considering the color of the skin as a reason to be discriminated. But tell me why? What have I done? I just want to be loved as any other girl. What should I have to do?

She sits on the again, she's eating an apple. She's thinking about the sense of life, she feels strange and she's like Hamlet with this apple. A man with a mask comes to the stage and he stops in front of Renata. He analyse her. She stops playing with the apple, watches the man and the apple and she offers it. The guy takes it, but he doesn't stop watching Renata. But the uncomfortable sight of her makes him stop watching her.

GUY 1: May I sit here?

RENATA: *(she's totally confused)* Oh... yes... of course...

GUY 1: What is a beautiful lady like you doing here alone?

RENATA: *(suprised)*

Beautiful? Me?

GUY 1: Of course! You are!

He takes her hand and invites her to stand up. He starts to flirt with her, she feels good with his actions and then lights turn off.

Scene 2

Lights. A puppet making the character of the guy is walking like if he was totally proud. There is trophy, the puppet takes it and we hear the ovation. Lights off.

Scene 3

Renata comes absolutely sad, light turns a little bit poor, extinguished like a candle. She sits on the bench. Starts crying. Then a sporting guy comes running, he see her and start to make exercise beside her. She looks at him confused.

GUY 2: Why are you crying? *(Renata still confused)* You should make exercise. Exercise helps a lot to be healthy. You bur calories, stimulate serotonin, which are good for sex and also for happiness. Come and try!

RENATA: *(Renata accepts, she starts exercising but almost immediately get exhausted)* I can't anymore, It's too much.

GUY 2: Ok, but you feel happy, Don't you?

(She deny with her head, in that moment he takes her and kiss)

Lights turn off, a spot turns on. 2 puppets, male and female character are running on the stage. The male puppet is trying to catch the female. She runs as much as she can until he take her. Light off.

Scene 4

Renata comes again on the stage, she looks boared and unsatisfied. She walks. A man see her, he is the traditional handsome and boaring man. Comes and crash with her. Renata looks at him, she can stop looking at him because he is really hadsome, but she reacts and stops.

RENATA: When you feel that you are not part of this world everything looks great if somebody comes to you and makes you feel good for a moment. Unfortunately, there is so many times when you make the wrong election.

GUY 3: Hi girl! It's nice to meet you here between these trees, but why to expend the evening in the darkness of this lonely

place when you can have found in a bar. Do you want to try going through the city in a nice car for a while?

(Renata makes a sight of conformity and accepts. Sound of fast car, club music, a small car comes on the stage tuning very fast. Lights off)

Scene 5

Music, Renata comes to the stage. She walks around the bench, touch her skin and starts crying.

RENATA: Yes, many men. But why can't I find that pleasure that many girls tell me about. Why? To be so white makes a difference in my whole body? I hope not. I just want to know that about, I just want to feel it. Or maybe I should stop thinking about that magical prince. No, that happens just in my dreams. Please Renata, you are not a child anymore. Yes, close your feelings. Nobody is going to hurt you again.

(She still crying, open her book)

I should try to find the way to be apart from these world.

(Lights change, many characters who are puppets are walking around her, making a kind of choreography around the bench, but at the same time just looking at her. She feels uncomfortable, and reacts very angry. in that moment puppets dissapear)

Go away, put your eyes over something else, I'm not strange, I'm not different.

(She starts running away from side to side of the stage, in that moment puppet characters starts to follow her. While she is running she crash the Guy 4, who is shy and use a very big glasses)

Sorry, really sorry.

GUY 4: No problem. Are you ok?

RENATA: Yes, and you?

(He laughs)

Why are you laughing?

GUY 4: Please, forgive me. I know it's stupid but, you are so white. I really thought you were a flying light. When I saw you I thought I was going to die.

(She smiles, music. They start walking, then sit on the corner of the stage)

I like to read and sometimes to write stories, I think is the way to go apart from the cruel world for a while.

RENATA: That means that you are not a realistic man.

GUY 4: Reality sometimes it's sad, I prefer to think that I can be apart of it. Fantasy makes me think that beauty is a possibility in life. For example, Can I tell you a story?

RENATA: Yes!

(He takes a big book from his bag, open it and start reading)

GUY 4: Magic is everywhere, including in words, even if we don't know the meaning of things, there is a lot of magic.

He still reading, then magic characters starts coming on the stage. First we have a Witch, then a Puppet who is a girl and at last a fairy.

Scene 6

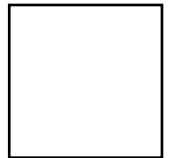
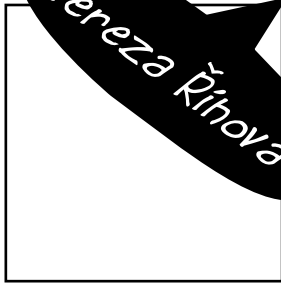
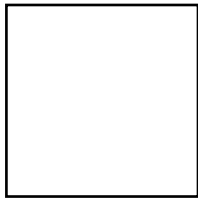
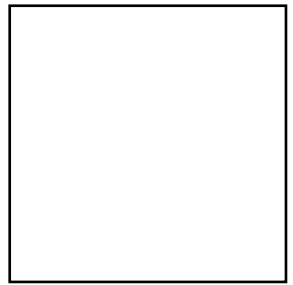
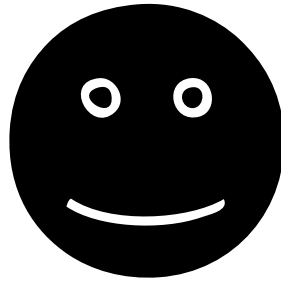
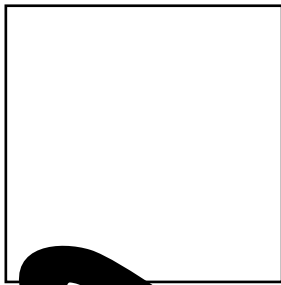
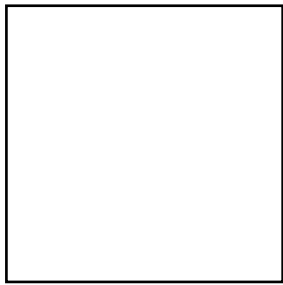
At the end of the stage the Witch comes singing a song.

The witch will try to convince the puppet (the girl), that is stupid to think about love. There will be some scenes with the other puppets (guys). Witch just shows how are all those men, and the puppet girl everytime is sad and sad, until the fairy comes to give her a new hope.

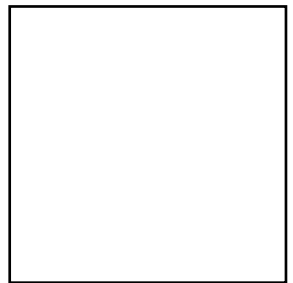
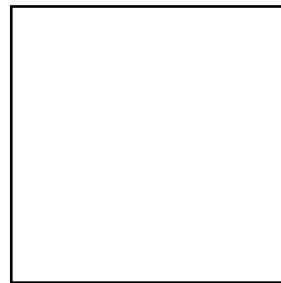
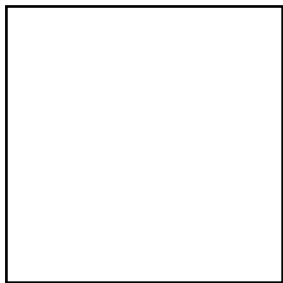
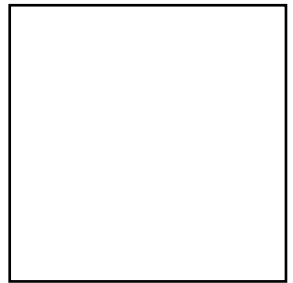
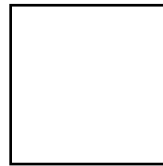
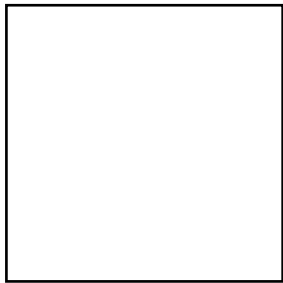
During this part it will be a simultaneous scene. Some times we will see the girl as a puppet and sometimes the real girl, mixing reality with fantasy. Then, there will be a short monologue about the girls complexes, about her white skin and all the dots in her back. Fairy tell her that she needs to find the right persone who discover the way to make her happy in all senses, including her body.

Scene 7

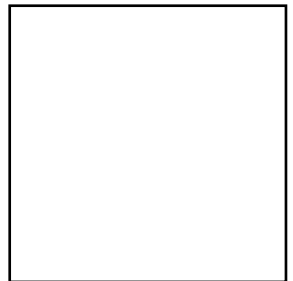
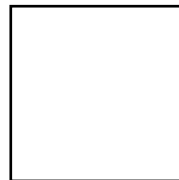
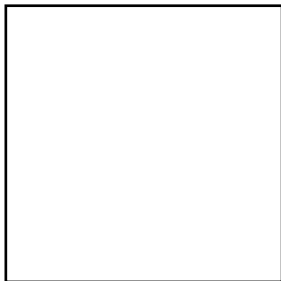
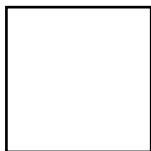
The girl is dating with the Guy 4. They stay alone and he tries to seduce her. She looks scared, but at the end accepts. We can listen to the fairy music and that's the motivation to accept the seduction. This moment is totally erotic. The girl shows her back, we can see a lot of dots there, and the guy is totally obsessed with that, just touching her back very gentle. In the other side of the stage we can see the girl's puppet looking at herself in one mirror, trying to discover the code of her dots. The guy takes a pen and starts unit the dots, while the puppet do the same, drawing a shinning butterfly. The moment is totally coordinated, the girl is enjoying that moment a lot until we see completely the butterfly drawn. In that moment lights turn off and she and the girl puppet dissapears. We can only see the guy trying to find the girl, running into a window. He watches to the sky and the shinning butterfly goes flying. The guy looks smiling and in the top of the stage we see a butterfly constelation.

Tereza Říhová

Rok
narození
1985

UVNITŘ

Postavy:

MK — Morální kocovina

AK — Alkoholová kocovina

MK: *Světlo! Budík! Vstávat! Vstávat!... Vstávat! Je sedm hodin, tak, kurva, vstávej! Nemysli si, že se tu s tebou budu srát! Chtěls to, tak se podle toho chovej! Je mi jedno, jak je ti blbě. Prostě si to dneska vodserieš a nečekej, že tě budu šetřit! Tak hejbni prdelí, ať už jsi na nohách! Nemáme na to zbytek dne, tak se, kurva, pohni!*

AK: Nechápu, proč to musíš pokaždé tak vyhrocovat. Je mu špatně? Je. Horší už mu to neuděláš... a navíc jsme v převaze, tak ho nech ještě spát. Takhle ho pouze vyděsíš, nebude vědět, kde je, kdy je ani kdo je. Dej mu ještě chvíli, aby se z toho dostal.

MK: Vážně?... Vážně to chceš zase řešit? Ted? Máš makat a donutit toho vola, aby vstal a začal něco dělat. *Vstávat!* Proto tu seš, ne? Znepříjemnit mu to, co nejvíc se, kurva, dá. Ale ne, ty začneš se svojí debilní vobhajobou. Ale já vim, proč to děláš. Pán si myslí, že když se mu tady chlapec vyspinká, tak nebude muset nic dělat. Hlavně nepracovat, že? *Vstávej!*

AK: Tak se na něj podívej, spí jak nemluvně. Jediná část dne, kdy je relativně v... klidu. A až se probudí, tak tu stejně už nic nezmůže. Tak proč to urychlovat? Pojd', dáme si kávu, zahrajeme karty a on se mezitím probere.

MK: Na kafe ti seru! Nejsme tady vod toho, abysme hráli karty, to si, kurva, uvědom!

AK: Já nechápu, proč musíš být stále tak vulgární. Dá se to říct i normálně. Třeba: „Promiň, děkuji ti za nabídku, ale nepiji kávu.“

MK: Hele, víš co? Běž do prdele s těma svejma kecamo. Ti před tebou byli profíci. Ale jestli budu muset furt pracovat s takovým debi-

lem, jako jsi ty, tak si tady s ležícím frajerem budu muset vážně promluvit. Vožrat se, to jo, ale do takovýho stavu, abych musel pracovat s tebou, to mi snad dělá schválně.

AK: Nechci ti do toho mluvit, ale myslím, že ty jsi ten poslední, na koho by myslel.

MK: No a to je právě blbě! Já tu tvrdnu pořád. Trčím s nim tady, zatímco vy si přicházíte a odcházíte, jak se pánovi zachce. Objevujete se tady podle toho, jak se mu zvyšuje tolerance a je vám jedno, co s nim bude dál. Pomalu už nemáte co dělat. Hlavně, že vám zajistí teplé, pohodlné místo. Všechno to pak vodseru zas a jenom já, že jo!

AK: Tak pozor! Já moc dobře vím, že jsme se celkem zapotili. Na první dvě stádia máme vyškolené profesionály a ti vědí, kde a čím mají v těle pohnout. Uznávám, že v celkovém výsledku se to nakonec neposunulo pozitivní cestou, ale že bychom tě v tom nechali, tak takové tvrzení JÁ odmítám! A vůbec, na nás vinu nesvaluj, ty jsi mu to měl zakázat už v počátku. Jenže to tě vůbec nenapadlo, protože jsi se u toho také náramně bavil.

MK: Ale tehdy tam byly jiný důvody... a byla s nim aspoň sranda. Občas se napil, to ne že ne, ale hezky střídě, a pak přijde a vodejde ta kráva a von to musí řešit takhle. Vůl. Chápeš, dřív to bylo takový hezký. Dávalo to větší smysl. Pil z radosti. Pro atmosféru. Na nějakým pěkným místě v přírodě, kvalitní stáčený víno, milá společnost inteligentních lidí a smysluplné konverzace. To... to člověk přímo rostl! A teď? Zapadlej pajzl čtvrtý kategorie... totálně bez úrovně! Naprosto! A lidi? Ty, na který zrovna natrefíš. Bez vlastní myšlenky, beze smyslu. Zve je. Všechny je zve.

AK: Teď nevím, jestli lituješ jeho nebo sebe.

MK: Koho? Toho vola? Jeho mi bylo líto ze začátku. Víš, říkal jsem si, chudák, nemá to lehký, ale časem se naučíš, že čím tvrdší k němu budeš, tím je to pro něj lepší. No, nemysli si, že jsem nějak necitelný, ale vono pracovat i když tvůj zaměstnavatel nechlastá, tě taky začne už po určitý době srát. Víkendy, svátky, pořád jsem zapřáhlej.

AK: Ale jak koukám, tak včera jsi dostal volno.

MK: Hele, chceš mě nasrat nebo co?... Dřív to bylo skvělý, ale dneska

nikdy nevíš, kde se probudíš. Ulička u zaplivanýho pajzlu, na smetáku s fetkou, která tě pak vobere, cizí města, cizí byty, cizí postele. Dřív jen von a já, dva nerozluční. Výjimeční! Pak na tebe zapomene. Vodhodí tě na tom smetáku vedle tý fetácký kurvy jako kus hadru. Stojíš v pozadí.

AK: Pořád jsi na tom lépe než my. Máš pevnou pracovní dobu. My se můžeme přetrhnout, aby jsme si urvali kus pro sebe.

MK: Vy sedíte tak akorát na prdeli a cucáte kafe!

AK: Víš kolik nás tam je? Dokážu pochopit, že předchozí kolegové byli svolnější ke spolupráci, ale tomu se člověk ani nemůže divit. Mají to v popisu práce. Ale co s ním mám dělat já? Jsem tu čtvrt roku a řeknu ti, že jsem si nepředstavoval, že na pokročilém stádiu založím svoji kariéru. Co kariéru. Život! Za měsíc se udusí, ucpou se mu cévy nebo mu selže srdce a je po nás. Do té doby se ti tu ještě vystřídají jeden nebo dva terminální nováčci, kteří stejně budou mít jen omezené pravomoce. A přitom nám zrovna TY zajišťuješ přežití. Jsme na tobě závislí a ty na nás kašleš!

MK: Tak mi porad', když seš tak chytřej. Já se do něho seru furt, ale von dělá, že neslyší. *Vstávat! Vstávat!* Vidiš? Nic. Zasraná ženská!

AK: Chybí mu. Jen chce jít za ní.

MK: Ale takhle?

AK: Tak to zkoušej, já nevím, nějak jinak...

MK: Jinak, ty seš fakt dobrej. Reju do něj několik měsíců. Zprvu jsem používal pádné argumenty, pak jsem přešel k nátlaku, ten se změnil v šikanu... kluci vod vás mi s tím píchli, aby si to pamatoval... Ale furt nic. A vyrazit mu to z ruky asi taky nemůžu, že? Čím víc jsem se snažil, tím to bylo horší.

AK: Tak s ním zkus promluvit, ty víš, jak na něho. Vysvětli mu nastalou situaci, ve které se nacházíme. ON i MY! Ukaž mu nějaké hezké obrázky, vzpomínky.

MK: Vole, myslíš, že jsem to nezkusil? Byly malovaný div ne temperama. Hovno platný, ještě se víc zasek. Kdyby tu byl alespoň někdo, na kom by mu záleželo, ale ten debil po tom všem poslal všechny svý kámoše do prdele a těm ani nepřišlo divný proč. Prostě se

nikdo neptal. Když se to neděje mně, tak mě to nezajímá, že jo? A to dřív bejvali „best of“, chápeš?

AK: Udělej něco!!!

MK: Tak mi, kurva, řekni co?!... Jsem tu každý den. Čučim na něj. Mám vo něj strach... Já toho vola... toho vola mám furt přece jenom rád. Miluju toho neřáda. Myslíš, že se nebojím? Myslíš, že nemyslim na to, že až vy tu nebudete, tak to samý čeká i mě? Půjde do prdele a mi všichni poputujem za nim.

AK: *(začíná mu docházet trpělivost, pomalu se chová jako MK)... tak s tím něco uděláme! Protože já tady neumřu! Nebudu další, kdo to dotáhne do kruciálního stádia a pak zhebne! Vstávej! Vstávej! Slyšíš? Vstávej! Hni tou svojí... prdelí! Vstaň z toho svýho... zasraně pohodlnýho zadku! Mám ti ještě něco naložit? Tohle po mně chceš? Kvůli tomuhle to děláš?...*

MK: Nech toho... Musíš už jít.

AK: Ani omylem, já nikam nejdu! Já toho vola postavím na nohy! Máš pravdu, dřív to bylo lepší, tak se postaráme o to, aby se to vrátilo! Vstávej! Dělej, vstávej! Víím, že mě slyšíš! Žádný ranní panák ti už z toho nepomůže, o to se postarám! Pěkně ti zahýbu střevama! Tak vstávej! A nezajímá mě, že to už pro tebe nemá cenu! Já tu nechcípnu jenom proto, že seš srab!

(pauza)

MK: Dáme si kafe, co říkáš? Partičku karet?... Chtěls, aby to bylo zase hezký.

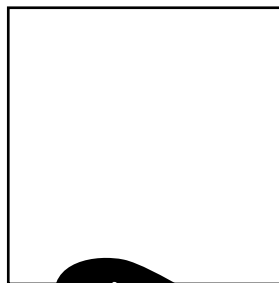
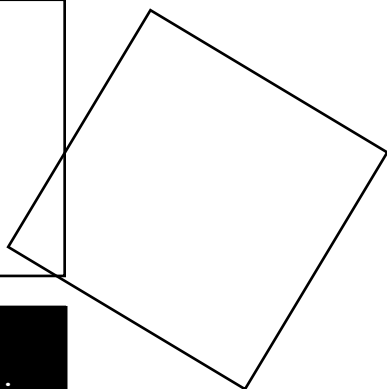
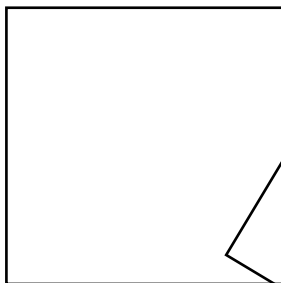
(pauza)

AK: *(rezignace)* Až přijdou ti další... ať ho nebudí.

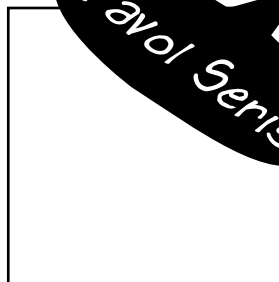
MK: Já víím, co jim mám říct a... oni vědí, co už nemusí dělat.

(pauza. AK odejde.)

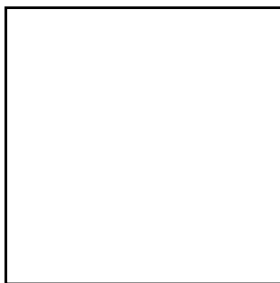
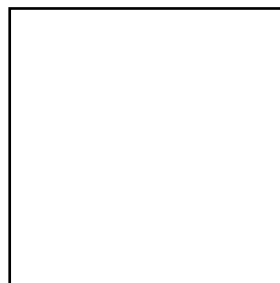
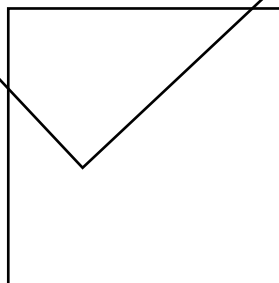
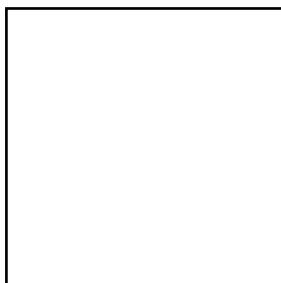
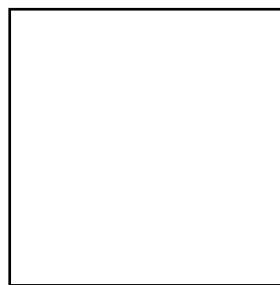
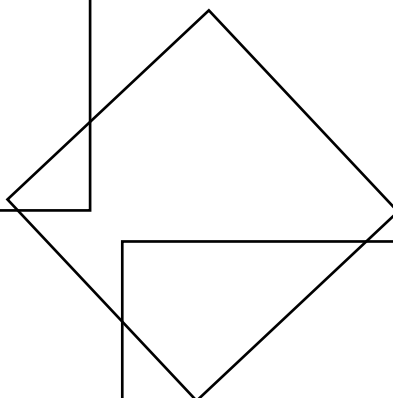
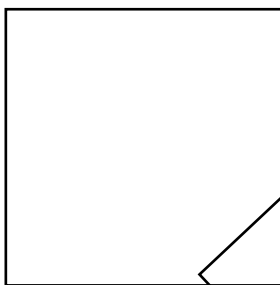
MK: Seru na to... Vstávej! Dělej, probud' se! Tak se, kurva, pohni! Vstávej!...

Pavol Šeriš

Každopádne:
milujem Brno,
JAMU, divadlo
a film.
A hrať,
tancovať,
písať,
kresliť,
tvoriť,
rozosmievať,
parodovať,
odľahčovať,
tešiť.

Som Českoslovák, doma sa cítim
v Brne i v Trenčíne. Vlastne
Európan, výborne mi je aj vo
Francúzsku či v Nórsku...

Deň bláznov v blázinci

(divadelný skeč pre viacero osôb, inšpirovaný snom z 28. 3. 2010)

Spoločenská miestnosť v psychiatrickej liečebni. Pár stolov, stoličiek, okno. Na stoloch noviny, časopisy, rozohraný šach. Ľudia rôznych vekov a pohlaví v županoch či plášťoch. Doktor v bielom plášti.

Pani N: Pán Doktor, pomôžte mi!

Dr.: A ako vám mám pomôcť, pani Nováková?

Pani N: Veď ten špenát, to je len taká zelená kaša!

Dr.: V podstate máte pravdu pani Nováková, je to len taká zelená kaša...

Pán F (*točí sa na mieste*): Aha pán doktor, som vítačka!
Vírírírtačka!

Dr.: No keď sa tak na vás pozerám, máte pravdu pán Frošty... Ste vítačka.

Pán F (*je šťastný*): Vírírírírír!

Pani K (*nahnevane*): Hocičo!

Slečna J (*postaví sa na stoličku a precítene recituje*): Bungi cungi dungí, fungi gungi hungi.

Dr.: Zlezte z tej stoličky, slečna Južná, buďte tak dobrá!
Vašu tvorbu si dokážeme vychutnať aj zo zeme!

Pani N (*hladí si rameno*): Poďte pán doktor, pohľadte si moju žirafku...

Pán F: Vírírírírírír!

Pani K: Hocičo! Hocičo!

Dr. (*veselo*): Kreténi! Prosím pozor, moji dobrí kreténi! Chvílku strpenia a pozornosti prosím! Pán Frošty, prestaňte na chvíľu vítať! Pani Nováková, nechajte tú žirafku! Sme tu všetci? Chcel by som vás trochu rozradosniť... Určite neuhádnate, aký je dnes deň. Dnes je totižto váš deň!

Slečna J: Deň kreténov?

Dr.: Takmer, slečna Južná. Dnes je medzinárodný deň bláznov!

V miestnosti je veľké vzrušenie. Pani N si ľahne a vlní sa, pán F začne skákať a metať hlavou, slečna J začne hrať imaginárny bowling a pani K si dá župan cez hlavu a začne chodiť ako strašidlo...

Dr. (pre seba): Atmosféra by sa dala krájať... (nahlas) Vedel som, že vás táto správa poteší a povzbudí.

Pani K: Hocičo!

Dr.: Máte pravdu, pani Krušná, vás poteší hocičo. Vyhlasujem bungalow! Všetci vrátane doktora sa pomaly upokojia, vytvoria kruh, chytia sa a sadnú si.

Pani K (nesmelo): Hocičo?

Dr.: Áno, pani Krušná, pýtate sa presne. Moji milí kreténi... Som rád, že sme sa tu v tento významný deň opäť zišli, v plnom počte a v plnej sile. Chýba nám už len pán Pleskáč, ktorý sa nám, ako všetci dobre vieme, nadobro stratil pri jazierku...

Pani N: Žblnk!

Dr.: Ale my sme tu všetci dosť silné osobnosti na to, aby sme si náš sviatok vychutnali aj bez nezvestných, že?

Pán F: Flompt!

Dr.: Od štátu sme tento rok dostali nemalé dotácie, preto by som rád každému z vás splnil nejaký sen. Samozrejme iba ak to bude v mojich silách; výlet na Mesiac či stredoveký hrad vyrobený zo šunky nepripadajú do úvahy... Tak kto začne?

Slečna J: Kešu oriešky. Kešu oriešky!!!

Dr.: Výborne, slečna Južná. To bude v mojich silách. Koľko chcete balíčkov?

Slečna J (skanduje): Kéé-šu! Kéé-šu! Kéé-šu!

Dr.: Dobre, píšem si 5 balíčkov... Upokojte sa. Kto ďalej?

Pani K: Hocičo!

Dr.: Takže to nechávate na mňa, pani Krušná?

Pani K (*artikulovane*): Ho-ci-čo!

Dr.: Vašu skromnosť si vážim. Píšem si: nový doktorský plášť a fľaša whisky. Však ono sa to už nejako využije... Kto ďalej?

Pán F: Ja by som najradšej... ten hrad vyrobený zo šunky!

Dr.: Ale pán Frošty, to je irelevantné! Vy ste ale znamenitý kretén! To vám nedokážem splniť. To neexistuje!

Pán F: Hrad vyrobený zo šunky?!

Dr.: Alebo ak veľmi chcete, môžeme zohnať pár kíľ šunky, a spoločne z nej skúsime postaviť hrad! Čo myslíte?

Pán F: Pomp!

Dr.: Výborne, píšem si: 6kg šunky... A čo vy, pani Nováková? Máte nejaký sen alebo túžbu?

Pani N (*spustí rýchlo*): Kožuch, diamanty, džem, topánky, seno pre žirafku, pyžamo, dvere...

Dr.: Stop, stop! Nemôžete mať všetko naraz, pani Nováková. Ste výdatne nenažraná! A načo by vám bol kožuch, keď ste skoro stále vnútri? A diamanty? Pred kým by ste sa chceli parádiť? Tuto pred pánom Froštom? Cha-cha-cha! Píšem si: džem a pyžamo, to vám zatiaľ musí stačiť.

Pani N (*ramenu*): Neboj, dám ti z džemu...

Dr.: Ďakujem vám za spoluprácu, kreténi moji! Sny sú od toho, aby som vám ich plnil! Teraz si pustíme trochu hudby a zatancujeme si. Rozpúšťam bungalow!

Všetci sa pustia, doktor sa postaví a pustí rádio. Z neho ide veselá melódia. Pani N si ľahne a vlní sa, pán F začne v sede metať hlavou, slečna J sa postaví a začne tancovať imaginárny valčík a pani K si dá župan cez hlavu a začne chodiť ako strašidlo...

KONIEC.

Návštěva UFO

(divadelný skeč pre tri osoby)

Izba v byte. V miestnosti je posteľ na jednej, stôl a tri stoličky na druhej strane. Tma, noc. V posteli spí manželský pár. Zvláštne zvuky. Žena zapne malú lampičku pri posteli a budí svojho manžela.

Ona (*vystrašene a ticho*): Vstávaj, Vlado. Niečo som počula.

On (*nezaujato*): Mňa to nezaujíma. Nechaj ma spať.

Ona: Vlado! Mám zvláštny, ba až mystický pocit, že tu niekto je...

On: Tak ho láskavo pošli preč, tu nemá čo robiť... (*spí ďalej*)

Ona vstane, dá si papuče, príde ku stolu a rozsvieti svetlo v kuchynke. Pri rozsvietení sa za stolom objaví sediaci mimozemšťan – návštevník z kozmu (veľká hlava, oči, poprípade tykadlá – pôsobí humorne i strašidelne zároveň). Ona je šokovaná. Dlho na neho hľadí, nikto sa nehýbe.

Ona (*pomaly vyplašene cúva k posteli, nespúšťa mimozemšťana z očí*): Vlado... Vlado! Vstávaj ty blbec! (*myká ním rukou*)

On: Nechaj ma, choď si lúštiť krížovky...

Ona (*vytiahne ho z postele na zem, otočí mu hlavu smerom k stolu*): Pozri ty idiot, niekto tu je!

On (*neveriacky vstáva*): Ty si zas niekoho pozvala? Ja už mám toho tvojho socializovania sa plné zuby!

Ona: Nikoho som nepozvala. Si mimo? Veď sú tri hodiny ráno!

On (*pristúpi blízko k mimozemšťanovi a obzerá si ho*): Ale kto to je? Žeby Karol z vojny?

Ona: Čo ti šibe, Vlado? Veď to nie je človek!

On: Karol? Stará vojna? Si to ty? (*rozpaží ruky na znak privítania, návštevník sa nehne*) Nie je to on. Ibaže by si ma nepamätal... Karol, ak si to ty, zmenil si sa. Vyzeráš ustarané...

Ona: Nie je to žiaden Karol z vojny! Vlado, ty obyčajná hlúpa hlava! Spýtaj sa ho kto je a čo tu robí!

- On:** Kto ste a čo tu robíte? (*návštevník však ani tykadlom nehne, on sa otočí k žene*) Mám ho ujebať?
- Ona:** Čo si sa zbláznil? Čo keď na ňom môžeme zbohatnúť? Veď takáto návšteva z vesmíru musí mať neskutočnú cenu! (*otočí sa na návštevníka*) Nedáte si čaj alebo kávu? (*návštevník nič*)
- On:** Ešte kávu mu bež spraviť! Toto je určite nejaká skrytá kamera! (*začne naštvane hľadať po stenách*) Máte nás za debilov, že?! Posadíte nám tu maníka a smejete sa na našich reakciách, čo?!
- Ona** (*návštevníkovi*): Porozprávajte nám o sebe! Nehanbite sa! Čo vás k nám prináša? Aký bol let?
- On:** Televízne špiny, tie sa nezastavia pred ničím... Všetko už majú natočené! Ak je to priamy prenos, hanba jak mraky!
- Ona:** Upokoj sa, Vlodo! Kto by nás točil o tretej ráno?! Pozri ako vyzeráš!
- On:** No keď sa na teba tak pozerám, máš pravdu. Ale čo s tým chujom spravíme? Osobne mám neskutočnú chuť ho ujebať... Čo tu má čo u nás vysedávať? Kto ho volal? Nemohol ísť k Penzešovým?
- Ona:** Bože, Vlodo! Mysli trochu! Toto je naša životná šanca! Ak ho dobre predáme, už nikdy nebudeme musieť pracovať!
- On:** A komu ho asi predáme, ty bystrá? Poznáš ty nejaký UFO-bazar? Výkup príšer? Ja by som ho najradšej vyúdil a nakrájal do tlačenky...
- Ona:** Ani nápad, ty megero nenažrané. Veď ja už niečo vymyslím, ale až ráno... Teraz mi to nepáli. Poďme spať, ráno múdrejšie večera... (*odchádza do postele*)
- On** (*ešte raz skúša na mimozemšťana*): Karol, neblbni... To som ja – gulomet Vlodo! (*návštevník nič*) Serem na teba, Karol! A tolko sme spolu preskákali... (*zhasne svetlo v kuchynke, odchádza do postele*)
- Ona:** No spi už prosím ťa, ty gulomet... (*zhasne malú lampičku, tma*)

KONIEC.

Neporiadnik

(divadelný skeč pre tri osoby, podľa skutočnej udalosti)

Izba v byte. Starý gauč, stolík. Všade obrovský neporiadok (šaty po zemi, metla, prach, roztrhnutá múka, na stole špinavé poháre, pílka a kladivo, chlpy s džemom, parochňa s bahnom...). Hodil by sa aj smrad. Na jednej strane dvere alebo vchod do kuchyne, na druhej strane do kúpeľne. Na gauči spí neupravený a nepríťažlivý chlap v špinavých škaredých šatách. Zobudí ho zvonček na dverách.

Neporiadnik: Huh, čo je? Čo je?! *(pohrabe sa v bordeli na stole, nájde hodinky)* To budú oni! Mačka, prestaň žrať tú metlu! Ďakujem. *(ide k dverám)* Heslo... Heslo! On *(spoza dverí):* Hirošima!

Neporiadnik otvorí, na scénu príde muž a žena s batohmi.

Neporiadnik: Vitám vás v mojom kráľovstve. Akú ste mali cestu? Verím, že dobru. Poďte dnu. Spať budete tu na gauči. Je rozkladací, ale nedá sa rozložiť, tak sa budete musieť potlačiť. No cítte sa ako doma, idem navariť čaj... *(odíde)*

On: Ďakujeme... *(obaja stoja nad gaučom a bordelom a sú dlho a bez slova znechutení)*

On: Videla si už niečo podobné, Cicka?

Ona: Všetko vyfotiť!

On: Fuj, a ten zápach...

Ona: Akoby varil tchora s ponožkami.

On: No mám dosť. Je to síce zadarmo, ale všetko má svoje me-dze! *(sadne si do starého gauču)* Cicka! Však tu sa človek prepadne meter do gauču! To svet nevidel!

Vstúpi Neporiadnik.

Neporiadnik: Vidím, že ste sa rýchlo udomácnili, to ma teší. Nie každý si tak chytro zvykne na môj ležérny štýl... Mačka, prestaň žrať tú plachtu! Ďakujem. Inak, kúpeľňa je tu za

rohom, ak by ste potrebovali sprchu... *(odíde späť smerom do kuchyne)*

Ona: Pozri Milan, je to tu silná káva, ale buďme radi aj za málo. Je to proste bordelár a neporiadnik. Možno mu len chýba ženská ruka, daj mu šancu. Idem si umyť ruky. *(odíde smerom do kúpeľne)*

On: Buďme radi aj za málo... *(obzerá si pílku zo stola)* Ale čo je veľa, to je veľa! Tu končí sranda!

Ona *(vráti sa rozrušená)*: V živote som nevidela čierne mydlo!

On: No čo? Aj v kúpeľni je vidieť ten jeho „ležérny štýl“?

Ona: Keby sa tam osprchujeme, boli by sme špinavší než teraz, to ti prisahám. A v záchode?! V záchode má úplné Drážďany!

On: Fuj! Ani za toho pána tam nejdem. Chcem dožiť pokojne. Ešte stále mu dávaš šancu, tvojmu neporiadnikovi?

Ona: Veď on si umýva zuby drevenou paličkou! Bež sa pozrieť! Len taký biedny konárik tam má!

On: Možno chce žiť ako bobor...

Ona: Milan, nemôžeme tu spať, nevydržím tu ani hodinu! Som úplne nesvoja!

On: To som rád, že to cítime rovnako, Cicka. Tento gauč by nás zožral zaživa. Že Hirošima... To sedí.

Začnú si brat' vaky a chystať sa na odchod. Vstúpi Neporiadnik.

Neporiadnik: Už sa vybalujete? Výborne. Periny nemám, len také armádne deky, čo som našiel v jednom opustenom zákope. Tie plesne na stenách si nevšímajte. Už som tu vyše 5 rokov a nič mi nie je. Veď aj najlepšie syry sú plesnivé, že? Ha-ha-ha! O chvíľu bude čajík. Vlastnoručne som nazbieral bylinky, má jemne horkastú chuť, ale je znamenitý. Moja mačka sa ho nevie dopiť... *(odíde spať smerom do kuchyne)*

Oni sa začnú stresujúco ponáhľať.

Ona: Milan, padáme! V tomto byte sídli Boh humusu!

On: Guru prachu a hávede! Nohy na plecía!

Ona: Zachráň sa kto môžeš! Makaj, Milan, makaj!

Utečú preč zo scény – odkiaľ vstúpili. Vstúpi Neporiadnik s dvoma šálkami čaju. Čaj môže nepríjemne smrdieť.

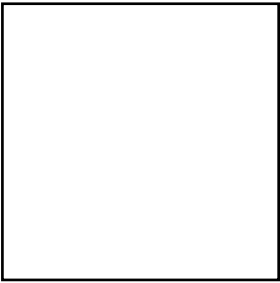
Neporiadnik: Nesie sa čajík! Kde ste, cestovatelia? Žeby sa šli prejsť? Ale veď si vzali všetky veci... Hmm... *Privábi mačku a položí na zem obe šálky. Len si daj, mačka. Že ho miluješ?*

Poškrabe sa na hlave, odplúje na podlahu a ľahne si späť do gauču. Pôsobí spokojne.

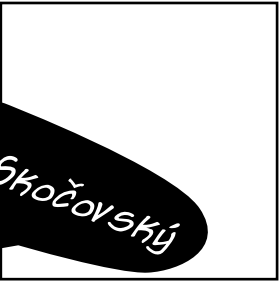
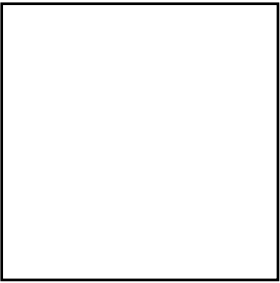
Neporiadnik: To sú dnes ľudia...

Zhasnú sa svetlá.

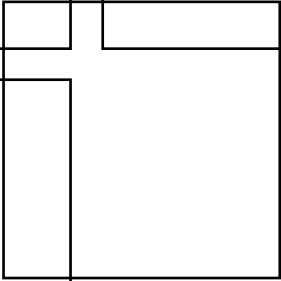
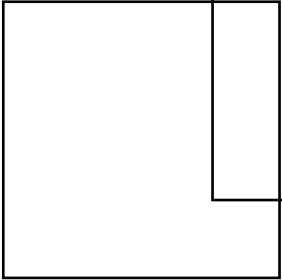
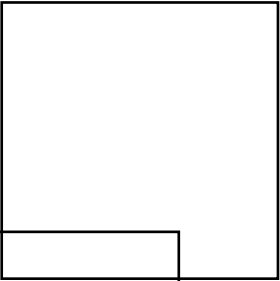
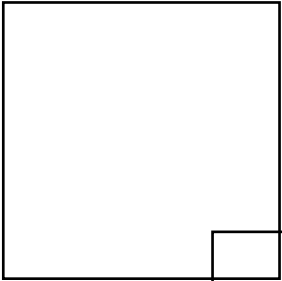
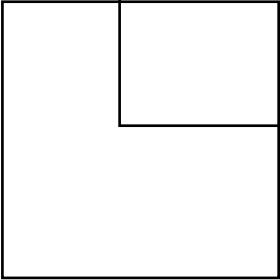
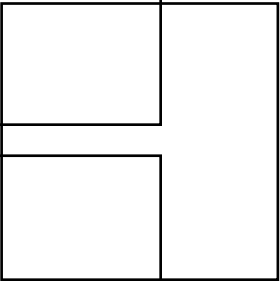
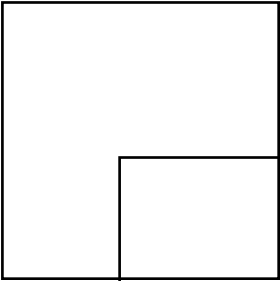
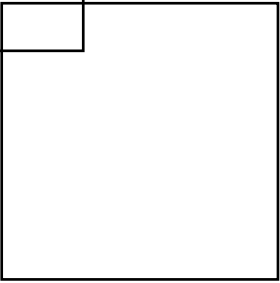
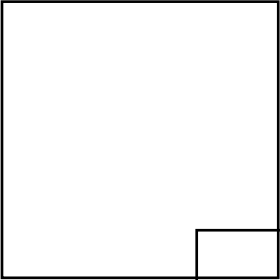
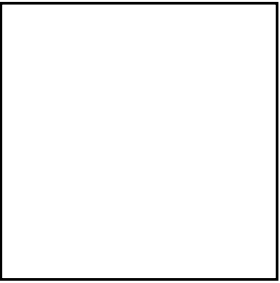
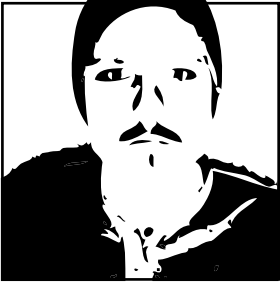
KONIEC.

Sous les
pavés, la
plage.

Michal Skočovský

Otec:

Jedna... dva... tři... čtyři... pět... šest... sedm...
 Počítání, každý umí počítat.
 Počítání bylo přirozené.
 Bylo součástí života. Říkalo se tomu *finanční gramotnost*.
 Někde se dokonce přestala používat slova docela.
 Místo slov zkratky a číslice.
 Nádherný příklad evoluce: od buňky ke kalkulačce...
 Před třinácti lety situace došla tak daleko, že někteří lidé již nebyli schopni vykonávat jakoukoliv činnost bez zapojení číslic a počítání.
 Soudce si musel spočítat, zda má být obžalovaný odsouzen.
 Sto padesát tisíc: nevinen.
 Základní úkon na veřejné toaletě: deset.
 Pohybovat se dařilo jen za použití čísel.
 Lidstvo bylo čísly řízeno.
 Vše za devadesát devět.
 Dva plus jedna zdarma.
 DPH dvacet pět.
 SPZ: sedm set dvacet jedna, tři sta šedesát čtyři.
 PS jedna.
 PSČ: šest set dvacet osm nula nula.
 DPMB – záleží na tom. Čtrnáct. Dvacet dva. Pět set. Sedmnáct tisíc. *(Co ty dvě poslední číslovky znamenají?)*
 Stačilo říct několik čísel a člověk dostal práci.

Otec:

Šest milionů, ano? D1 stodvacátý pátý až sto sedmdesátý kilometr je váš.
 Rodiny trpěly dostatkem, zhýčkané děti trpěly komfortem,

Dcera:

Otče?

Otec: rozmazlená děvčátka trpěla růžovými šaty.

Dcera: Tatínku?

Otec: A uvědomělí lidé trpěli i se svými rodinami... za všechny.

Dcera: (*Důrazněji.*) Tatínku, já mám hlad.

Otec: Musel jsem volit mezi totální zkázou a tím, co jsem nazýval obrodou společnosti.

Otec: Dostal jsem se do styku se stejně naladěnými/smýšlejšími lidmi.
Budeme brojit, bránit se; museli jsme vypadat hloupě.
Země nás nechtěla, svět nevěděl, že nás potřebuje a společnost - odmítala.
Rozpoutali jsme tedy boj, boj o přežití, za pravdu a právo, za nerušený život.
Byla to svatá válka za záchranu lidstva.

Matka: *Hystericky se zasměje.*

Otec: Bili jsme se s hrozbou absolutního úpadku společnosti.
Po celém světě se začaly objevovat další skupiny nespokojených, stejných jako jsme byly i my.
Revoluce začala, změny zdánlivě na dosah ruky.
Svět hořel a byl to krásný čistý oheň změny.
Netrvalo to dlouho a lidé začali umírat na obou stranách.
Naše situace přestala vypadat nadějně, bylo jen otázkou času, kdy bude revoluce potlačena.
Nepomohlo nic: ani bombové atentáty, ani veřejné exekuce vysokých politiků.
Tehdy začala další fáze našeho bytí.
Zbudovali jsme tajné sklepy a úkryty po celém světě, kde se téměř dvanáct let schovává každý z členů naší nepočetné skupiny.
Všichni jsme si vědomi, že revoluce je odsunuta na neurčito.

Musíme ochránit své děti, bratry, sestry a nezkažené je připravit na další, mnohem ráznější odboj.

Naše Buňka je obsazena sedmi dětmi a šesti dospělými, z nichž dva jsou muži.

Ti se v pravidelných intervalech střídají na strážích nebo na lovu, což je v téhle zničené krajině a utrápené době mnohem nebezpečnější.

Stále hrozí vyhlazení, proto je opatrnost na prvním místě.

A to činí válku nesnesitelnější. Člověk se ocitá na hranici s neskutečným.

Přikrčený na střeších, dívám se na zbytky fasád domů, ve kterých jsou zapsány dějiny.

Ale zatím – výměna stráží. *(Jako v Praze nebo u Buckinghamu?)*

Je čas jít hledat zbytky jídla. *(Pauza.)*

Dcera:

Táto, ty vážně jdeš hledat jídlo? Můžu jít s tebou? Prosíím. Já se nebojím.

Otec:

To nejde. Venku je to nebezpečné. Víš to snad, ne?

Mám ti vykládat ten příběh znova? Pamatuješ o těch lidech a číslech, co nás vyhnali?

Dcera:

A my se museli ukrýt tady, aby nás nechytily a nemučily nás, a musíme jíst to, co se najde, a venku je to nebezpečné a je tam ta válka, tak tu musíme být zavření, než vyrosteme a budeme se moct bránit.

Otec:

Kdo to pláče? To ty?

Dcera:

Já nevím. Počkej.

Otec:

Co se to za těmi dveřmi děje? *(Pauza.)* Tak co se tam děje?

(Kroky.)

Dcera:

To je maminka.

Otec:

Jdi ji prosím tě říct, ať nebrečí.

Dcera:

Máááámo, nebreč.

Otec:

Ticho. Neřvi. Seš normální? Mělas' jí říct, ať nebrečí.

Dcera: Já mám hlad.
(*Kroky.*)

Otec: (*Sám pro sebe*) Nebreč, ksakru.
(*Sám pro sebe.*) Nebreč, všechno ohrožíš.
(*Kroky.*)

Dcera: Táto, kam jdeš? Jdeš pro jídlo? Já mám hlad.

Otec: Nekřič, prosím tě. Já o tom vím, proto musím odejít, musím pro vás zase něco najít. Pamatuješ, jak jsem našel ten zelený chléb před dvěma dny?

Dcera: Jasně. Mňam.

Otec: Tak vidíš. Musím teď jít sehnat něco, aby se moje holčička najedla. A pro mámu, tetu a pro sourozence taky něco.
Tak a teď jdi za maminkou. Musíš jí říct, ať nepláče, že se vrátím, ať se o mě nebojí, že se vrátím. A že jí přinesu nějaké léky. Tak a teď už jdi, Afriko.

Dcera: Buď opatrný, táto.
(*Kroky, zapadání závory.*)
(*Chvíli ticho, pak znovu závora, kroky.*)

Dcera: Kdo je to? Strejdo? Strejdo, jsi to ty?

Otec: Ne, to jsem já.

Dcera: Tatíí, našels' něco?

Otec: Podívej, co jsem donesl.

Dcera: To je hezký. Co to je?

Otec: Tomu nebudeš věřit. Hned, jak jsem prolezl potrubím a šachtou, víš, jak jsem ti říkal o té tajné značce na zdi, abychom našli se strýcem cestu zpět?

Dcera: Jo. Ten červený křížek.

Otec: Přesně tam jsem našel tyhle kočičí konzervy, tak je dones tetě, ať vám je připraví.

Dcera: Jíííídlo!

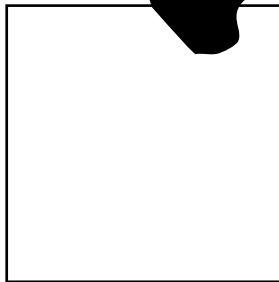
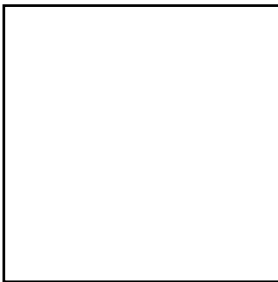
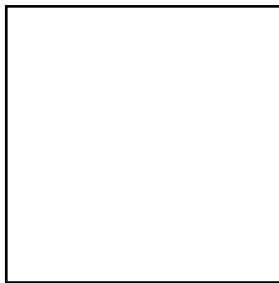
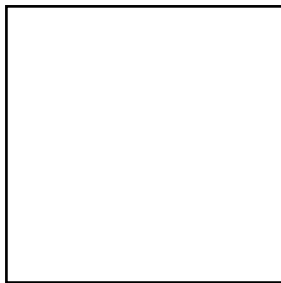
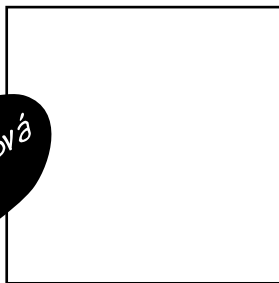
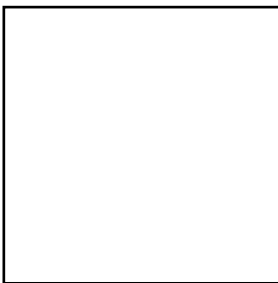
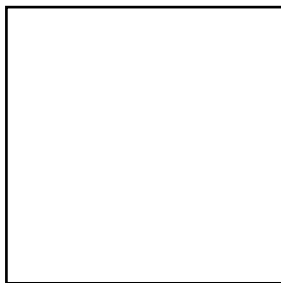
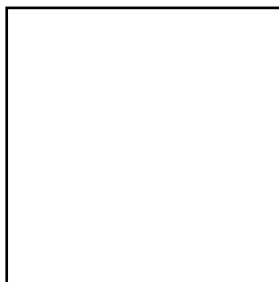
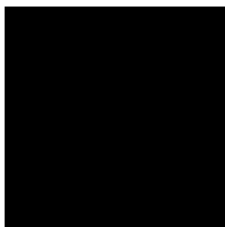
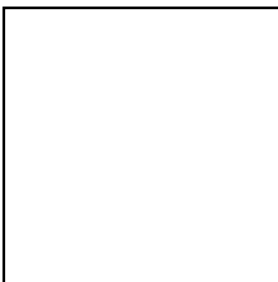
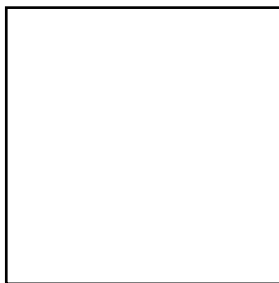
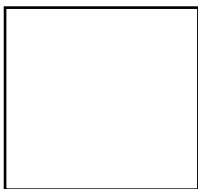
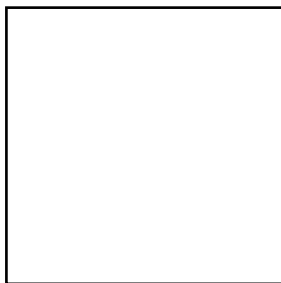
Otec: Nekřič, pššš.

Dcera: Tááto, a co je to „kočičí“?

Otec: Kočičí je jméno kuchaře.

Dcera: Jako opravdickýho kuchaře?

- Otec:** Jako opravdického kuchaře. Teď utíkej dát to jídlo tetě.
- Dcera:** Ty s námi nebudeš jíst? Dlouho jsi nejedl.
- Otec:** Dnes ne, maličká, jdu ještě hledat nějaké jídlo, třeba budu mít štěstí. A teď už opravdu jdi. Já musím zpátky.
(*Dcera odchází. Kroky.*)
- Otec:** Afriko.
- Dcera:** Ano, tati?
- Otec:** Řekni prosím mamince, že se nemusí bát, že klíče mám. Ano?
- Dcera:** Ano.
- Otec:** Že klíče mám já, dobře ukryté. Jasně? A teď už jdi.
(*Vzdalující se dětské kroky, zapadání závory, ticho.*)
- Elektronický hlas:** Dobrý den, pane Ehrlichmane. Jako každý den?
- Otec:** Ano, prosím.
- Elektronický hlas:** Čekáme na Váš výběr.
- Otec:** Děkuji. Jaký je vývoj na kapitálových trzích?
- Elektronický hlas:** Vaše investice se stále zúročují
- Otec:** Jaká je politická situace?
- Elektronický hlas:** Stabilní, pane.
- Otec:** Vyčistěte prosím nahrávku od ruchů.
- Elektronický hlas:** Jistě, pane.
- Otec:** Dám si kávu, prosím, Guatemalskou robustu výběrovou.
Na snídani, prosím, francouzský croissant. Belgické máslo, švýcarský sýr a anglické vejce.
- Elektronický hlas:** Samozřejmě. Snídaně se bude podávat v přijímacím salonku Vaší kanceláře za patnáct minut.
Váš dnešní program, pane Ehrlichmanne: schůze s generálním ředitelem Swiss Bank... (*Utichá.*)
- Dcera:** Táto, jsi tu ještě? Teta ti vzkazuje, že ty konzervy jsou skvělé, že z nich prý udělá guláš aspoň na dva obědy.

Co by si zasloužila paní Mašínová

Postavy:

On

Ona

Večer. On a Ona se potkají ve vestibulu právnické fakulty.

On: Ahoj.

Ona: Ahoj. Já... vůbec jsem si tě nevšimla.

On: Mával jsem na tebe... Byla tam spousta lidí.

Ona: Já jsem navíc přišla na poslední chvíli. Tak jsem seděla na schodech... Jinde to nešlo.

On: Mohli to uspořádat v nějaký větší posluchárně.

Ona: To mohli. *(Pauza.)* Myslela bych, že nepřijdeš.

On: Věděl jsem, že tu budeš.

Ona: Tak debata tě nezajímala?

On: Nečekal jsem, že uslyším něco nového.

Ona: No, a co to podání senátorů?

On: Mně přijde zajímavější, že senátoři nevědí, o čem hlasují.

Ona: Mají toho moc...

On: Smířlivý tón?

Ona: Myslíš, že se chci pořádk – (hádat?)

On: Občas mám ten dojem.

Ona: Občas máš ten dojem?

On: Zase mám ten dojem.

Ona: *(Pauza.)* Tak nevím, proč jsi sem vlastně chodil.

On: Nevíš?

Ona: Ne.

On: *(Pauza.)* Jak jsi hlasovala?

Ona: Smířlivý tón?

On: Je to takový nezvyk?

Ona: A zajímá tě to vůbec?

On: A zajímá to tebe?

Ona: Samozřejmě. Co je to za hloupou otázku?

On: A byla bys šťastnější, kdyby to dopadlo, jak si přeješ?

Ona: Kdyby jim *(Nejvyšší správní)* soud pozastavil činnost?

On: Jo, kdyby jim pozastavil činnost.

Ona: *(Pauza.)* Měl by je rovnou rozpustit. Ale aspoň se to pohne správným směrem.

On: Na to jsem se neptal.

Ona: (Pauza.) Asi ne.

On: Chápeš, že jsem se na to neptal... Nebo si myslíš, že nebudeš šťastnější?

Ona: (Tišeji.) Asi nebudu šťastnější.

On: Ne?

Ona: Ne. Ale udělá mi to na chvíli radost.

On: A pak? Najdeš si něco dalšího? Co bys mohla spravit nebo zachránit? Už víš, co by to mohlo být? Nechceš se k něčemu třeba přivázat? Vidělas, jak jim to slušelo v televizi.

Ona: Přišel ses hádat?

On: Ne. Ale musím vědět, co přijde dál, abych mohl zaujmout stanovisko.

Ona: Zaujímáš stanoviska?

On: Neříkalas', že je to pro tebe důležité?

Ona: Je to pro mě důležité.

On: Hlasoval jsem proti.

Ona: Dokážu si to představit. No jasně, že jsi hlasoval proti. Vždycky hlasuješ proti!

On: Vidím, že respektuješ moje rozhodnutí.

Ona: Respektuju!

On: Vážně?

Ona: Ano. Ale asi nedělám dobře.

On: Tolik k tvému respektu.

Ona: Podívej.

On: Co? Máš pocit, že se nezadržitelně řítím do zkázy?

Ona: Jseš hrozně vtipnej. Myslíš, že to není nijak významné, ale ono je to sakra významné.

On: A proč? Proč?

Ona: Tys' neslyšel, co říkala paní Mašínová?

On: Člověk? Odkdy se zajímáš o lidi? Čekal jsem, že mi o hlavu omlátíš nějaký princip.

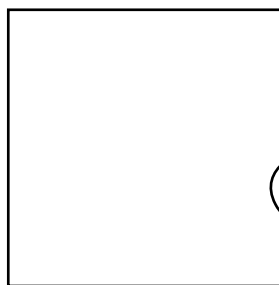
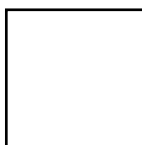
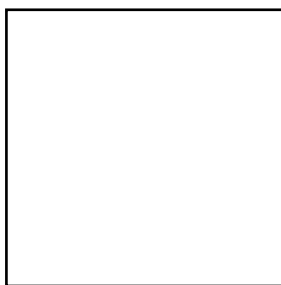
Ona: Pověz, kdy jsem se nezajímala o lidi? Přece si nemůžeš myslet, že jsem taková.

On: Ne?

Ona: Ne! Ovšem, že ne! Doufala jsem, že mě znáš. (Pauza.) V té chvíli mi ji bylo líto. Stála tam a mluvila o své rodině... Ale Pithart prý, že k tomu nemůže nic říct. Kretén. (Pauza.) Ale jde i o princip.

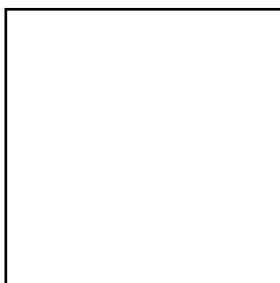
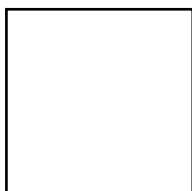
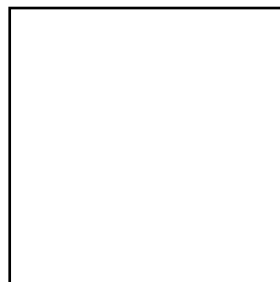
On: O ten jde vždycky.

- Ona:** Netvař se tak! *(Pauza.)* Otravuju tě?
- On:** Je těžké žít s principem.
- Ona:** To nemyslíš vážně! *(Pauza.)* Ne, myslíš to vážně. Je to tak zlé? Nechci moralizovat. *(Pauza.)* Moralizuju. *(Pauza.)* Neměl jsi chodit. Proč jsi vůbec chodil, když tě to nezajímá?
- On:** Chtěl jsem tě vidět. Co ty tu děláš?
- Ona:** Na rozdíl od tebe mě to opravdu zajímá. Je to pro mě důležité.
- On:** A chtít tě vidět není důležité?
- Ona:** *(Mlčí.)*
- On:** Na základě toho zákona je podle mě stejně nerozpustí...
- Ona:** Tak teď jseš najednou expert!
- On:** Co ty vlastně chceš?
- Ona:** Čert vem zákon. Paní Mašínová by si to zasloužila.
- On:** *(Pauza.)* Paní Mašínová by si asi zasloužila hodně věcí. Třeba aby ji, tělesně postiženou, tady její dva dospělí bratři nenechávali s matkou samotnou.
- Ona:** No jo. Je to vlastně docela jednoduché, že? A k těm Mašínům... ne, víš co? *(Naštvaně.)* Nic. K Mašínům nemám vůbec nic.
- On:** Už taky půjdeš?
- Ona:** *(Pauza.)* Ne.
- On:** Jestli tu chceš čekat, až vyjdou ti debatéři... Nejspíš nás minuli, už jsme tu hrozně dlouho.
- Ona:** *(Stále naštvaně.)* K Mašínům nemám nic, tohle teď zahodím a... *(Pauza.)*
- On:** Hele, za chvíli je hokej. Půjdu domů.
- Ona:** Jo, jasně. Ahoj. Měj se.
- On:** Ty taky.
(On odejde.)
- Ona:** Je od tebe hezké, že jsi přišel... *(Pauza.)* Je těžké žít s principem.

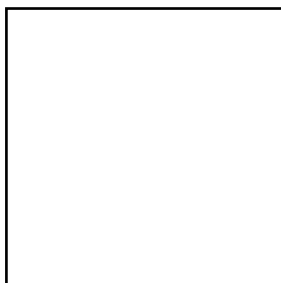

Lukáš Černoch

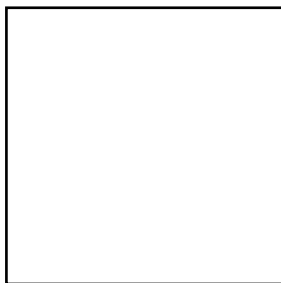
Jsem z Křižanova na Vysočině a bydlím v jednom starém podkrovním bytě. V Brně bydlím v boudě na Kraví hoře. Mimo mateřské školy jsem vystudoval i dřevostavby na univerzitě pana Mendla. To je ten co množil hrášek. Fandím dřevu.

Mirek Sýkora

Nemoci včel sem se rozhodl napsat společně s Lukášem Černochem, neboť včely jsou velmi důležitým článkem v řetězci přírody. Zatímco bez člověka, by se příroda obešla velmi snadno a ráda, bez včel nikolivěk.

Nemoci včel

Děj se odehrává, jak již název napovídá, v úlu jednoho středně malého včelstva, žijícího v úlu na malé zahrádce středně velkého městyse. Včely tráví den prací, a to usilovnou. V této feministické společnosti je vstup samcům zakázán, neb žádný nositel mužského pohlaví není schopen provádět tolik činností zároveň, natož po celý den. Ovšem i ve zdánlivě dokonalém světě se po nemoci zvané TRUBCOVATĚNÍ začnou dít podivné věci. Tato nemoc se projevuje změnou pohlaví ze včely na trubce a okamžité ztráty pracovní aktivity.

Postavy:

Včela 1

Včela 2

Včela 3

Včela 4

Včela 5

Včela 6

Včela 7

Včelař

Královna

Psycholog

Obraz ze života včel:

Včely jsou zachyceny ve svém domově při rutinních činnostech, jakými jsou: žehlení pánských košil, opravy televizorů, rádií, kovářství, sváření, demolice sbíječkou. Všechny tyto činnosti provádějí s denní rutinou a samozřejmostí.

Jejich život je prolínán poutavou přednáškou ze života včel, jak ji známe z Čt2. Vše se jeví jako poutavý dokument, kde včely ukazují svoji promyšlenou organizovanost.

Na scénu přichází královna, již je nadrozměrná včela, kteréžto všechny a všichni podléhají. Jen ona určuje čas k páření i čas ke snůšce vajec.

Do života jim krátce vstoupí včelař s dýmícím kadidlem. Tento včelař ovšem zapomněl koupit preventivní lék, a tak na včely praktikuje pouze kontrolní prohlídku, jako u obvodního lékaře.

Onemocnění:

Propuká epidemie TRUBCOVATĚNÍ. Všechny včely se postupně infikovaly nebezpečným virem a to se okamžitě projevilo v celém úlu. Pouze královna zůstala ušetřena, neboť si díky svému vysokému věku stačila vytvořit dostatek protilátek.

Včely odmítají pracovat a oddávají se obvyklým samčím záležitostem na míle vzdálené těm, co by připomínaly jakýkoli náznak efektivity, produktivity či jiného náznaku prosperity.

Léčba:

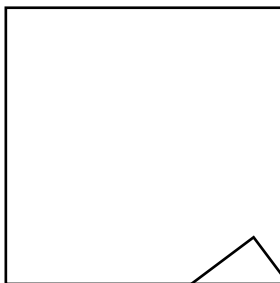
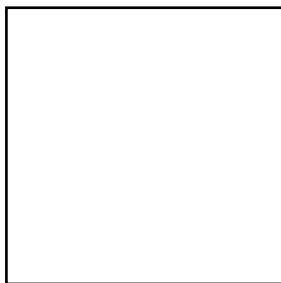
Léčba je praktikována včelím psychologem, který podrobí včely rozsáhlému léčení v podobě rozhovorů v křeslech, meditacemi a opět rozhovory v křeslech.

Konec:

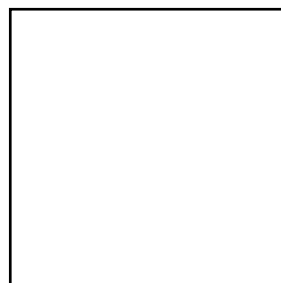
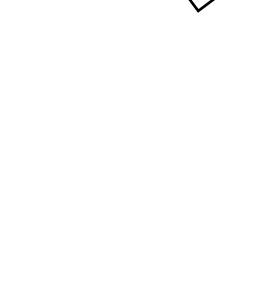
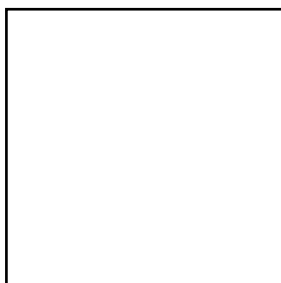
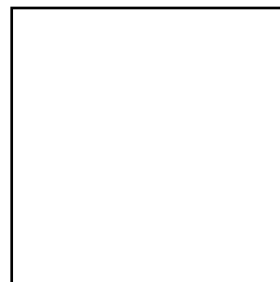
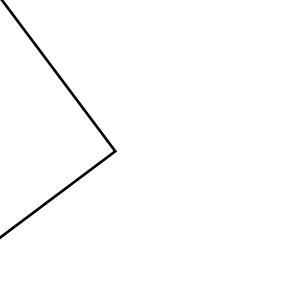
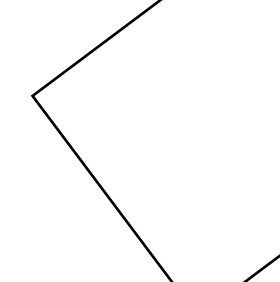
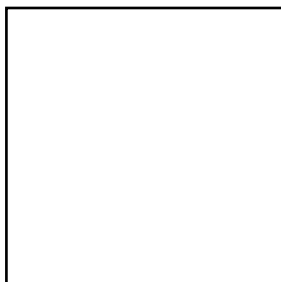
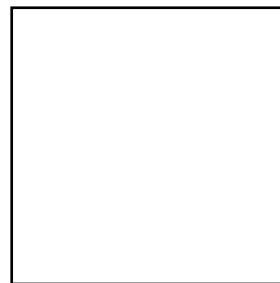
A přišla zima. Včely se uchylují k zimnímu spánku. Přechkaly nebezpečnou epidemií a díky zásobám medu, které sbíraly po celý rok, si mohou konečně dopřát zaslíbený odpočinek. Mnoho z nich však zimu nepřechká. Jednak kvůli tělesné sešlosti a také kvůli tomu, že sprostý včelař jim med zaměnil za směs cukrů a bílkovin, jež se medu rovnají jen stěží.

Závěr:

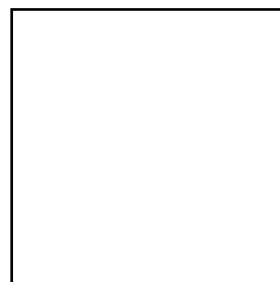
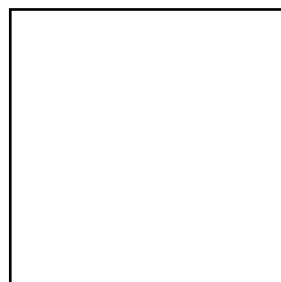
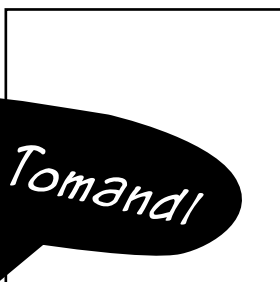
Vzpomeňme na naše padlé hrdiny, již s vytrvalostí a stálou hrdostí pracovali na našem společném zlatém snu. Snu, který by nebyl snem, kdyby se předtím, než se snem stal, nebyl udál.

Narozen
1993

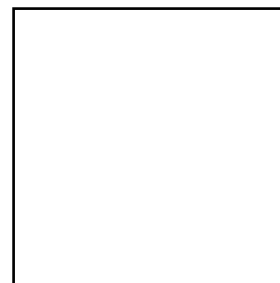
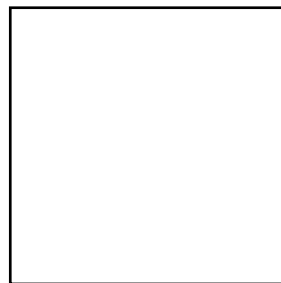
Zo
Slovenska

Ján Tomandi

Prvák
činoherní
režie

Som boh

Som boh. Ehm. Som boh.

Fajn. Zase typická reakcia. Tie vaše predsudky. Mysleli ste si, že boh je bradatý, šedivý starček alebo ešte lepšie oko v trojuholníku? No, ale práve ja som bohom.

Prejdem k vysvetleniu, aby vám rozmrzli trpké úsmevy. Moji milí ateisti a monoteisti, moje meno je Dionysus a som boh vína a zábavy.

Tak sa bavte! Ste predsa na svadbe a na svadbe sa zabáva!

Nevďačníci. Človek, teda boh kvôli vám celé noci žúruje, chlasce, baví sa... proste vám ide príkladom... a vy? Viete, aké je to náročné? Div sa nezoderiem, pľúca mám prefajčené, pečeň... na bolesť hlavy som si už aj zvykol. Ešte dobre, že bohovia sú nesmrteľní.

Sú? Nie sú, ľudia na nich zabudnú, prestanú ich uctievať. Len tak, z rozmaru ma pošlú na smetisko bohov.

Smrť.

No bavte sa! Čo sa vám stalo? Že nič? Teraz prejavujete lútosť? Zaslepené ste zavrhlí polyteizmus, prešli ste na kresťanstvo, islam, judaizmus, a potom ste sa aj na toho svojho Boha niektorí vysrali, ateisti. Ateisti s veľkým A! Stali sme sa pre vás rozprávkami, bludmi predkov, ktorými si tí nedostatočne vedeckí ľudia vysvetľovali neznáme, že? Presne to si myslíte, vidím vám to na očiach. Vy teraz máte svoju vedu. A myslíte si, že sa tu nejaký blázon pomiatol, opitý trepe sprostosti a kazí vám zábavu. Opitý som, ale len zo svojej božskej povinnosti.

A tam už... Kamoš, voláš záchranku? Ironický úsmev. Tvrdíte o sebe, akí ste racionálni. Teraz len máte nového boha, techniku. Máte ju úplne pod kontrolou. Máte ju úplne pod kontrolou? Odpovedz. Čo sa tak tváriš, nekrúť nosom. Razí zo mňa chlast? Nech, z teba razí rozum, ale dávaj pozor, aby nevyrazil. Trésk! Aj s mozgom, cez oči... už ich máš dosť vypúlené. Zavolaj si tú záchranku!

Ten nevďak! Jeden sa kvôli vám trepe až do podsvetia a vy nič. Breke-keke-kvá-kvá. Nič? Neviete čo? Netušíte o čom točím... Smrteľníci! Idem tam, samé trápenie mám s tým svojim sluhom... Kriste, jak sa volal?

Počujete: Aké divné výrazy sa na mňa nalepili... Že Kriste, „Kriste“! A sám dobre viem, že jediný boh, čo mi pomôže som ja sám (ale tá moja povaha). Alebo pred chvíľou mi len tak vykĺzlo, že „človek kvôli vám hento-tento“ a tom som boh, ale ako to znie? Veď ste to počuli, keď som sa opravil. Napríklad Boh sa kvôli vám div nepretrhne... Smiešne, ja by som sa mal kvôli vám trhať, pretrhnúť.

Eudia! Desíte ma, unavuje ma vaša unavenosť, tvoja, tvoja, aj tvoja a tvoja... Ste smrteľní! Potrebujete, aby vám to stále niekto pripomínal? A ty sa netvár, že sa ťa to netýka, aj ty ma desíš!... Ja som nesmrteľný, mne môžete byť ukradnutí, pre mňa čas nie je podstatný, ja ho mám dosť, ale vám tik-tak, tik-tak... TIK-TAK! Há, kopa srandy... veď vy si spomeniete.

Ja som si spomenul. Brekekeke-kvá-kvá! Xanthias sa volal! Teda drbem sa s ním až do podsvetia, aby som zachránil kultúru. A stretnem tam Aischyla a Eurípida. Ale ktorého vziať naspäť? Tak si robíme takú súťaž... Vy to dnes nazývate, že... Battle. No tak niečo také... tragedy battle.

Ani toto vás nezaujíma a tak je to blízke vášmu obľúbenému pseudo-umeniu, pseudohudbe... Jasné, toto nie je pseudo, to potom nie je ono, há?

Všetci ste nejakí smutní. Nebojte sa, stále je dosť času na pravú vieru. Vieru v grécky panteón môžete hocikedy obnoviť. Všetko som vám vysvetlil, máte predsa dôvod na radosť. Nebudem už musieť viac takto dementne agitovať.

Bavte sa! Tak sa bavte Potrebujete na to kolkovanú žiadosť?! No tak! Kto vám len dal slobodnú vôľu? Bolo by lepšie, keby... /Prepáčte aj bohovia potrebujú čúrať./

SALON PŮVODNÍ TVORBY 2012

Sborník textů studentů Divadelní fakulty JAMU

19. ročník

Editor Gabriela Krečmerová

Grafický návrh Anna Štohanzlová

Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2012

Vydání první

Vytisklo Ediční středisko JAMU, Novobranská 3, 662 15 Brno

ISBN 978-80-7460-014-2